

DOBŘÁ ADRESA

Z obsahu

Merida Merida Merida Merida
Merida Merida Merida Merida
Merida Merida Merida Merida
Merida Merida Merida Merida
Merida Merida Merida Merida
Merida Merida Merida Merida

Obsah:

Řidítka

- Michal Šanda: **Z antikvariátních banánovek – Příruční myslivost se zákony honebními** (4)
Jakub Šofar: **Strky-frky** (10)
Fotoaktualita (14)
Bb a 006: **Materiál 385/254/32Bb-006. Prověrka nezdařeného puče v X7 tzv. Tvar** (15)
Čítanka Dobré adresy: Tomáš Přidal a Hlasy v sušence (18)
Rubikova kostka (22)
Wagner a Liszt v Piešťanech (24)

Rám

- Jakub Šofar: **Přečteno** (26)
Zuzana Husárová: **liminal** (30)
Svatopluk Karásek: **Řekni ďáblu ne** (33)
Ivan Martin Jirous: **Magorovi ptáci a další příběhy** (36)
Jaromír Trpký: **Dementní ochlastové jižních krajín** (38)
Jan Nejedlý: **Nová pražská strašidla** (40)

Kola

- Jaroslav Chobot: **Aya** (46)
Čtenářský dotazník (58)

Řetěz

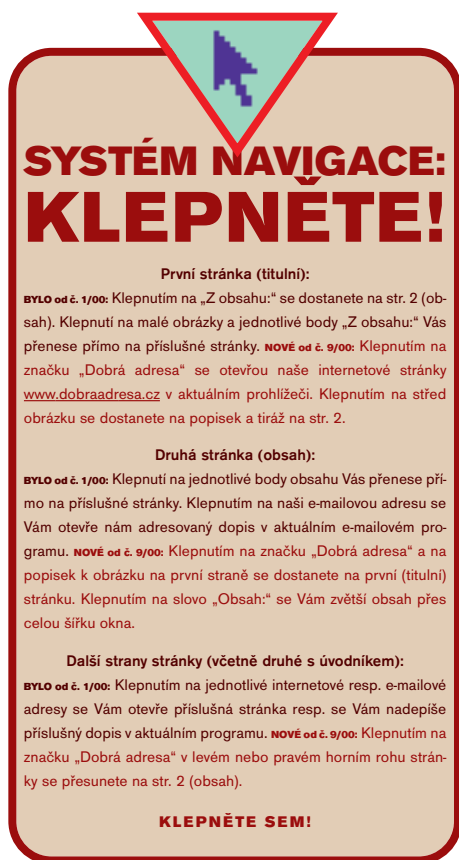
- Petr Štengl: **Kašpařiny** (59)
J.H. Kalif: **Zedníci** (64)
Lucia Bizarretová: **Odtienky** (69)
Jan Stanislav: **Český angažovaný čtenář Ferlinghettiho poezie v roce 2012** (72)
Josef Kainar: **Stříhali dohola malého chlapečka** (76)
Dalibor Podaný: **Kde je parník** (78)

Brzdy

- Místo výtvarné přílohy: Rozervané plakáty** (84)

Na titulní stránce: foto Michal Šanda

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 11, ročník 13. E-mail: dobraadresa@firstnet.cz. Vydávají Přátelé Dobré adresy. Šéfredaktor: Michal Šanda. Zástupce šéfredaktora: Štefan Švec. Redakce: Václav Dvořák, Štěpán Kučera, Jakub Šofar, Petr Štengl, Martin Vokurka. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vychází s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky a Nadace Český literární fond. Redakci nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Technická podpora studio Grafina a FirstNet a. s.

V listopadu naprostá většina cyklistů uzavírá sezónu, proto je leitmotivem tohoto čísla kolo Merida. Cyklistům sezóna končí, ta lovecká je ovšem v plném proudu; třeba vám přijdou vhod rady z Příruční myslivosti se zákony honebními. Pokud se někomu ve stávající klandřě do přírody nechce, může si zalézt ke kamnům a skládat Rubikovu kostku. Nebo si čist. Dobrého čtiva je v listopadové Dobré adrese habaděj a komu se to nezdá, ať se jde voběsit do kina Hvězda.

Michal Šanda

Merida graffiti artistka

Z antikvariátních banánovek

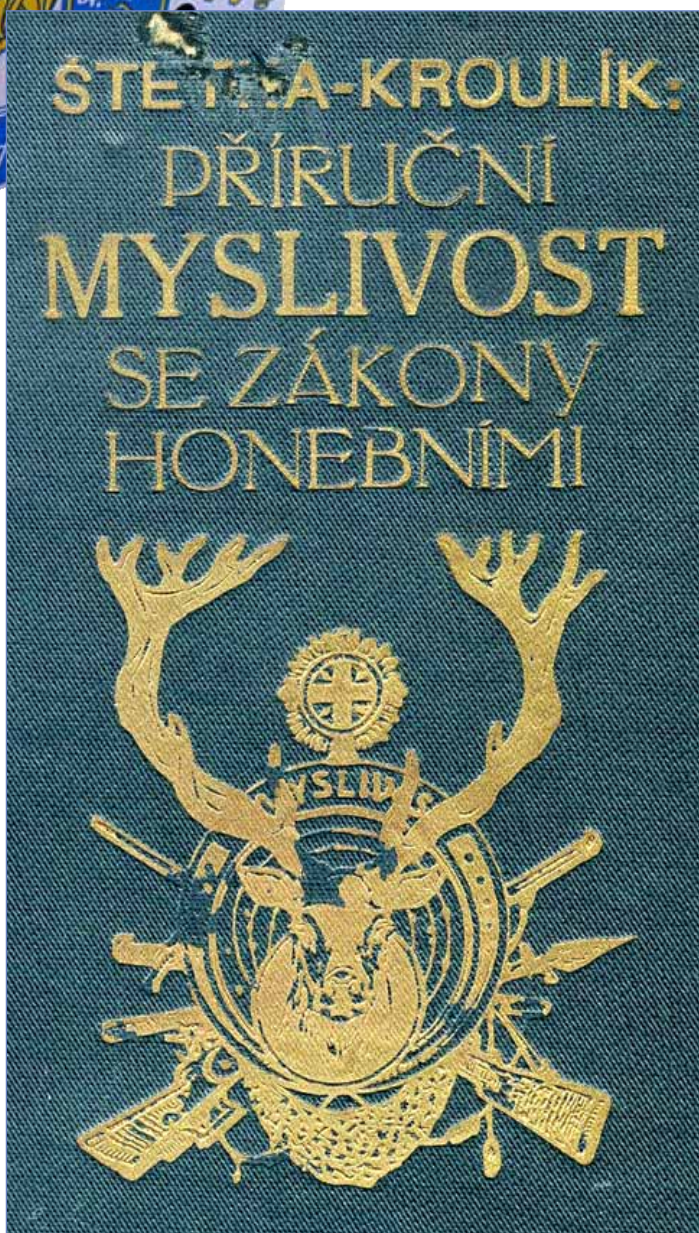

Příruční myslivost
se zákony
honebními vyšla
nákladem
odborného
čtrnáctidenníku

Myslivost roku 1933.

Jejími autory jsou
publicista Ludvík Štětka
(1886–1946) a středoškolský
profesor Václav Kroulík

(1878–1928) . Oba se intenzivně

zajímali o přírodu a myslivost a kromě této příručky spolu sepsali ještě pojednání O loveckém střelivu a výstřelu brokovém. Časopis Myslivost začal vycházet v červnu 1923, v současnosti vychází pod rozšířeným názvem Myslivost / Stráž myslivosti.

Příruční myslivost se zákony honebními

Koroptev.

Hony koroptví jsou ze všech nejkrásnější. Střílí se brokem č. 12 nebo 10. Spolehlivý pes je při nich nutností; bez něho se mnoho koroptví střelených nenajde. Za počátek honu nejépe se hodí doba mezi 9–10 hod., aby se využilo doby polední, kdy lidé pracující na polích odcházejí domů k obědu. Pro psa jest nutna voda v revíru. Střílíme jen koroptve vyspělé, a to každého rodu přibližně stejné procento.

Koroptev dobře střelená padá k zemi s hlavou skloněnou a létadly spuštěnými. Střemhlav k zemi padá také tenkrát, když byla zasažena do křídla, drží však hlavičku vzhůru. Jakmile dopadne „křídlovaná“ koroptev na zem, ubíhá velmi rychle a kličkuje. Rána do hlavičky, byl-li zasažen mozek, jest smrtelná. Po pádu vyskakuje taková koroptev do výšky. Jestliže však byla na hlavě jen raněna,

L. ŠTĚTKA, redaktor „Myslivosti“ v Praze –
V. KROULÍK, profesor gymnasia v Chrudimi:

PŘÍRUČNÍ MYSLIVOST SE ZÁKONY HONEBNÍMI.

*

ODBORNÁ PŘÍRUČKA PRO ČSL. LOVCE.
(Myslivecké vademecum.)

Nákladem odbor. čtrnáctidenníku „Myslivost“,
Praha XII., Fochova 86 n. — Tiskem Emanuela
Stívína a synů, Praha II., Vojtěžská ul. č. 6.
Vydáno 1933. Cena Kč 26.—.

**LOVECKÉ KULOVNICE „MAUSER“,
PĚTIRANNÉ OPAKOVÁČKY
ČS. VÝROBY.
VYRÁBÍME VE DVOU PROVEDENÍCH:**

Celozapažbená kulovnice.

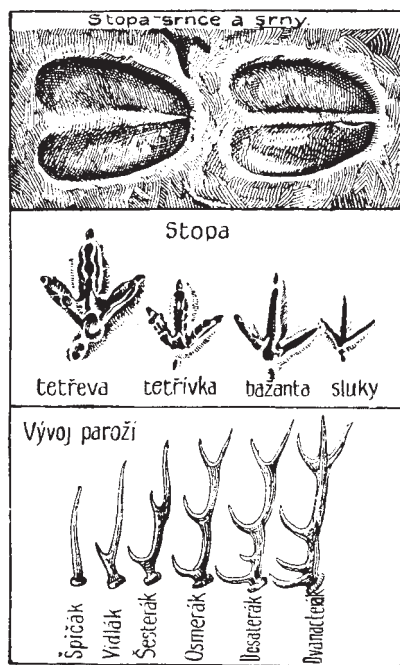

Polozapažbená kulovnice.

**K dodání ihned a sice pro náboje 7 x 57,
8 x 57, 8 x 60 rasantní (Magnum), na event. jiný
druh střely dodáme na zvláštní přání.
Možno obdržeti ve všech větších puškařských závo-
dech po případě přímo u výrobce:**

ČS. ZBROJOVKA AKC. SPOL. BRNO

stoupá do výšky – „vyvěží“, padne a za chvíli odběhne nebo odletí. Typické vyvěžení vyvolává rána do plic. Taková koroptev padá pak s rozpjatými křídly zadušená vlastní „barvou“ k zemi. Při ráně „naměkko“ do spodní části těla nebo do hřbetu spustí stojáčky, staví se do polohy skoro svislé, a letí někdy houpavě. „Vypěšenou“ zove se koroptev, která byla zasažena do stojáčku. Zasáhne-li brok stehno, koroptev stojáček spustí, odletí a pravidelně se při dopadu nehne s místa. Byl-li zraněn běhák, spustí také stojáček, ale vzlétne při vyplašení s ostatním hejnem. Při škrábnutí obyčejně na straně břišní „chumelí se“ nebo se říká, že koroptev „pustila“ peří. Taková odlétá a neodloučí se od rodu. Charakteristic-

kým znamením závažnějšího zranění jest, že koroptev sebou po ráně více nebo méně škube a oddělí se od hejna. Ojedinelými jsou případy, kdy brok vystřelí jedno nebo obě „světla“. V prvním případě létá v kruhu, v druhém vyvězí.

Pytlákovi nestojí koroptev za ránu, proto střílí je v „dýchánku“ nebo na sněhu. Více jest rozšířeno očkaření. Okaři kládou oka nejčastěji do brambor nebo do křoví.

Tetřev hlušec.

Střílí se v době toku, který spadá do časného jara. Jeho stanoviště zjistí se večer, kdy při hřadování „brká“. Na tokaniště musí se střelec vypraviti eště za tmy, neboť sotva se začíná rozednívati, počne tetřev vydávati nejprve jakési mlaskavé zvuky („puká“). Druhá sloka jeho milostného zpěvu zove se „vylousknutím.“ Při třetí sloce „broušení“ (podobá se broušení kosy) musí střelec přiskočiti a k ráně se přichystati. K ulovení tetřeva používá se brokovnic a nábojů s brokem č. 0–4. Měl by se, jako zvěř vysoká střílet kulí, ale je to při chabém světle velikým uměním.

Sluka lesní.

Jarní tah sluk jest velmi oblíben. Lovec musí býti ještě za světla na místě, kde táhnou. Jsou to nízké lesní porosty, lesní louky, mýtiny. Kohoutek hlásí se „kvorkáním“, slepičky jen pískají. Střílí se brokem č. 12 – 14. Je-li sluka správně zasažena, snáší se obloukem k zemi. Byla-li střelena „na měkko“ třepetá křídly. Vyhledána odtáhne nízkou při zemi. Bez psa nedostane se do rukou lovcových. Když jest škrábnuta do hlavy, zobáku, hřbetu, klesne, ale před psem vyvstane. Mrtvá koroptev má světla zavřená, mrtvá sluka otevřená.

Trofej lovcovou jsou „malířská pírká“ (zakrnělá v letkách) a „slučí vous“, chomáček šedomodrých peříček na tukové žlázce nadocasní. Zvěřina jest výborná, labužníkům sbíhají se sliny na „slučí mázku“ (upravená střívka – snad i s tasemnicemi).

Zajíc.

Naháňka pevná či obstavená provádí se v lese, kde střelci obstoupí leč a honci ji prostupují, polích pak, kde jsou křoviny. Do nich vstoupí střelci, honci pak v oblouku shánějí zajíce na ně ve vzdále-

nosti nejvýše 1 km, protože zajíc běží málokdy přímo dál. Důležité pravidlo: nestřílet do leče!

Vepř divoký.

Střílí se při nahánce, kdy z leče je vyštván psy, nebo se loví při čekání a na šoulačce.

Srnc.

Střílet se má jen kulí, ve výjimečných případech brokem. Nejoblíbenější a nejzajímavějším

Způsob lovu jest šoulačka, pak čekání a v době říje lístkování. Jinak se střílí též při nahánce. Koná-li se na podzim, musí býti dobré a cvičené oko, aby rozeznalo srnce podle „šťapce“ a srnu podle bílého „zrcadla“, když srnci mají „shozeno“. Míří se vždy na komoru. Dohledávka má se prováděti vytrvale, i když si střelec není jist trefou. Při tom si označíme místo, odkud bylo střeleno, a kde stála zvěř. Dobrý pes stopař jest nevyhnutelným pomocníkem.

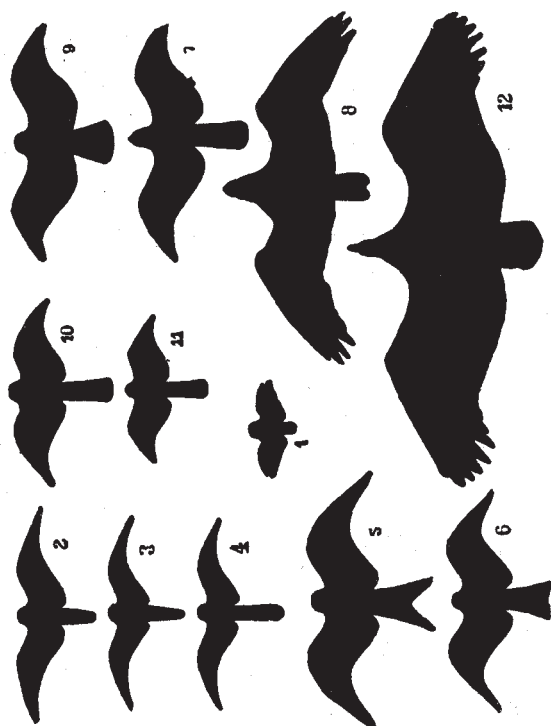
Jelen.

Od té doby, kdy lesní personál jest nucen starati se o dřevo, o výnos lesů, mizí jelen z našich lesů. V naší republice není mnoho vyvolených, jimž jest dopřáno střeliti si na

Ceny lístků honebních.

Země	Pán honitby	Hosté	Členové společ. při výkonu znalcem	Cizinci
Čechy	na 3 roky 400 Kč na 1 rok 150 Kč na 1 měs. 50 Kč	na 3 roky 250 Kč na 1 rok 100 Kč na 1 měs. 30 Kč	ročně 30 Kč	na 3 roky 800 Kč na 1 rok 300 Kč na 3 dny 150 Kč
Morava	na 3 roky 250 Kč na 1 rok 100 Kč	na 3 roky 120 Kč na 1 rok 50 Kč	—	jako v Čechách
Slezsko	na 3 roky 150 Kč na 1 rok 50 Kč	na 3 roky 90 Kč na 1 rok 30 Kč	—	na 3 roky 600 Kč na 1 rok 200 Kč na 3 dny 30 Kč
Slovensko a P. Rus	Platí se daň ze zbraně po 2' — Kč z každé hlavně. Osвобоzen je přísežný personál. Za honební lístek platí se daň 24' — Kč ročně nebo 12' — Kč na 30 dní. Osвобоzení jsou přísežní orgánové.			

Koná-li se na podzim, musí býti dobré a cvičené oko, aby rozeznalo srnce podle „šťapce“ a srnu podle bílého „zrcadla“, když srnci mají „shozeno“. Míří se vždy na komoru. Dohledávka má se prováděti vytrvale, i když si střelec není jist trefou. Při tom si označíme místo, odkud bylo střeleno, a kde stála zvěř.

Srovnávací schema figur dravců pernatých.

Srovnávací schema figur

letících dravců pernatých jest pro každého myslivce a lovce velice důležité, protože rozezná při srovnání dravé pernatce i daleko táhnoucí a vysoko kroužící. Ptáci jsou dle čísel pod figurami na předcházející stránce 58.

1. Výreček.
2. Sokol stěhovavý.
3. Ostříž.
4. Poštolka.
5. Luňák červený.
6. Pilich.
7. Včelojed.
8. Orel říční.
9. Káně lesní.
10. Jestřáb.
11. Krahujec.
12. Sup bělohlavý.

Čtete, odebírejte a ve veřejných místnostech žádejte čtrnáctidenník „Myslivost“. Je to nejstarší odborný časopis český. Předplatné na celý rok se *všestranným pojištěním* loveckým pouze Kč 80.—.

Od té doby, kdy lesní personál jest nucen starati se o dřevo, o výnos lesů, mizí jelen z našich lesů. V naší republice není mnoho vyvolených, jimž jest dopráno střeliti si na paroháče. Jelen střílí se hlavně

v době říje. Zvěřina jelení jest výborná, vydělaná kůže (jelenice) jest dobře placena, běl (lůj) kupují v lékárnách (používá se ho při opruzeninách), kelců používá se při výrobě šperků a parohů k výzdobě místností, v řezbářství, nožířství.

Vycpaniny lovecké trofeje, ptačí relify

a pod. práce provádí
v nejlepší kvalitě

„FALCO“

Mor. Ostrava - Mar. Hory.

Tisíce pochvalných uznání.

Vývoz do ciziny.

Na všech výstavách zlaté
medaile.

paroháče. Jelen střílí se hlavně v době říje. Zvěřina jelení jest výborná, vydělaná kůže (jelenice) jest dobře placena, běl (lůj) kupují v lékárnách (používá se ho při opruzeninách), kelců používá se při výrobě šperků a parohů k výzdobě místností, v řezbářství, nožířství.

Fretkování.

K lovu divokých králíků používá se fretek, jež se nesou v bedničce a pak se vpustí do nory. Mnohá fretka králíka zadává, v noře jej nače a nedá se přivolati. Proto je dobře bráti sebou několik fretek.

Lapání škodné.

Lapadla na zvěř škodnou jsou: pasti, železa a tlučky. Hlavní části želez jmenují se „chvaty“, „vzpruhy“, „spouště“. Nejlepší návná-

dou jest bílý holub. K lapání dravců pernatých používá se také „jestřábích košů“. K místu, kde se železa položí, ubíráme se opačným směrem odtud, kudy předpokládáme, že zvěř přijde a také se zase tím směrem vracíme. Vlastní stopu navěťříme buď koňským hnojem nebo lákem slanečkovým.

Usmrcování zvěře způsobem mysliveckým.

Postřelenou zvěř usmrcujeme způsobem mysliveckým. Dobře zaměřený výstřel – rána dostřelná či rána z milosti zkrátí zvěři nejlépe smrtelná muka. Každý lovec má dbáti toho, aby střelená zvěř dlouho netrpěla.

Zvěř *pernatou*, koroptve, bažanty, tetřívky, tetřevy atd. usmrcujeme nejlépe, když ostrým pevným nástrojem probodneme jí vaz směrem k hlavě. Tak zv. zapeřování koroptví a bažantů křídelním brkem jest nelidské, neboť brk se častokráte zlomí. Koroptev nejlépe usmrtíme úderem hlavičky o tvrdý předmět.

Zajíce a králíky udeříme holí nebo klacem šikmo za slechy, při čemž je držíme volně za zadní běhy. (Dáváme jim „králíka“).

Srnce, daňky, laně a slabší jeleny „zavazujeme“, „zarážíme“, tj. dáváme jim „zaraz“, vbodneme-li je ostrým nožem – zavazákem – do týla mezi obratle šíjové. Také jim možno udělit na požerák „ránu z milosti“.

Silné jeleny a černou zvěř zarážíme tesákem, který vrazíme prudce ze strany do komory (za přední lopatkou) anebo zepředu do prsou. Za naléhavých okolností možno jim udělit z ručnice ránu z milosti – dostřelit je.

Srstnatou zvěř škodnou usmrcujeme pádným úderem holí do čenichu nebo do vazů.

Zhaslou zvěř vysokou ihned „vyrušíme“, nebo alespoň probodneme úlovku zavazákem travníkem, aby plyny vyšly a zvěř se nenadmula.

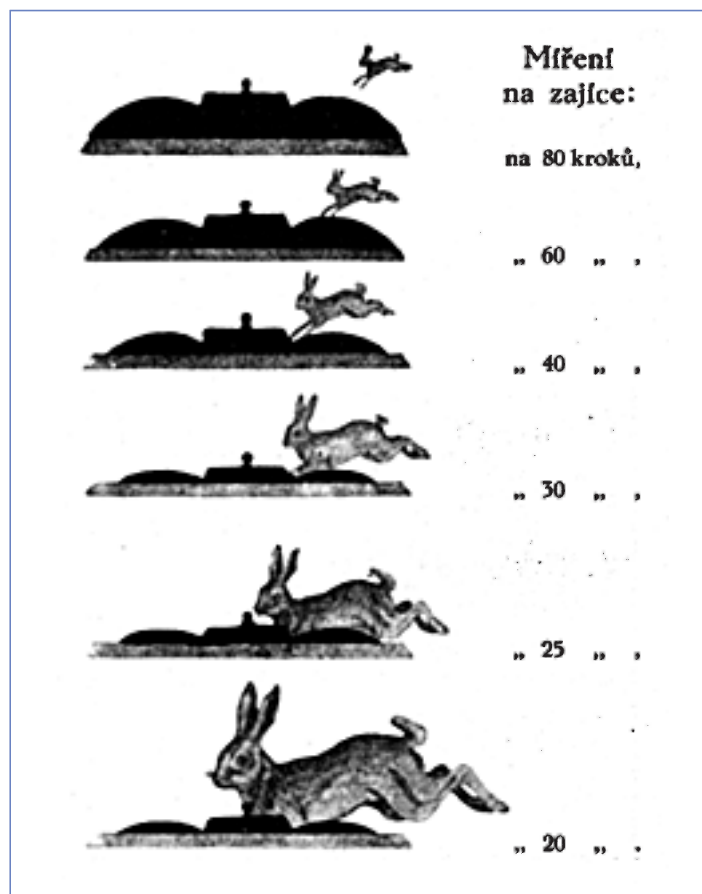
Připravil

Michal Šanda

Postřelenou zvěř
usmrcujeme
způsobem
mysliveckým. Dobře
zaměřený výstřel

– rána dostřelná či
rána z milosti zkrátí
zvěři nejlépe
smrtelná muka.

Každý lovec má dbáti
toho, aby střelená
zvěř dlouho netrpěla.

Strky-frky

R
idít
ka

Kdyby ti šotkové nebyli, měl jsem už...

V *Britských listech* publikoval 25. srpna Alex Koenigsmark text *Breivik vyhrál*.

Před asi dvanácti léty přijel do České republiky jeden z náměstků ministra vnitra mongolské vlády. Zajímal se o nějaké obchody ve svém oboru a mimo jiné se chtěl také seznámit s vězeňstvím a českou penologií obecně. Myslím, že to byly Valtice, které mu ukázali. Ve Valticích je arestů plno, záleží na tom, do kterého sklepa vlezete a jak moc se tam ztřískáte. Ale většinou jsou tam nízké tresty, ráno kocovina, to se dá přežít.

V obvyklém *Kvízu v Metru* (27. srpna) se otázka č. 1. týkala obvařánku, pečiva ve tvaru kroužku, posypaného mákem, hrubou solí nebo seznamem... To není špatné. Na Horácku se zase podává hovění na houbách.

Ono je všude něco.

A ještě z Horácka...

Kdes byl?

Ale v lessy.

A rostou?

Rostou, ale samí plívy.

Som zmatený a zmetený...

V *Metru* (poslední srpen) taky otiskli (jako všude jinde) článek o australské miliardářce, která má jasný recept,

jak zbohatnout. Titulek – *Miliardářka radí: Recept na chudobu? Více práce*. Ale co to vlastně znamená? Recept na švestkové knedlíky je popis postupu, kterak „uděláme“ švestkové knedlíky. Recept na dlouhé stáří je popisem zásad, podle kterých bychom se měli řídit, abychom se dožili vyššího věku. Recept na chudobu je pak popisem toho, co udělat, abychom byli chudí. Ve spojení s další větou („více práce“) tomu pak jednoznačně celému rozumím tak, že když budu ještě více pracovat, tak budu ještě více chudý. Jinak se tomu nedá rozumět.

Pak je nutno se dle toho zařídit.

Zase o poezii...

Zase jedu v dopravní špičce do práce (metrem) a v *Metru* hned listuji na stránku s inzzeráty. Tak jak si dnes stojíme? No, nezklamal jsem se, rubrika *Intimní – nabídka: Prasatá bábinka Rebeka, 70 let! Uchop mé scvrklé vnady a zavedu tě do ráje*.

Pak mě ale napadlo, zda nejde o nějakou sofistikovanou volební reklamu Jiřího Paroubka. Akorát v redakci udělali chybu. Správně ta poslední věta měla znít: *Uchop mé scvrklé vnady a zavedu tě do Raje*.

Ještě v metru...

Rómům z Rumunska, kteří si poctivě vydělávají hrou na harmoniku v pražských do-

pravních prostředcích, by měl někdo vysvětlit, že hrát ráno v 7,45 třeba ve vagonu metra je špatný podnikatelský záměr. Lidi jsou nasraný, že musí do háku, a těžko pustí nějakou kačku. Jedině snad, že by si zaplatili za ticho.

Tady se zase „vynořuje“ zajímavý prostor pro nějakou NGO, která by mohla podojit bruselský cecek a získat nějaké broky na školení manažersky neschopných podnikatelů v oblasti drobné lidové zába-

Merida, když se nehledá

Bez přičtení těchto dodatkových nákladů se cena za jedno letadlo pohybovala kolem 600 mil. Kč. Armáda ČR dlouhodobě využívá pouze 24 bitevníků a zbylých 44 letadel je uskladněno v hangárech. Za toto uskladnění platí MO zhruba 12 mil. Kč ročně. I bez přičtení všech doplňkových nákladů je klíčovým problémem de facto záporná cena letounů. Podle současných odhadů by ČR mohla za jedno letadlo utržit maximálně 40 mil. Kč, přičemž revitalizace jednoho uskladněného letadla by stála minimálně 60 mil. Kč.

‘Být dobrým hospodářem na svém poli...

Následující text je z pravidelné ročenky o zahraniční politice České republiky (2011), z kapitoly o bezpečnostní dimenzi této politiky. Je to takové útěšné čtení, které každého potěší.

Poněkud méně úspěšnou oblast letectví, které se tyto kapitoly doposud příliš nevěnovaly, představují české podzvukové stíhačky L-159. V květnu 2011 proběhla zahraniční cesta za účasti premiéra Petra Nečase a ministra obrany Alexandra Vondry do Iráku, který zřejmě představoval poslední možnost k prodeji stárnoucích podzvukových stíhaček. Geneze problému s letouny L-159 se táhne již dlouho. Zakázku na dodávku 72 letadel uzavřela v roce 1997 se společností Aero Vodochody Klausova vláda. Letadla byla pořízena za 42 mld. Kč, přičemž součástí transakce bylo také převedení podílu amerického Boeingu v Aeru na nového majitele (společnost Penta) a zaplacení dluhů ve výši zhruba 10 mld. Kč. Do celkových nákladů je také možné započítat náklady na vývoj, které dosáhly také přibližně 10 mld. Kč. Bez přičtení těchto dodatkových nákladů se cena za jedno letadlo pohybovala kolem 600 mil. Kč. Armáda ČR dlouhodobě využívá pouze 24 bitevníků a zbylých 44 letadel je uskladněno v hangárech. Za toto uskladnění platí MO zhruba 12 mil. Kč ročně. I bez přičtení všech doplňkových nákladů je klíčovým problémem de facto záporná cena letounů. Podle současných odhadů by ČR mohla za jedno letadlo utržit maximálně 40 mil. Kč, přičemž revitalizace jednoho uskladněného letadla by stála minimálně 60 mil. Kč.

V současnosti tedy není zřejmé, že se potenciální prodej vyplatí a nejlevnější variantou se dost možná brzy stane radikální ukončení skladování nepoužitelných L-159. Vývozní možnosti dlouhodobě kom-

plikuje skutečnost, že letadlo je z více než 50 % složené z amerických technologií, a proto export podléhá souhlasu USA. Právě tato skutečnost by údajně mohla stát za neúspěšnými pokusy prodat letadla v Kolumbii, Venezuele, Afghánistánu či Iráku.

Kupte si naše brambory, za každý vámi koupený pytel dostanete navíc 50 korun. Takhle má vypadat kapitalismus!

Svatý Václave, vévodo...

Program TV Noe, 28. září 2012.

9. 10 – Slavnost. svatováclavský koncert s přivítáním lebky sv. Václava.

To bude asi něco podle Tutuoly, podle toho starého pijáka palmového vína. Pan Lebka mudruje, Oudy chodí sami po světě a Tělo na to kašle. Ono se nedá té globalizaci poručit.

‘Volební hudrání...

Tak zase další volby. Kdyby to bylo mezi 1 a 0 nebo červenou a modrou, tak by to tak nebolelo.

Zvláště ta „vizuální“ část voleb je úplně absurdní. Desítky podobizen na plakátech a reklamách v tištěných časopisech, pod nimi směšné nápisy. Je lepší prací prášek A nebo B (ve své podstatě je to jedno, jaký kdo prací prášek používá; pokud ho nevyrábějí nějakí podvodníci podobně jako „užitný“ alkohol z metylakoholu, pak je ve většině parametrů podobný; u lidí je to stejné)? Představa, že budu listovat novinami a najednou mě osloví nějaký ksicht se slovní

Desítky podobizen na plakátech a reklamách v tištěných časopisech, pod nimi směšné nápisy. Je lepší prací prášek A nebo B (ve své podstatě je to jedno, jaký kdo prací prášek používá; pokud ho nevyrábějí nějakí podvodníci podobně jako „užitný“ alkohol z metylakoholu, pak je ve většině parametrů podobný; u lidí je to stejné)? Představa, že budu listovat novinami a najednou mě osloví nějaký ksicht se slovní pomazánkou, a já budu vědět – to je on (ona), mého srdce šampion (šampiona), znamená okamžitou návštěvu u psychiatra.

pomazánkou, a já budu vědět – to je on (ona), mého srdce šampion (šampiona), znamená okamžitou návštěvu u psychiatra.

Předvolební *Metro* (10. října). Volby do Senátu ČR:

Společně s Vámi vybojujeme zrušení podvodné smlouvy za privatizaci pražské vody. Tomu nerozumím, něco je tam jazykově špatně. (ing. Karel Berka)

Chci být senátorem na plný úvazek. (Jan Nádvozník)

Zvedl jsem hlas, zvednu ho zas! (Mgr. Libor Michálek, MPA)

Nesázejte, prosím. Volte! (Tomáš Töpfer)

Přinutíme parlament, aby pracoval pro občany! (Lenka Procházková, Vít Olmer)

Zpět k dobré náladě. (Viliam Buchert)

Počítejte do deseti... a pak radši nic neříkejte! (Jakub Šofar)

média v první polovině roku 1977 proti Chartě 77. Podobnost je víc než náhodná a dokazuje to, jak silně jsou média v České republice stále pod vlivem normalizačního komunistického étosu.

Jak známo ale, úsilí propagandistických mašinérií se má účinkem. V roce 1977 vedla hysterická kampaň médií proti Chartě 77 prostě k tomu, že se o dokumentu Charty 77 všichni dověděli a všichni si ho opatřili, jak říkají reklamní pracovníci, There is no such thing as bad publicity – Špatná publicita neexistuje.

Je to zase jako z rádia Jerevan. Všichni obyvatelé ČSSR po hysterické kampani pro Chartě 77 si zmíněnou chartu hned opatřili, protože ke každé bylo přibaleno kilo mandarinek. Papír navoněný mandarínkovými silicemi pak vkládali do čerstvě vypraného prádla, aby se provonělo. Tak opět český duch a české ručičky slavně zvítězily. Amen.

Čulíkovo mimomísání...

Jan Čulík, vševěd obecný, napsal po říjnových volbách do *Britských listů* (15. října 2012) *Tři postřehy k povolební kocovině*. Mezi jiným stvořil také toto: **1. Buďe nová vlna mediálního antikomunismu kontraproduktivní?** *Zaujalo mě, že v pondělí ráno česká média na sobotní volební vítězství komunistů nedokázala reagovat jinak než hysterickou antikomunistickou kampaní ve stylu kampaně proti „ztroskotancům a zaprodancům“, jakou vedla komunistická*

Kdyby ty procesy nebyly...

Procesy je třeba nastavit, protože nenastavené procesy jsou prostě nenastavené. A to je špatně. Když jsou nenastavené, tak jsou nenastavené. Ale pak už se nedají asi nastavit. Takže lepší je mít procesy nastavené. Tam je třeba vidět ten základní problém. Když procesy, tak jediné nastavené. Tak nějak. Jinak to asi nepůjde...

Jakub Šofar

R

idít

ka

Fotoaktualita

Univerzální návod na vyplňování grantů.

Šeptanda

„Odchází K.“

„K. jde na pilu“

„B. s K. už nebudou v Tvaru“

„No, oni už to nechťej delat“

„Tvar vypisuje konkurz na šefredaktora“

„Odchází i J.“

„Fakt“

Fakta

Tvar je literární čtrnáctideník (píší obtýdeník), co vychází v Praze. Vychází v Praze už desítky let a stejně dlouho bojuje o dotace ministerstva kultury. Je tištěný, černobílý,

Materiál 385/254/32Bb-006

Prověrka nezdařeného puče v X7 tzv. Tvar

Nebezpečnost – nízká

K likvidaci k 1. 1. 2016

Vypracoval Bb a 006

Inzerát

na novinovém papíře a novinového formátu, vyjde ho 21 čísel ročně a má po 24 stranách.

K. je šefredaktor Tvaru, B. a J. redaktori Tvaru pracující na různé úvazky.

Hrubá analýza

Tvar prodá přibližně tolik čísel, že příjem z nich snad i pokryje cenu za tisk. Dále dostává z rozpočtu ministerstva kultury hodně přes jeden milion Kč ročně. Za redakci a články tedy utratí přes milion Kč ročně. To je desetkrát tolik, co Dobrá adresa, která sice nic netiskne, ale redakci a výrobu má obdobnou.

Závěr

Dobrá adresa vychází jen na internetu a závidí Tvaru.

Pomluvy

„Tvar se skoro nikde neprodává, protože to nikdo nekupuje.“

„Proč?“

„Protože tam nic není. Jen ideologie.“

„Jako že vědí?“

„Jako že oni vědí.“

„Aha. A co?“

„Že je doba zlá.“

„A kam to dávaj.“

„Dlážďej tím redakci.“

„A proč to tisknou?“

Předseda občanského sdružení Klub přátel Tvaru vyhlašuje konkurz na funkci šefredaktora literárního obtýdeníku Tvar.

Přihlášky doplněné profesním životopisem a stručně formulovanou koncepcí dalšího vývoje časopisu lze posílat do konce září na adresu Tvar, Na Florenci 3, 110 00 Praha 1, nebo na e-mail redakce@itvar.cz.

Výběrové řízení proběhne dvoukolově:

1. na základě zaslaných přihlášek,
2. na základě osobního pohovoru se členy Správního výboru Klubu přátel Tvaru.

Otázky

Proč?

Kdo?

Kdo?

Kdo?

My?

Oni?

Odpovědi

On. Flaňdák? Žid? Ideolog? On? On! Jo. A co my? Půjdem tam taky, ať vidíme. Bílý kůň? Bílý kůň. Já to vezmu, kluci.

Z pásku

Kluci, to bylo divný. Přijdu tam, asi jsem byl poslední, protože půl hodiny potom, co jsem vypadl, mi přišlo mejlem, že to vyhrál někdo

jiný. Jo. A to je kdo? To je jedno. Přijdu tam a Pavel (předseda občanského sdružení, co vydává Tvar – pozn. Bb) říká, pojd' dál a posad' se. A představte si, přišli tam i Lubor (K. – pozn. Bb) a B. To je divný ne? Přece když odchází, tak proč maj vybírat novýho? A K. kouká na mě a baví se. Tak ho zdravím. Ještě jsou tam dvě známé tváře a zbytek neznám. Celkem 7 lidí rozložených okolo mě s úplnou pravidelností zleva doprava a Pavel uprostřed a říká na můj prolog, že nechci nechat padnout Tvar: No vidíš a my máme 5 uchazečů. Takovej Pichlavej-oči úplně vlevo si mě bere na paškál a dělá zlýho policajta. Divnej týpek, zjevně mi chce dokázat, že na to nemám. To se vlastně snaží i odstupující. Říkám, že to vidím na širší záběr, zrcadlit, co se děje, i v regionech... Pichlavej-oči říkají, že do Tvaru chodí tolik příspěvků, že to nestíhají ani tisknout. Říkám, že to není dobrá metoda výběru. Ptaj se mě, jak to chci získávat. Říkám, že obeslat všechny, žádat a prosit, tisknout, co si vyberu, či vyberem spolu s nějakým gremiem, proměnným v čase... Co třeba, ptaj se. Mám celej seznam v kapse, ale přijde mi to hloupé, tak schválně říkám – třeba Vaculíka. To už jsme tady taky měli, odpovídaj. Vždyť ten píše jinam a kdyby jsme ho požádali, tak by asi něco dal, říkají nesmyslně. Říkám, že já bych ho požádal. Chtěj vědět s kým to budu dělat, že v pěti to nestíhali. Říkám, že s někým pracovitým – lidí je přeci dost, zvlášť když je za to mohu platit. Pavel říká, že si to umí představit. A ptá se na žánr. Tomu nerozumím, proč se ptá na žánr. To je přeci buřt? Říkám tedy, že mi přijde, že je tam moc rozhovorů a že rozhovory bych omezil. No přijdou mi jednoduchý, tak jak to dělaj a laciný, zbytečný a nic neříkající. Oni taky, ale teď myslím rozhovory. Trvá to půl hodiny. Pak jdu. Pustíte mě teď už domů? Ne? Proč? Udělal jsem všechno...

Dopisy

Dobrý den,

dovoluji si přihlásit se do konkurzu na funkci šéfredaktora literárního obydleníku Tvar. Níže naleznete stručně formulovanou koncepci dalšího vývoje časopisu. V příloze pak profesní životopis.

Zdraví

Jakub Tayari

Koncepce literárního obydleníku Tvar:

Tvar by nadále měl být převážně zaměřen na současnou českou literaturu. Měl by být přístupný jak nejmladší generaci autorů, tak autorům považovaným dnes téměř už za klasiky. Rád bych co nejvíce rozšířil okruh přispěvatelů, a to co se týká původních příspěvků, až po recenze. Rád bych zároveň pokračoval v tradici a udržel Tvar jakožto prestižní odborné periodikum.

O místo šéfredaktora literárního obydleníku Tvar se ucházím proto, že už v minulosti jsem s tímto časopisem spolupracoval, dobře tedy znám jeho zaměření i zdejší pracovní prostředí. V roce 1998 jsem

založil internetový měsíčník Dobrá adresa, tudíž i po stránce vedení časopisu mám značné zkušenosti nejen redaktorské, ale i organizační. Kromě těchto schopností je mou další devízou i má současná profese. Jakožto grafik mám zkušenosti s tvorbou řady časopisů a novin, a to od grafického návrhu a zlomu až po finální jednání s tiskárnou. Více viz CV.

Tvaru se chci věnovat na plný úvazek.

Vážený pane Tayari,

na základě Vaší přihlášky do konkurzu na funkci šéfredaktora Tvaru si Vám dovoluji sdělit několik skutečností, o nichž byste měl podle našeho názoru vědět. Platové a honorářové podmínky ve Tvaru jsou tyto (vše samozřejmě před zdaněním):

šéfredaktor: 14 700 Kč/měs.

redaktor na plný úvazek: 12 700 Kč/měs.

redaktor na částečný úvazek: 9000 Kč/měs.

sazba a zlom: 8000 Kč/číslo

celkový objem prostředků na honoráře externích přispěvatelů: 200 000 Kč/rok

externí korektorka: 2500 Kč/číslo.

Aktuálně ve Tvaru vedle šéfredaktora pracují dva redaktori na plný úvazek, tři redaktori na částečný úvazek a jedna tajemnice (10 000 Kč/měs.).

Ke konci roku společně s šéfredaktorem opouštějí redakci Tvaru dva další redaktori – Božena Správcová a Michal Jareš. Dále bude potřeba ještě obsadit funkci sazeče. Z původní redakce zůstávají Svatava Antošová, Wanda Heinrichová, Michal Škrabal a tajemnice Andrea Bláhová.

Konkurz proběhne dne 15. 10. 2012 od 11.30 hod. v zasedací místnosti Ústavu pro českou literaturu AV ČR, Na Florenci 3, Praha 1 (vchod C, 3. patro). V příloze naleznete otázky a byli bychom rádi, kdybyste mohl odpovědět ještě před konkurzem coby východisko k diskuzi..

S přátelským pozdravem
za Správní výbor Klubu přátel Tvaru
Lubor Kasal

1. Uved'te pět článků z poslední doby, které považujete za přínosné. Uved'te pět článků z poslední doby, které byste Vy osobně ve Tvaru rozhodně netiskl/a.
2. Které tři rubriky byste určitě zachoval/a? A které by měly být zrušeny?
3. Uved'te pět autorů, které v rámci Tvaru pokládáte za kmenové, a měli by jimi podle Vás zůstat. A naopak kterými autory nejste nadšen/a a spolupráci s nimi byste nadále příliš nevyhledával/a?
4. Kterým směrem chcete rozšiřovat autorský okruh (obecně i konkrétně)?

Dementi! Hovada! Já bych jim napsal k tomu dotazníku, že negativní vymezování se je obecně cesta do prdele a tudíž že ty negativní odpovědi ať si strčej za klobouček. Doposud Tvar fungoval právě na základě vymezování a přesně tohle na něm bylo špatné! Vymezování se ho potopilo a udělalo z něj časopis, kterej už není ani v knihkupectvích, až na Akademii, Karolinum a Fišera. A oni v tom hodlají pokračovat? Hovnajsi!

Dobry den,

zasílám vyplněný dotazník. Zdravi

Jakub Tayari

1. Na takto položenou otázku neumím přímo odpovědět. Ne, že bych nedokázal odlišit kvalitnější a méně kvalitní článek, ale z dlouholeté praxe v literárních časopisech a jiných periodikách vím, že se není možné takto ostentativně vymezovat. Některé články nemusí mít kvalitu hned zjevnou, jiné je možné otisknout vzhledem k určitým souvislostem – viditelným, ale i skrytým. Od toho je Tvar novínám podobné periodikum, aby se snažilo přinést čtenářům jistý pel mel článků. Napsat někoho, něco tisknout nechci mi přijde nepochopené. Jak pak odpovím na to, co tisknout chci? Proto odpovídám, že chci maximálně rozšířit okruh autorů, nikoli ho zúžit. Pokusit se zrcadlit co nejvíce. A k tomu patří i jistá nevyrovnanost, tak ji teď nebudu kritizovat.
2. Klasické rubriky zavazují periodou a potřebou stále je naplňovat. Takto pojaté rubriky

mají vnášet do periodika přehlednost a řád – což v Tvaru úplně neplatí. V současném Tvaru je možné zachovat všechny rubriky, neboť slouží spíše ke kvalifikaci textů podle povahy, než k rozčlenění periodika. Což mi ale nepřijde špatná koncepce.

3. Opět. Nemyslím, že by se Tvar měl vymezovat vůči některým autorům – do Tvaru by měli mít možnost přispívat všichni a také bych hned na začátku chtěl oslovit co nejširší okruh autorů s žádostí o případný příspěvek. Viz první odpověď.

4. I to už je řečeno v předchozích odpovědích. Jistě, přednost by měla mít kvalita nikoli povaha textu, ale otázkou zůstává i posouzení kvality. Opět nemyslím, že by u periodika tak mohutně dotovaného z veřejného rozpočtu měl jeden člověk rozhodovat vše. Tvar nemíním tvořit sám, ale s podporou co nejširšího spektra literárně činných přispěvatelů. Rád se nechám přesvědčit o kvalitě textů jakoukoli skupinou, či někdy i jednotlivcem, když bude v časopisu ještě místo. Zde vidím velký prostor nejen pro šéfredaktora, ale i redakční radu. Rozhodně Tvar nemá být časopis jednoho názoru.

Shrnu: Rád bych dělal Tvar tak, aby při pohledu pár let či desetiletí zpět reflektoval dění na české literární scéně jako celku. Konkrétní řešení mám.

To dostane Borzič, je to je rozhodnutý.

Vážený pane,

děkuji Vám za účast v konkurzu na šéfredaktora Tvaru. Dovoluji si Vám oznámit, že Správný výbor Klubu přátel Tvaru vybral za šéfredaktora Adama Borziče. Přesto věřím, že nadále budete s časopisem spolupracovat.

Za KPT srdečně pozdravuje

Lubor Kasal

Adam Borzič je tajemníkem Společnosti křesťanů a Židů, kromě toho studuje Evangelickou teologickou fakultu UK v Praze a věnuje se literární tvorbě. Vedle židovsko-křesťanského dialogu se zabývá rovněž mezináboženským dialogem jako takovým a dále vztahy mezi literaturou, spiritualitou a humanisticky orientovanou psychologií.

Adam Borzič (* 1978 v Praze), tajemník Společnosti křesťanů a Židů, student Evangelické teologické fakulty UK, básník, člen literární a umělecké skupiny Fantasia, psychoterapeut. Poezii, literární a umělecké recenze a odborné texty s religionistickou tematikou publikoval například v Křesťanské revue, Novém Prostoru, Atelieru, Dingiru, Tvaru, Plži a Českém dialogu. V roce 2008 vydal spolu s Kamilem Bouškou a Petrem Řehákem společnou knihu básní Fantasia v nakladatelství Dauphin.

Od roku 2005 se účastní psychoterapeutického výcviku pod vedením Mgr. Blanky Kolínové, výcvik je zaměřen na dramaterapii. Pracuje jako psychoterapeut při občanském sdružení NotaBene, v roce 2006 se podílel na projektu Dramaterapie v kojeneckém ústavu v Krči, kde pracoval s dětmi ve věku 3–5 let, dále se živí jako překladatel (z angličtiny a chorvatštiny).

Vedle židovsko-křesťanského dialogu se zabývá rovněž mezináboženským dialogem jako takovým a dále vztahy mezi literaturou, spiritualitou a humanisticky orientovanou psychologií. Hlásí se k postdenominačně pojatému křesťanství.

Úkoly

Provéřit loajálnost AB

Zakopat lépe špatně zakopaného JT

Internet

Adam Borzič

Funkce: tajemník Společnosti křesťanů a Židů

Bb a 006

Ř
idít
ka

Čítanka Dobré adresy
Tomáš Přidal: Hlasy v sušence

Tomáš přidal další kvádrík do pyramidy své bibliografie. Těšil jsem se na tu knihu už od doby, kdy jsem ji našel v edičním plánu Druhého města. Ohlášený termín vydání, říjen 2009, se ovšem nepodařilo dodržet; a to ze značně neobvyklého důvodu. Autor knihu pojal v širším rámci jakožto postmoderní koncept spočívající mimo jiné v tom, že po přečtení měla být kniha čtenářem snědena. Při sazbě se však ukázalo, že skrz původně plánovaný jedlý papír prosvítají ilustrace na protější stranu, proto bylo třeba najít materiál náhradní. Tisk na tence nařezané plátky carpaccia by publikaci neúměrně prodražil, náhražka – šunka od kosti se zase kvůli nadměrnému množství řeznické soli, tzv. pragandy, ukázala být vzhledem k zamýšlené konzumaci životu nebezpečná. Nomen omen, zkoušelo se tisknout i na sušenku. Tady je záhodno zmínit nesmírnou trpělivost Barbory Sládečkové, manažerky nakladatelství Druhé město, která denně dojížděla do tiskárny Sursum Tišnov a pokusů se vzdala teprve v okamžiku, kdy desetitisící sušenka prošla ofsetovým strojem a opět se stejným výsledkem, jako ty předešlé: křup křup! Nakonec Tomáš Přidal (* 1968) operativně pozměnil koncept a místo k jedení je jeho kniha k hajání. Vezměte ji do ruky ucítíte sami na bříškách prstů, jak je růžová a měkounká, s deskami naducanými molitanem, jen si ji podsunout pod hlavu a usnout.

podzemní babička

Na otázku, co chci v životě dělat, odpovídám, že budu bydlet u podzemní babičky. Přestěhuju si k ní počítač a tiskárnu a slíbím, že neotevřu, dokud si neověřím, že za dveřmi nestojí liška. Podzemní babička má knihovnu plnou alternativní literatury a záhony přetékané alternativními rostlinami. Všichni přece chceme, aby země-

koule byla co nejmenší a co nejútulnější. Až se zmenší zeměkoule, zmírní se války a rozbroje. Aby šla příkladem, bydlí babička v noře velké pětkrát pět metrů. Vrať mi moje předpovědácí ponožky, vřeští podzemní babička. Nevím, o čem mluvíš, předstírám údiv, i když jsem si jistý, že mám její předpovědácí ponožky pod polštářem. Musím je taky vyzkoušet, přestože mi to nechce dovolit. Sakra, kluku, nedělej si srandu ze starý ženský!

křičí babka a mlátí hlavou o skříň. Hádá se až do okamžiku, kdy její pozornost zaměstná sójové spiknutí. Chrčí tak nepřičetně, jako by jí každou chvíli měly začít vyjíždět z úst letáky.

Večer, jakmile odříká svou mantru a usne, tajně spálím předpovědácí ponožky v kamnech. Jedině tak mohu s jistotou předpovědět, že nás od zítřka čekají jisté změny.

mrtvej spratek

Mrtvej spratek zabloudil ve městě. Jak se tak prochází ulicemi, narazí na dům, ve kterém bydlel. Oknem v přízemí je vidět do opuštěného bytu. Je to sice proti předpisům, ale nakouknout dovnitř snad můžu, řekne si. Fotra už asi odvezli, napodlaze leží roztržená hračka. Hele, tamhle se válí kus gumové hadice a do toho kufru mě zavírali, když jsem v noci brečel. Zaostří a uvidí ve dveřích do koupelny roh rezavé vany, ve které musel stát, dokud mu nezmodrala kůže.

Stoupne si na špičky, aby líp viděl. Teď, když to má za sebou, by mohli být všichni spokojeni. Přesto se ho zmocní nejistý pocit, že zase něco provedl.

dj nemehlo

Dnes večer hraje Dj Nemehlo. Desky mu padají z rukou a na podlaze se rozletí na tisíc kousků. Kurva tyhle jsem koupil ve speciálních potřebách pro dýdžeje v Německu, mumlá si. Vtom BŘINK – a sletí mu na zem gramofon. Do prdele, rudne vzteky, tenhle byl můj oblíbenej! Vypadá to však, že se nedá nic dělat, mixpult se roztekl a z beden šlehají obrovské plameny.

Kurva, ten je nasypanej, říkají si návštěvníci party a házejí sebou o zeď.

Kurva, to sou nervy, klepe se Dj Nemehlo a hází do sebe jeden skreč za druhým.

uvnitř

Tento muž se jakýmsi řízením osudu ocitl jednoho dne uvnitř vlastního gameboye. Mačkal kurzor nahoru a dolů, doprava a doleva a najednou cvak – krabíčka, kterou ještě před pěti sekundami svíral pevně v rukou, ho obklopila umělohmotnými stěnami a mírně upatlaným výhledem.

Jako by to však nestačilo, začal na něj svrchu padat tetris. Ani jsem si nestihl zvyknout na novou situaci, pomyslel si, a už se děje zase něco dalšího. Nezbyvá než si pořídit úkryt.

Chytí jedno pravotočivé a jedno levotočivé L a postaví nad sebou improvizovanou stříšku. Barevné částice mu bubnují nad hlavou, protože tetris dál padá zcela neřízeně. Vzápětí se display ucpe a hra je u konce.

Obrazovka zabliká. Teď se asi dozvím, co se děje s těmi, kteří prohrají, povzdechne si muž a zavře oči v očekávání nejhoršího.

nemoc z vesmíru

Pověsí se vám na krk a nenechá vás na pokoji. Nejdřív obvodní lékař, potom nemocnice – tým kardiochirurgů pokyvuje hlavami nad vašimi snímky.

Nemoc z vesmíru přelstí i je. Veze vás na vozíku na operační sál, nebojte se všechno dobře dopadne. Raz, dva, tři a jste na stole.

Nemoc z vesmíru vám dává narkózu.

Nemoc z vesmíru bere skalpel.

Nařízne srdce ve chvíli, kdy vám operace přestane připadat tak hrozná.

Zatímco se v něm hrabe, mumláte ze spaní: Až mě pustí, zajdu si do baru naproti.

scrabble

NOSÁR a UFĚD – taková slova přece neexistují! zařve první hráč. Aby ses neposral, ušklíbne se hráč číslo dvě.

Hráč číslo jedna smete kostičky s písmenky na podlahu, popadne hrací desku a švác s ní hráče číslo jedna po hlavě. Ty vole, zamžiká hráč číslo dvě, ohne se pro kostičky a hodí je hráči číslo jedna do obličeje. První hráč neztratí duchapřítomnost, a přestože je mírně oslepen, popadne dva zelené zásobníky na písmenka a vrazí je

hráči číslo dvě do očí. Hráč číslo dvě nahmatá víko od krabice s nápisem KAŽDÉ SLOVO S POČÍTÁ! a snaží se s ní rozpárat prvnímu hráči břicho.

Nikdo netuší, jak daleko jsou schopni zajít. Nacpat si navzájem ruce co nejhlouběji.

Jednou provždy vyrvat a zneškodnit všechna slova dřív, než je napadnou.

kino

Filmové postavy nás vidí už od úvodních titulků.

Ti jsou ale vyžraní, říkají si, nechceme aby nás očumovali. Najdou na plátně místo, kam nedohlédneme, a schovají se před námi.

Běžte do prdele, tohle má být nějaký film? Křičíme a pískáme, házíme po nich kbelíky od kukuřice.

Když to nezabírá, zkusíme předstírat hostejnost.

To je toho! Koho to vlastně zajímá?

Děláme, že jsme na odchodu, ale přitom nakukujeme opatrně z předsálí, jestli nás postrádají.

Čekáme, až se umoudří a opustí svou skrýš.

hlasy v sušence

Z čajové konvice vyskočí kuře po burgundsku a s kvikotem zmizí v lese, dívka odhání slunečníkem dvoumetrového mravence a on? Chechtá se jako šílenec, protože si před cestou dal papírek pod jazyk. A přitom ráno vypadalo tak slibně: obloha čistá, že bys po ní mohl bruslit, ani houby nekladly odpor.

Kdo mohl vědět, že svačina vše pokazí. Snaží se jí uklidnit, ale atmosféra letního odpoledne je ta tam. Fňuká a chce odjet. Ale proč? Naléhá na ni, neboť k hlavnímu bodu programu ještě nedošlo. Koneckonců, všech-

no špatné je k něčemu dobré. Přivine ji k sobě a utěšuje, hledá v záhybech šatů knoflík nebo patentku. Strach na chvíli přejde, ale když zjistí, že se blíží hlavní bod programu, je znechucena. Aktivylet, napadne ji, zatímco po ní skáče a chroptí.

Aby na něj nemusela myslet, poslouchá raději hlasy, které sem doléhají ze sušenky.

polovina japonce

Nemohu si s vámi vyrazit, protože jsem Japonec. Tedy Japonec... Ve skutečnosti jsem polovina Japonce. Určitě jsem se přeslechla, myslíte si, patrně říkal – poloviční Japonce. Schválně odhrňte ubrus a podívejte se pod stůl. Nikde nic. Jak říkám: polovina Japonce.

Moje půlka roznáší v Tokiu jídlo. Nedostal jsem dovolenou celý. Šéf nemůže postrádat číšníka a také nebude krácen na platu. Mé druhé půlce se tak vyplatilo jet na pár dní do Evropy. Z letiště mě přivezli zrovna do hotelové restaurace. Všechny noviny mám přečtené zezadu dopředu. Myslel jsem, že bude lepší cestovat s polovinou, která dokáže vzít rozum do hrsti, když bude třeba, a zapomněl jsem na to, kdo mne odnese na hrad nebo do divadla a také kam mě budete štípat a kde hladit, až se zhasne. Teď si nejspíš užívám hlazení a štípání, aniž bych z toho něco měl.

Pozdě litovat. Rád bych s vámi šel, ale nemohu. Co jste sakra, měla ze zeměpisu?

Polovina Japonce je vám úplně k ničemu.

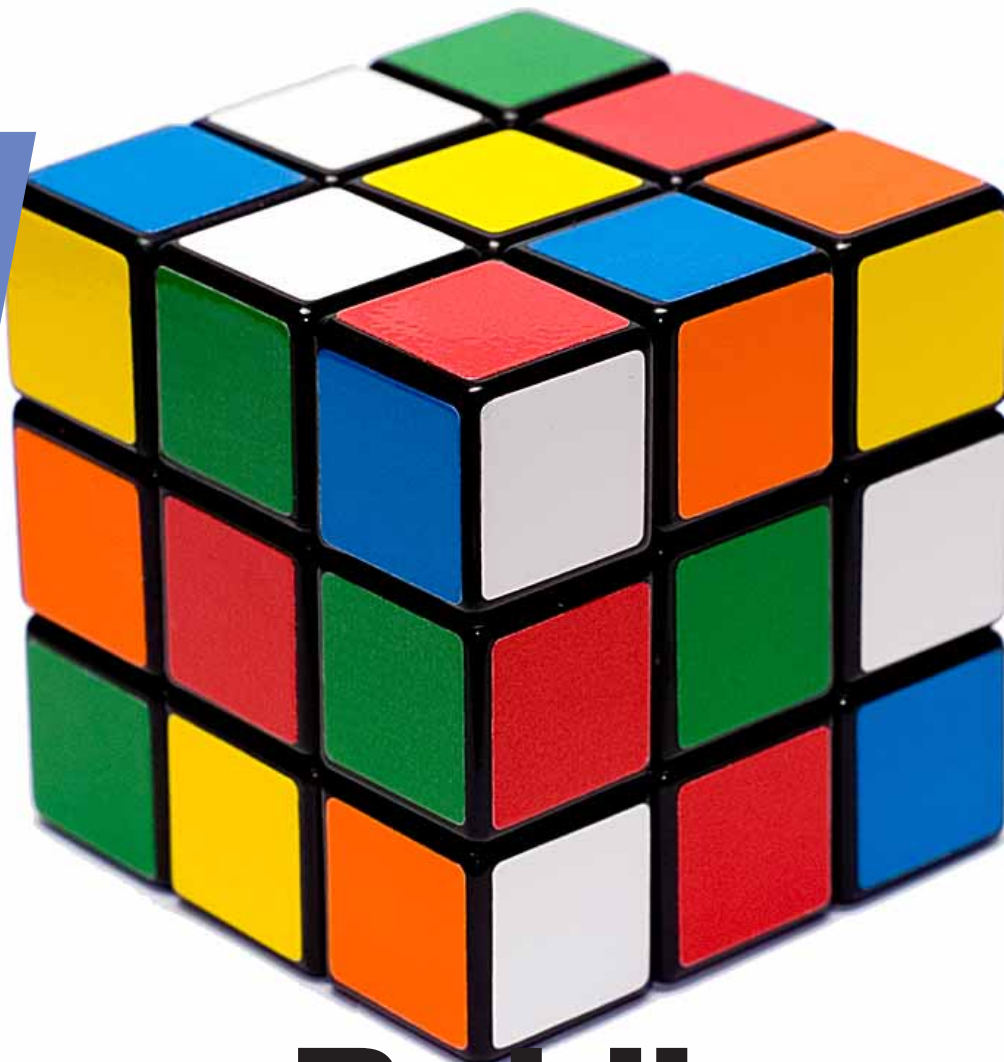
pozůstalí na pískovišti

Klouzačka je bezpečná, ale občas se stane, že někdo prosvíští vzduchem a rozseká se o strom. Přivolaný lékař pokýve smutně hlavou a najednou je všude spousta pozůstalých. Mají připravenou houbu, lavor s čistou vodou, rtěnku a krém na boty. Beze slova umyjí a obléknou mrtvolu do slavnostního – v teplácích se přece nepohřbívá. Vykopou hrob, do věnce narvou trochu větví, z chlápka, který četl na lavičce knížku, se vyklube slušný řečník.

Když se nad nebožtíkem zavře pískoviště, všichni si utřou slzy a vytáhnou cigarety.

Můžeš je vidět z vrcholu klouzačky. Žádný strach. Jedno sklouznutí ještě nikoho nezabilo.

Připravil
Michal Šanda

Rubikova kostka

Věřím, že mnozí čtenáři dali na moji radu z úvodu a zalezli do tepla ke kamnům s Rubikovou kostkou. Najdou se ovšem mezi nimi i tací, kteří nevědí, jak ji složit. Je to tak? Na holičkách vás nenecháme, zde je přehledný postup, jak na to.

Krok 1

Kostku natočte tak, aby horní strana byla bílá a spodní žlutá. Složte horní bílou stranu a druhou vrstvu, není to složité a každý na to přijde dříve nebo později sám. Na spodní straně zároveň vznikne uprostřed žluté L.

Krok 2

Cílem je, aby z L na spodní straně vznikl uprostřed kříž.

grif na 7 tahů

- 1 prostřední sloupec 90 dopředu
- 2 spodní vrstva 90 doprava

- 3 prostřední sloupec 90 dozadu na původní místo
- 4 spodní vrstva 180
- 5 prostřední sloupec 90 dopředu
- 6 spodní vrstva 90 doprava
- 7 prostřední sloupec 90 dozadu na původní místo

Krok 3

Po vytvoření žlutého kříže na spodní straně je třeba srovnat barvy kříže na bocích. Oranžová na boční oranžovou stranu, zelená na zelenou atd.

grif na 7 tahů

- 1 pravý sloupec 90 dopředu
- 2 spodní vrstva 180
- 3 pravý sloupec 90 dozadu na původní místo
- 4 spodní vrstva 90 doprava
- 5 pravý sloupec 90 dopředu
- 6 spodní vrstva 90 doprava
- 7 pravý sloupec 90 dozadu na původní místo

Krok 4

Po barevném srovnání kříže je třeba na spodní stranu dostat zbývající čtyři rohové kostky, aby vnikla žlutá plocha.

grif na 8 tahů

- 1 pravý sloupec 90 dopředu
- 2 zadní sloupec 90 doprava
- 3 levý sloupec 90 dozadu
- 4 zadní sloupec 90 doleva na původní místo
- 5 pravý sloupec 90 dozadu na původní místo
- 6 zadní sloupec 90 doprava
- 7 levý sloupec 90 dopředu na původní místo
- 8 zadní sloupec 90 doleva na původní místo

Grif se opakuje, dokud spodní strana není celá žlutá.

Krok 5

Otočit kostku spodní, žlutou, stranou nahoru. Cílem je barevně prohodit kostky v rozích.

grif na 9 tahů

- 1 pravý sloupec 90 dolů
- 2 spodní vrstva 90 doprava
- 3 pravý sloupec 90 nahoru na původní místo
- 4 levý sloupec 90 dolů
- 5 spodní vrstva 90 doleva
- 6 levý sloupec 90 nahoru na původní místo
- 7 pravý sloupec 90 dolů
- 8 spodní vrstva 90 oprava
- 9 pravý sloupec 90 nahoru na původní místo

Pozor, dojde k úplnému rozházení barev! Teď je potřeba horní, žlutou, vrstvu otočit doprava a znovu zopakovat grif.

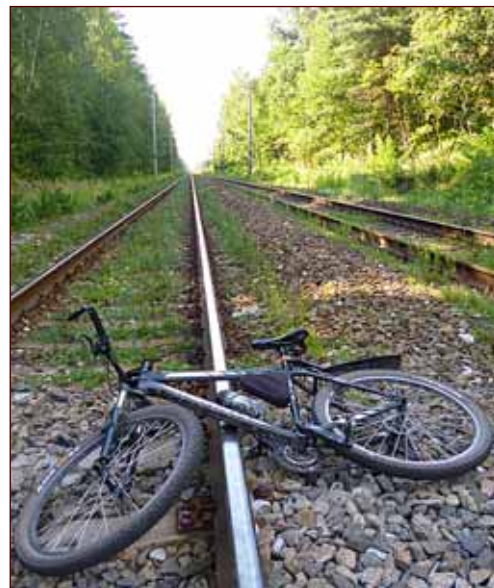
Krok 6

Horní vrstvu otočit doleva a zopakovat předchozí grif zrcadlově nalevo převrácený.

- 1 levý sloupec 90 dolů
- 2 spodní vrstva 90 doleva
- 3 levý sloupec 90 nahoru na původní místo
- 4 pravý sloupec 90 dolů
- 5 spodní vrstva 90 doprava
- 6 pravý sloupec 90 nahoru na původní místo
- 7 levý sloupec 90 dolů
- 8 spodní vrstva 90 doleva
- 9 levý sloupec 90 nahoru na původní místo

Heureka!

Kostka je složena.

Merida sebevražednice

Liszt a Wagner...

v Piešťanech

ka

2.

Co
mečíte,
vy starý
kozle?

3.

Mééééérida!

Přečteno

R

Když lidi nečtou, a prý nečtou, musí za ně číst jiní. Nakonec proč by nemohli existovat profesionální čtenáři, kteří by za úplatu četli pro druhé.

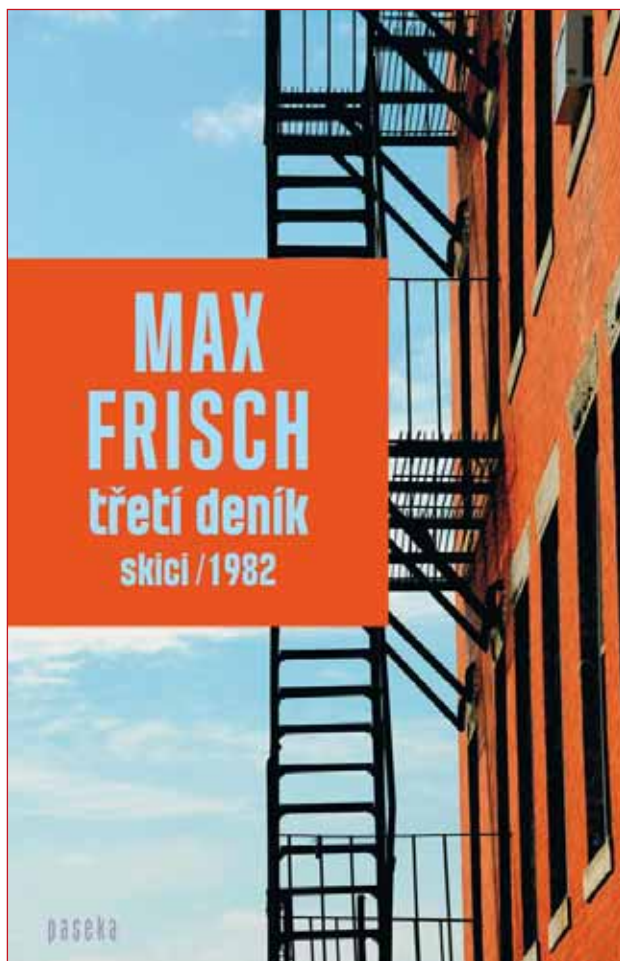
Četba, s. r. o., čteme za vás a pro vás! Přivezte nám svoje knihy, my je za vás přečteme (očteme vám je) a zase si je můžete odvézt. Množstevní slevy, rychlostní příplatky. Podle vašich požadavků pak vypracujeme závěrečné zprávy, jež budou opatřeny kulaťákem.

Mohlo by to vypadat třeba takhle:

ám

Zaprvé...

Nakladatelství Paseka vydalo *Třetí deník. Skici / 1982* Maxe Frische v překladu Radovana Charváta. Frisch

u nás mohl vycházet a většinu jeho knih jsem si přečetl ještě v době, kdy jsem věřil kritikám a obecnímu literárnímu mínění. Tohle je důležitá kniha (1982/1983) vypovídající o podivném zmatení většiny západních intelektuálů, kteří kritizovali americkou zahraniční politiku, byli kritičtí i k té sovětské, ale poměřovali oba systémy stejně, protože si nebyli schopni tragédii a temné hlubiny ruského medvěda vůbec představit. Je to stejné, jako když se nezávislý badatel rozhodl, že bude kritický k tehdejší oběma velmocem, ale bude vycházet jen z „volných“ informací. Takže využívá pouze americké zdroje (píšíci o USA i SSSR), ale protože žádné „sovětské“ neexistují, tak výsledkem je pouze kritika USA. Protože není co poměřovat, když vám chybějí o jednom subjektu veškeré koordináty.

Podobné je to v případě Hitlerova a Stalinova režimu: zatímco o Německu jsou k mání „tvrdá“ čísla, tak o SSSR se dodnes vlastně téměř nic neví (a nejspíše se nikdy nikdo nedoví). A Čína – to je ještě horší. Jestli tam zemřelo za Maa 20 milionu lidí, 50 milionů nebo někdy udávaných 80 milionů – nedozvíme se. Protože s plným žaludkem a v teple se kritizuje nejlíp, ale to není proti Frischovi. Naopak, jeho kniha je koncertem starého mrzouta a skeptika, který už ze svých myšlenek není schopen vyhnat smrt, ta se stala jejich každodenní součástí.

Co mě na knize trochu (hodně) pobavilo, jsou Poznámky. Překládá se zde každý anglický výraz, co to znamená „power“ nebo „money“, ale kdo byl třeba Günter Eich (s. 13) nebo Susan Sontagová (s. 36), to samozřejmě všichni čtenáři přece vědí...

Když člověk přizná, že je pohlavně impotentní? Pořád ještě chodím do lékárny; recept

je sedm let starý. Proč se s tím člověk jednou provždy nesmíří? Protože ve snech sexualita nezmizí, naopak, a protože ani na impotenci není spoleh.

Zadruhé

Přesně v tom týdnu, kdy začala likvidace soch před budovou Národní galerie v Holešovicích (včetně té Knížákovy), hledal jsem cosi v knihovně a vytáhl ze zášeří zadních polic jeho knihu *Cestopisy* (Radost, 1990). Nečetl jsem ji aspoň dvacet let. Revoluční gramatika, místy bez interpunkce, malé litery tam, kde měly být velké – mistr se představuje i v lingvistické poloze. Přečetl jsem na jeden záprah a užasl, jak už v té době (1968–1983) je dokonale formovaný muž bez potřeby pokory a omluvy, dvojče Václava Klause. Všechno, co dělají druzí, je buď nezajímavé nebo to Mistr už dávno předtím udělal. Mudrování o tom, že ty ostatní zajímají jenom peníze, a peníze přítom „cinkají“ v každém odstavci. Jediné, co je třeba Knížákovi přiznat, je konzistentnost názoru a jakési podivné vlastenectví, při jehož popisu je emotivní víc, než by se dalo věřit.

Kdyby člověk neviděl a nezažil, co Knížák dělal a dělá a jak to dělal a dělá, docela by mu musel věřit. Rybičky. Rybičky, rybáři jednou...

Čím dál víc mě nepředstavitelně sere ten svět plnej honby za úspěchem, slávou a penězi. Ticho, pokora a práce. Práce bez nároků na odměnu a bez inspirace na úspěch či veřejné uplatnění. Jen tehdy to má smysl. Jinak je to humbuk.

(...)

Včera večer mi napadlo něco, co mi, bohužel, připadá docela pravdivý. Že snaha po velké prostotě a jednoduchosti v práci /mám samozřejmě na mysli prostotu a jednoduchost při zachování maximality obsahu, nebo tak nějak, nechci to rozvádět, je to zakletý do frází, snad mi bude porozuměno/ tedy tahle sna-

ha má za následek naopak jakousi „komplikovanost“ v osobním životě, jako by už nezbývala síla na nic dalšího. Asi je to tím, že jsme nedostatečně vybaveni pro naši profesi. Osobujeme si božské právo tvorby a chybí nám veškerá božská síla.

(...)

Na mý vernisáži spousta lidí. Všichni tvrdili jak se jim to líbí. Až se mi to skoro vadí. Vůbec začínám mít pocit znechucení z umění /z toho co se pod tímhle pojmem a kolem něj prezentuje/ tak podobně jako kdysi /stalo se to po chvíli/ v Americe. Po chvíli pobytu. Často mi napadá jak špatně na tom musí být současná společnost, když je třeba použít v umění tak drastických /vyzývavých, nepatřičných, atp./ prostředků, aby ho bylo všimnuto. Čím dál víc se zmenšovat a znenápadňovat, to je pocit, kterej jedinej mi z toho zbyl pro můj život a práci.

(...)

A teď zpět, na rozloučenou, na definitivní rozloučenou s Kolářem. Umění je něco co leží někde mimo baťovskou výrobu tzv. uměleckých předmětů. To platí pro každého, provždy, všude. A proto, pane Baťo-Koláři, naše myšlení se neprotíná. A i když používáme stejných slov, stejně mluvíme odlišným jazykem. Good bye. And never more.

(...)

Připadám si podivně. Jsem vlastně historie /dokonce se tak trochu i cítím/ přesto, že má práce vlastně teprve v posledních letech nabývá plnějšího, humánnějšího smyslu. Ovšem to, co bylo hodně vidět, to, co křičelo, se dělo v 60tých letech. Československo však stálo a stojí někde na okraji kruhu kulturní výměny a proto informace pronikají ven sporadicky, z toho důvodu mnoho lidí s kterými se tu setkáváme, se na mě dívá jako na něco, co vyrostlo teď a nechápe, že moje kořeny jsou někde jinde a jindy a že neporozumění /které eventuelně může nastat/ pramení z toho, že moje práce, moje veškerá snaha, má trochu jiný smysl, směřuje někam trochu jinak.

(*Cestopis III. Berlín a okolí. 1979–80*)

Zatřetí

Tady toho Bláhu si přečti, to by se ti mohlo líbit, každej filosof, kterej nepoužívá ty tajnosnubný plky, má u mě body. Povídal jeden, se kterým občas piju pilsen.

Pravda je, že jsem si vždycky kupoval a sháněl filosofický knížky právě proto, že ta jejich řeč byla tajná, zasvěcená, už na první stránce jsem byl úplně ztracený v tom žvanivu a bavilo mě to. Jako když se koupu v rybníku a nevím co je na dně, ani se o to nepokouším, abych to prozkoumal. Jen si tak plavu ve vodě... plavu si ani, nevím jak.

Petr Bláha (1965) už napsal pár knížek, ale protože funguje na okraji republiky (Ústí nad Labem) a asi moc nehraje v těch filosofických estrádách, tak se o něm neví (tedy myslím u těch, pro které

F je filosofie něco jako filatelie. I když ve filatelii jsem daleko pevnější v kramflecích). Jeho kniha je plná takových těch heretických písmenek, ale bez zbytečných křečí a patafyzického chřestění koncem světa.

Tyhle dávky jsou potřeba, i když nejsem schopen poznat, jak moc je to někde opsané nebo jestli z toho pro nás (tady všechny) vyplývá aspoň zbla ostrážitosti. Celé je to o demokracii, která se pomalu mění na demogracii, pokud už není proměněná úplně.

Patos demokratizační lži je pokusem podlidštit to, co se osamostatnilo v důsledku emancipačního přecenění lidskosti. Zbývá jen sklonit se pro definitivní pravdu o člověku, protože pouze tímto aktem se může prolomit předstírací instinkt, jenž ponižuje člověka povyšováním jeho charakteru. Možnost tohoto

*sklonění však není alternativou k momentální podobě lži, která je do-
ličným předmětem sebezahalování před pravdou, ale je výzvou ke smí-
ření. Smíření nejen s absolutizovanou bezvýhodností zespolečňova-
cí totalizace, ale zejména s nízkostí člověka samotného, která je před-
stupněm k něčemu, co se příliš snadno zvrhává v alibistické vystarto-
vání k metám neposkvrněné důstojnosti*

*Kritika společenského úpadku se nesmí stát pouhým parazitová-
ním, které je závislé na jasnovidectví, jež je usvědčitelné z podvodu. Po-
kud se jasnozřivost odmítne vyhýbat soutěskám polaritního umlčování
rozporů, přeroste rozklad do podoby definitivní destrukce. Třebaže se
žádná kritika zřejmě nemůže vyčlenit ze zatažení do pacifikačních se-
beobran adaptační vycvičitelnosti na odmítání čehokoli, je povinna
ustát důsledky své výmluvnosti, a to i v případě, že by vzhledem k ob-
tížnosti vyjádření k žádným nedošlo. Pouze dodržování této omezující
povinnosti totiž může navracet porozumění závaznosti, odebírající
z přirozené slabosti člověka to, čím se ji svévolně rozhoduje přehlížet.*

I jako báseň to není špatné... Ale hlavně jde o to, že pro smítko zase nevidíme břevno v oku svém, čili že mudrujeme o demokracii ve smyslu jejího ideálu, a nejsme schopni (či ochotni) nahlédnout demokracii jako skutečnost, jako realitu. A z toho by se nám mohla nadělat nějaká osudová vimrlata...

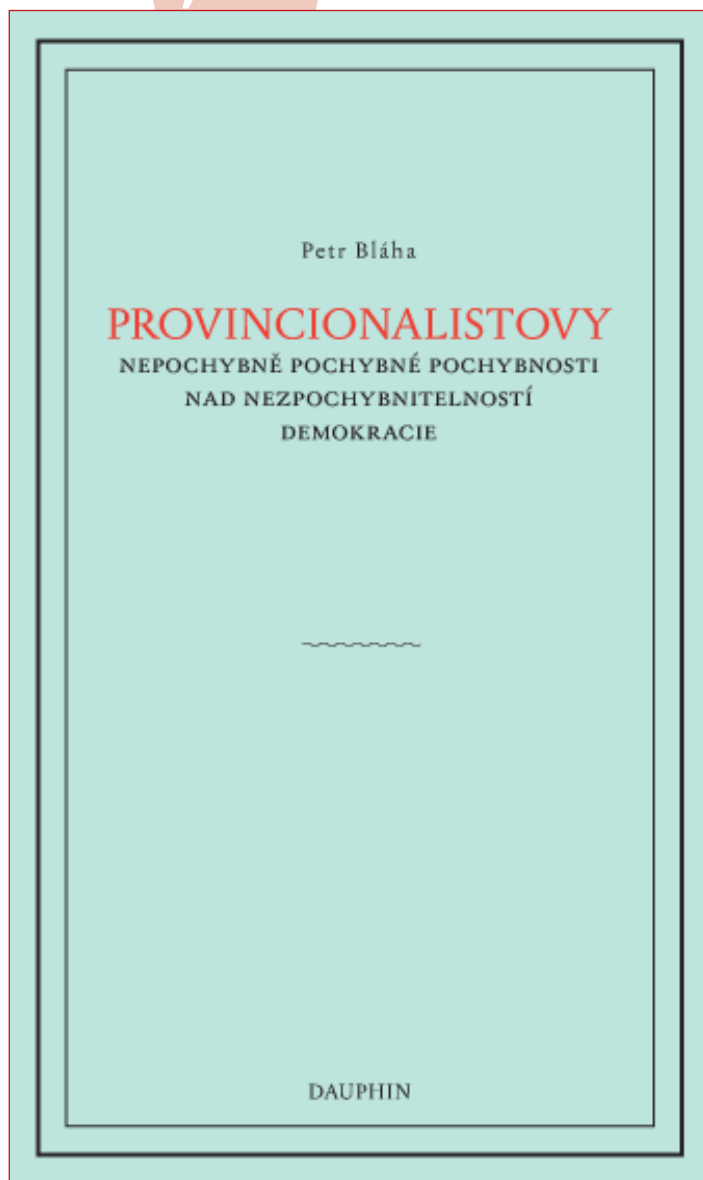
Petr Bláha: *Provincialistovy nepochybně pochybné pochybnosti nad nezpochybnitelností demokracie* (Dauphin, 2012)

Začtvrté

Napsat „nějaký humory“ zdá se být tím nejjednodušším úkonem, ale chyba lávky. To není zrovna to nejjednodušší literární konání. Vidět čtenáře, jak se chechtá nad knihou, je asi mnohem méně častější, než vidět autora jak se chechtá tomu, co stvořil. Nenapsal jsem to nějak zvlášť komicky, abych se tomu mohl zasmát pěkně od srdce? Chachachá.

Druhé město vydalo nedávno román Evžena Bočka *Poslední aristokratka* a já jsem se při jeho čtení smál, no fakt. Přitom rozdáné karty jsou docela banální. Z New Yorku se vrací do Česka hrabě Kostka z Kostky, poslední potomek slavného starodávneho rodu. V Americe žil nezajímavým životem, za ženu si vzal Američanku, která neumí slovo česky (ale učí se). Jejich dcera Marie, „průvodky-
ně“ románem česky umí a pěkně jí to pálí. Zámek Kostku dostane „šlechtic“ stejného jména vrácen i s personálem z dob minulých. Ale nepředbíhejme, zatím jsou Kostkovi ještě v imperialistické cizini.

Dnes jsem uslyšela zřejmě další české sprosté slovo. Je to kurva, otec ho vyslovil se spojkou a, takže to vypadalo: A kurva. Ve slovníku jsem si našla, že kurva je vulgární označení prostitutky. Výraz a kurva tam není, ale podle mého názoru se tak v češtině označuje překvapení, úlek

Pokud je nedopravíme do Čech, jejich duše nebudou mít klid, a otec si dokonce myslí, že by nás mohli chodit strašit nebo se nám nějak mstít. Na strašidla nevěřím, ale pokud si přáli být pohřbeni v Čechách a vydrželi takovou dobu čekat u nás v knihovně, tak je do staré vlasti musíme dostat stůj co stůj. Po dnešku se ovšem zdá, že by nás to mohlo zruinovat.

nebo zděšení. Otec totiž právě telefonicky vyjednával leteckou přepravu našich zpopelněných příbuzných do Čech a po chvíli řekl: „A kurva.“ Potom položil sluchátko a řekl, že se z toho posere. Na to, že je aristokrat, mluví poslední dobou velmi sprostě. Když jsem ho na to upozornila, osopil se na mě, ať ho s tím napomínáním neseru. Je nervózní a podrážděný.

Na pohřbení v rodinné hrobce u nás čeká celkem dvanáct Kostků z Kostky, kteří zemřeli v exilu – urny s jejich popelem zabírají skoro polovinu knihovny. S výjimkou psychopatů a masových vrahů jsme nejspíš jediní Američané, kteří mají v bytě kolumbárium.

Pokud je nedopravíme do Čech, jejich duše nebudou mít klid, a otec si dokonce myslí, že by nás mohli chodit strašit nebo se nám nějak mstít. Na strašidla nevěřím, ale pokud si přáli být pohřbeni v Čechách a vydrželi takovou dobu čekat u nás v knihovně, tak je do staré vlasti musíme dostat stůj co stůj. Po dnešku se ovšem zdá, že by nás to mohlo zruinovat. Ze záhadných důvodů je přeprava nebožtíka, byt zpopelněného, dražší než letenka živého pasažéra.

Když se otec trochu uklidnil, zavolał znovu na letiště a pokusil se usmlouvat alespoň množstevní slevu. Slečna z letecké společnosti zřejmě usoudila, že má co do činění s nějakým bláznem, a vyhrožovala, že za-

volá policii. Otec se znovu rozčlil a křičel, že za ty peníze si může pronajmout raketoplán.

Slečna řekla, ať si zavolá na mys Canaveral, a položila sluchátko.

Matka navrhla poslat popel v krabici od desetikilového prášku na praní. Přišlo mi to jako docela dobrý nápad, ale otec to zamítl, nemůžeme prý všechny Kostky sesypat dohromady. Jednak se někteří vyloženě nesnášeli, jednak by se kufr s práškem mohl ztratit. Barona Solnického prý poslali v plechovce od proteinů pro kulturisty, kufr s plechovkou se ztratil a dodnes se neví, kde je mu konec. Představa, jak s našimi předky někdo pere v pračce montérky, je děsivá. To by nás chodili strašit určitě.

Nakonec otec s matkou vymysleli, že je dají každého zvlášť do pytlíků od slaných oříšků, které si vezme s sebou na palubu v příručních zavazadlech. Vůbec se mi to nezamlouvá.

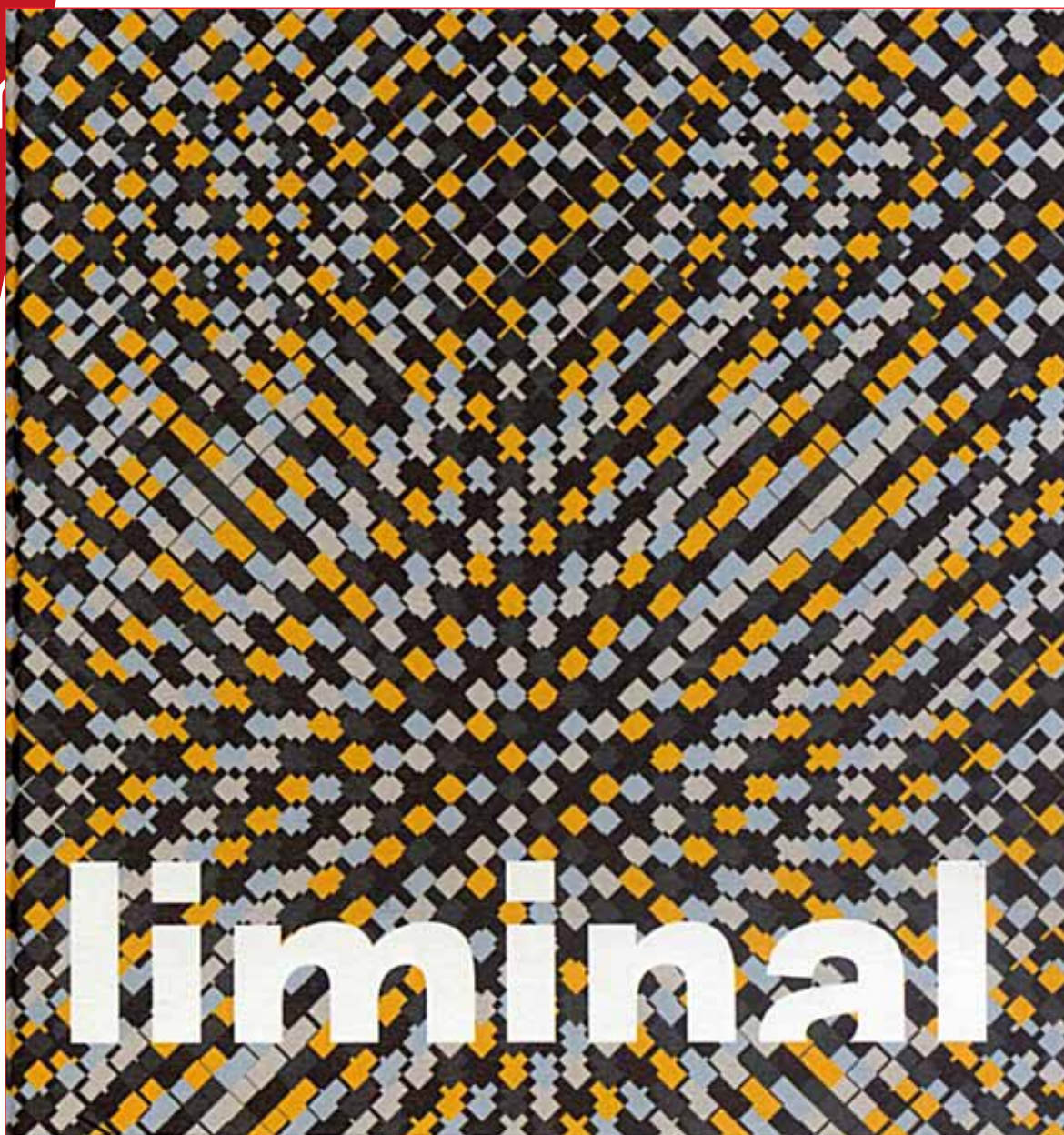
Jakub Šofar

R

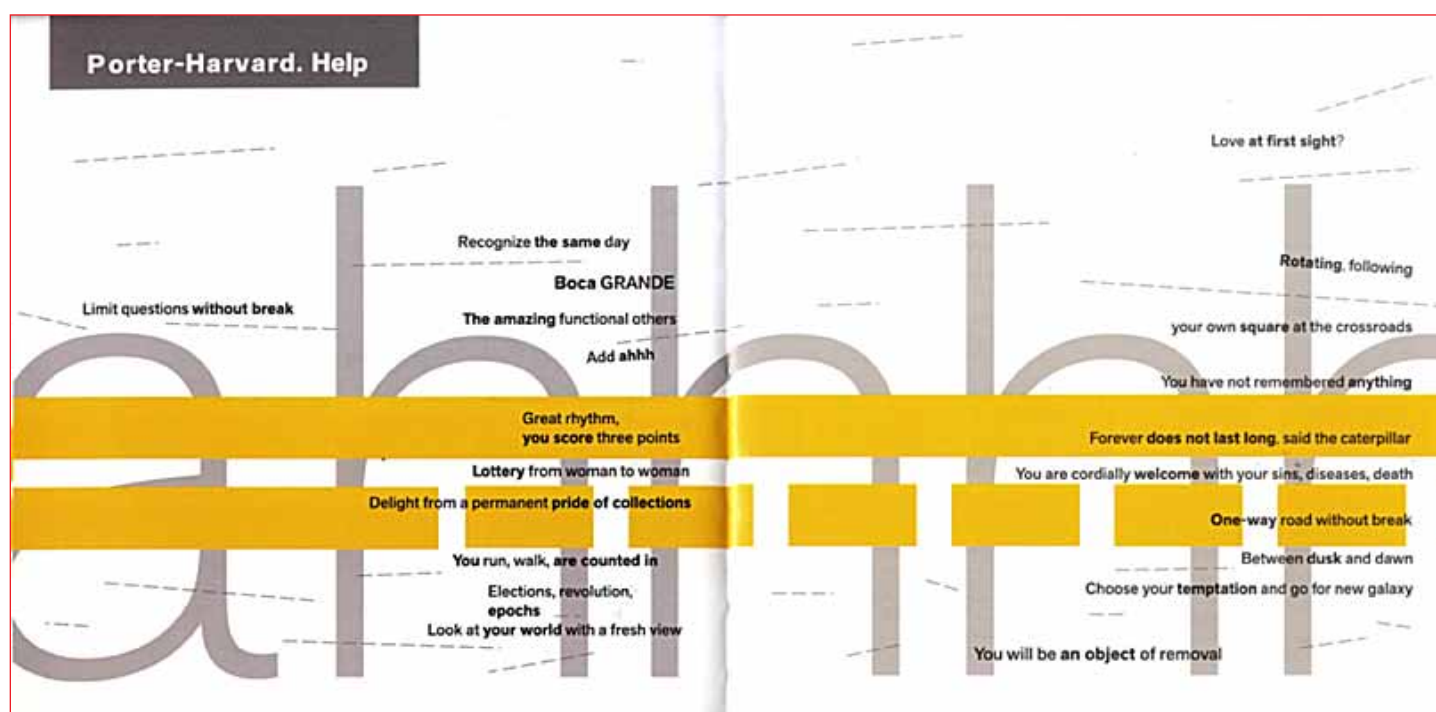
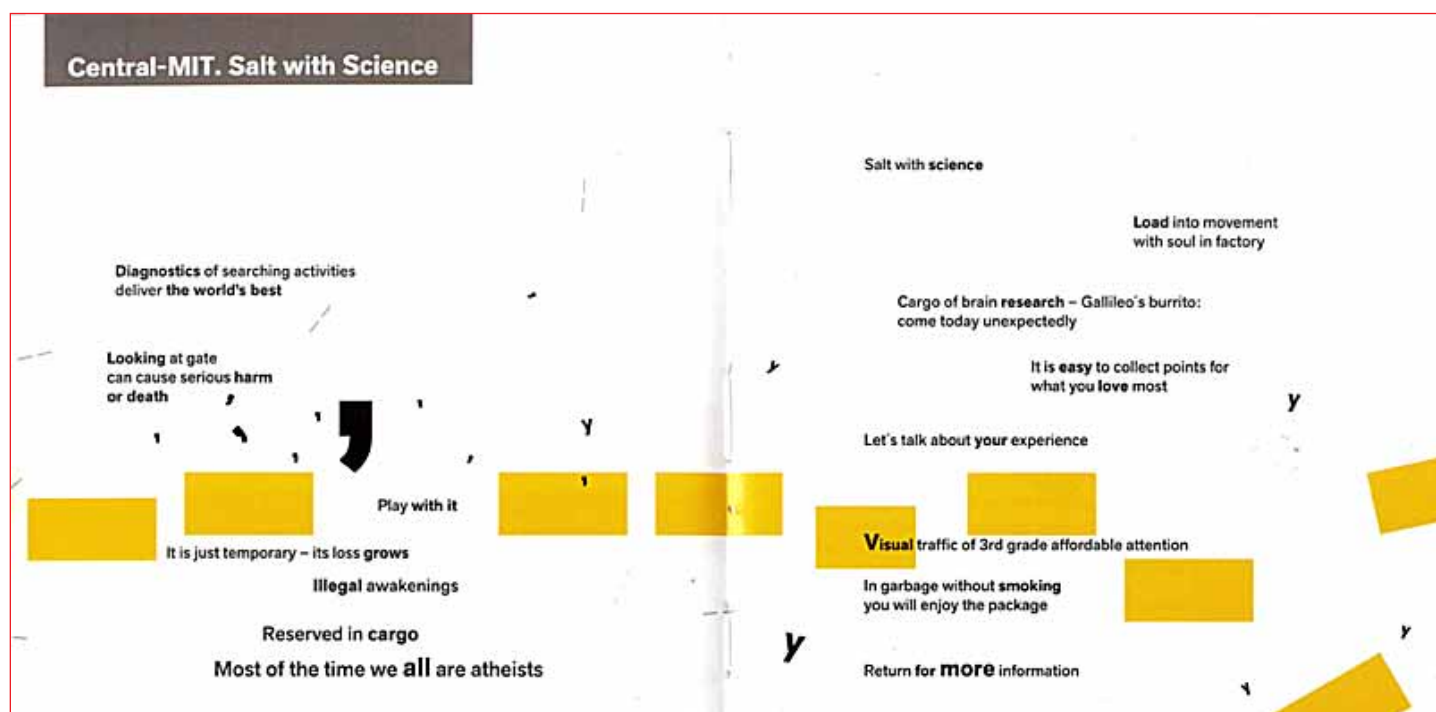
Zuzana
Husárová

liminal

ám

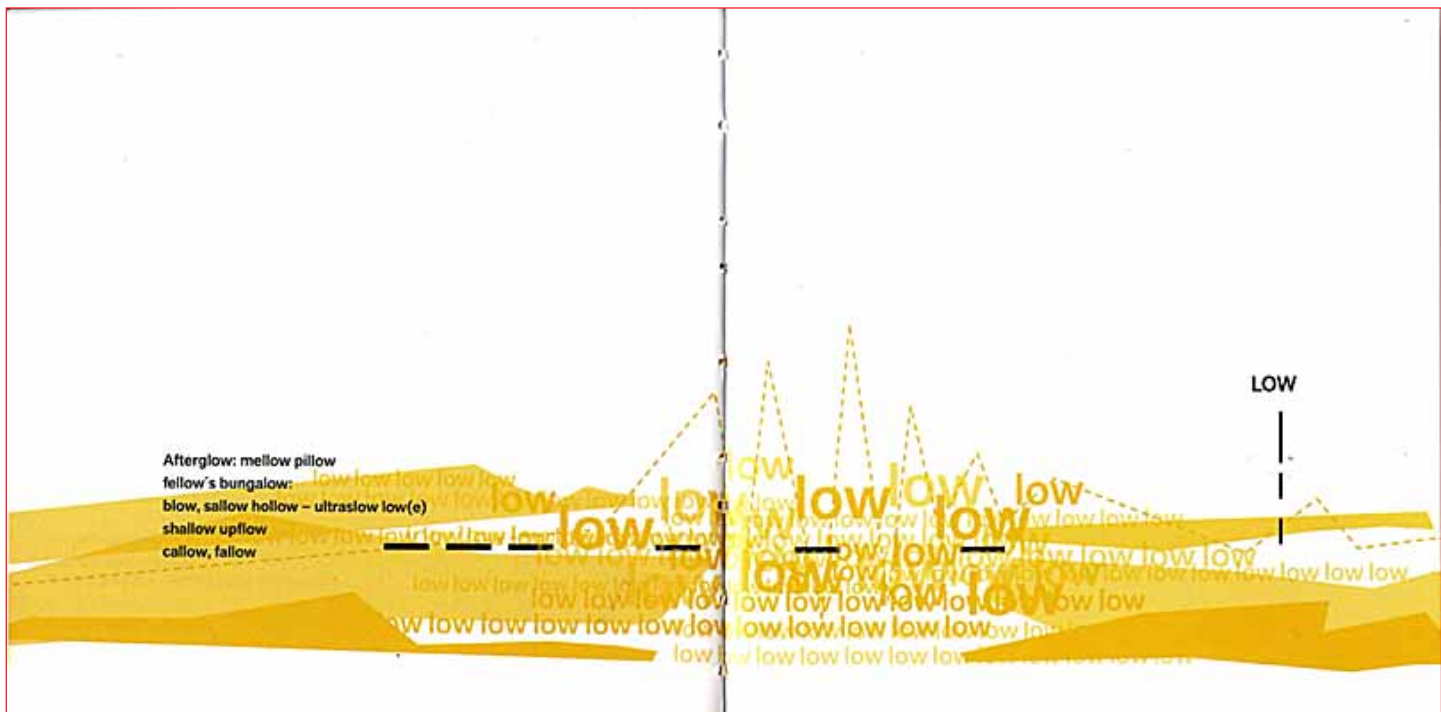
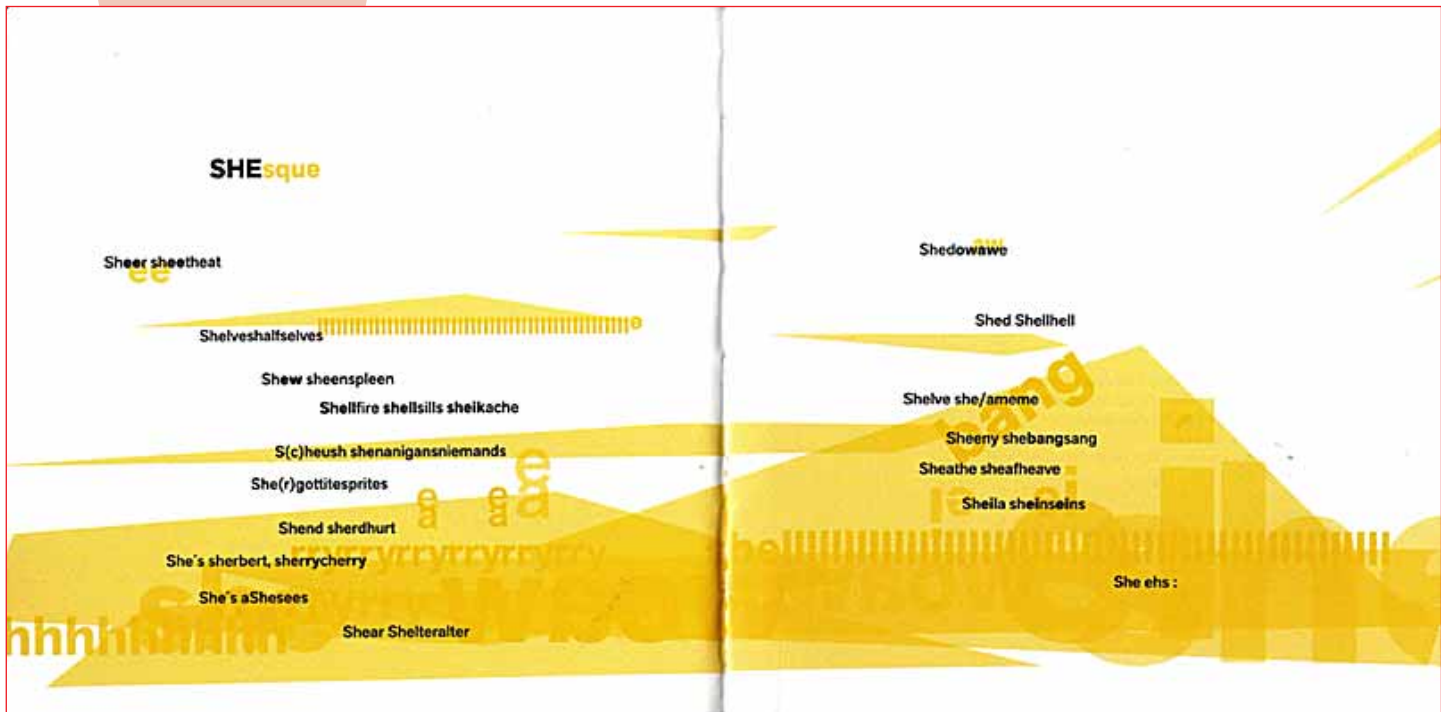

Zuzana Husárová (* 1983) přednáší americkou literaturu na Univerzitě Komenského v Bratislavě a elektronickou literaturu na Masarykově univerzitě v Brně. Kromě toho stíhá spoustu dalších věcí, v loňském roce pobývala v rámci Fulbrightova programu na MIT v Cambridgi, v rámci slovenského grantu na výzkum elektronické literatury editovala s Bogumilou Suwarou knihu *V síti strednej Európy*.

kombinova
několik in

R

Řekni d'áblovi ne

ár

MUŽ BOHEM STVOŘENÝ

Muž bohem stvořený
opustí matku svou.
Přidrží se pak své ženy
jó, ať není sám s vírou svou.

Když dva v posteli leží,
snadno se zahřejí.
Ale člověk sám, říkám ti, zle je,
jó, jak se sám zahřeje?

Když jeden u vany spadne,
ten druhý ho pozdvihne.
Ale člověk sám v cimře jedné
je jak v tůni bezedné,
jó, jak se sám pozdvihne?

Když doma něco opravíš,
ten druhý tě pochválí.
Když jseš sám, vyslechněš zprávy
a jdeš spát bez chvály,
jó, jak se sám pochválíš?

M
R

Když s tebou ženuška bydlí,
poučení jí mnohá dáš.

Ale s tou prázdnou židlí,

jó, jak se s ní pohádáš?

Jó, jak se sám pohádáš,

jó, jak se sám pohádáš?

**Svatopluku Karáskovi bylo 18. 10.
sedmdesát. Nakladatelství Galén**

**pokračuje ve svém velezáslužném projektu
a v reedici vydává přelomové nahrávky
českých písničkářů. Ke Karáskovu jubileu
připravilo reprezentativní 2 CD. Na prvním
CD Řekni ďáblu ne je šestnáct písní
natočených Robinem Hájkem v Praze
v květnu 1978. CD Řek's už ďáblu ne?
obsahuje záznam Karáskova vystoupení
v polské Wroclavi v listopadu 1989
a šesticí studiových nahrávek z téhož roku.**

VY SILNÍ VE VÍŘE

Vy silní ve víře,
v Písmu kovaní,
když začnou bít pastýře,
kde jste schovaný?

Tam k místu lebek
sám nese svůj kříž,
a ty se krčíš v davu,
zas jen přihlížíš.

Vždyť už fakt nemůže,
jak to můžeš snést,
Šimone, ty z Cyrény,
jdi a pomoz nést.

I tamten, páni kněží,
tak často s ním byl.
„Co blázníš, já toho chlapa
nikdy nespátril.“

Kohout už jen chroptí,
už ztratil svůj hlas,
protože Krista zrazuje
každý, každý z nás.

Vy silní ve víře,
v Písmu kovaní...

(mš)

Merida na meridianu

Tam k místu lebek
sám nese svůj kříž,
a ty se krčíš
v davu,
zas jen přihlížíš.

Vždyť už fakt
nemůže,
jak to můžeš snést,
Šimone, ty
z Cyrény,
jdi a pomoz nést.

I tamten, páni
kněží,
tak často s ním byl.
„Co blázníš, já
toho chlapa
nikdy nespatřil.“

R

ám

Magorovi ptáci a další příběhy

Nakladatelství Guerilla Records vydalo pozoruhodné CD. Obsahuje záznamy ze čtení Ivana Martina Jirouse (1944–2011), konkrétně se jedná o sbírky *Magorovi ptáci*, *Okuje*. A potom je tu ještě opravdová rarita: kompletně načtený rukopis sbírky *Úloža*, který ovšem Magor nestihl už nakladateli odevzdat.

CD bylo slavnostně uvedeno v Literární kavárně v Řetězové 9. října. Zleva: Vladimír Drápal, Vít Zavadil, Eugen Brikcius.

Magorovi přátelé

Magora jsem blíže poznal až teprve na přelomu tisíciletí. Do té doby jsme při setkání klábosili jen tak nezávazně, takové ty hospodské řeči vcelku o ničem. Až jednou přišla nějak řeč na čolky, já se do toho chtěl vložit, ale Vráta Brabenec mě okřikl: „Co ty víš o čolcích?“ „Určitě víc než ty“, opáčil jsem, a to bylo slovo do pranice. Magor to ale vzápětí mne začal zkoušet: „Jak se řekne latinsky holubinka? A jeřáb ptačí?“

„Zkoušet mě nemusíš, jak vidíš, ostatně víš, jak se řekne čolek latinsky?“ To Magor nevěděl a rád se nechal poučit. A od té doby jsme spolu začali hovořit docela jinak a především o jiných věcech.

Asi před čtyřmi či pěti lety za mnou přišel s tím, že ho jeho kamarád „Lábus“ přemlouvá k tomu, aby namluvil své básně („ještě než umřu“). Že mu chce vydat CD a básně prokládat či podkreslovat různou hudbou. Jemu se prý ta idea moc nelíbí, Plastiků a bigbítu už si užil dost, ta doba je pryč. Slyšel o mně, že nahrávám zvuk živé i neživé přírody, to by se mu prý zamlouvalo víc. Pak se mne vyptával, zda mám nahanraného puštíka, racky, rosničky a další druhy živočichů. A zda bych mu mohl ty svoje nahrávky předvést. Pozval jsem ho tedy k sobě a půl dne jsme poslouchali nej-různější ptáky a žáby. Nahrávka chóru kuněk ho doslova fascinovala. V přírodě kuňky žlutobřiché nikdy neslyšel. Později o tom napsal báseň. Také jsem mu pouštěl nahrávky větru, deště a zvuky industriální. Napadlo mne industriálními zvuky prokládat básně z vězení. Magor to však zavrhnul: „To je moc expresivní, to by ty básně převálcovalo“.

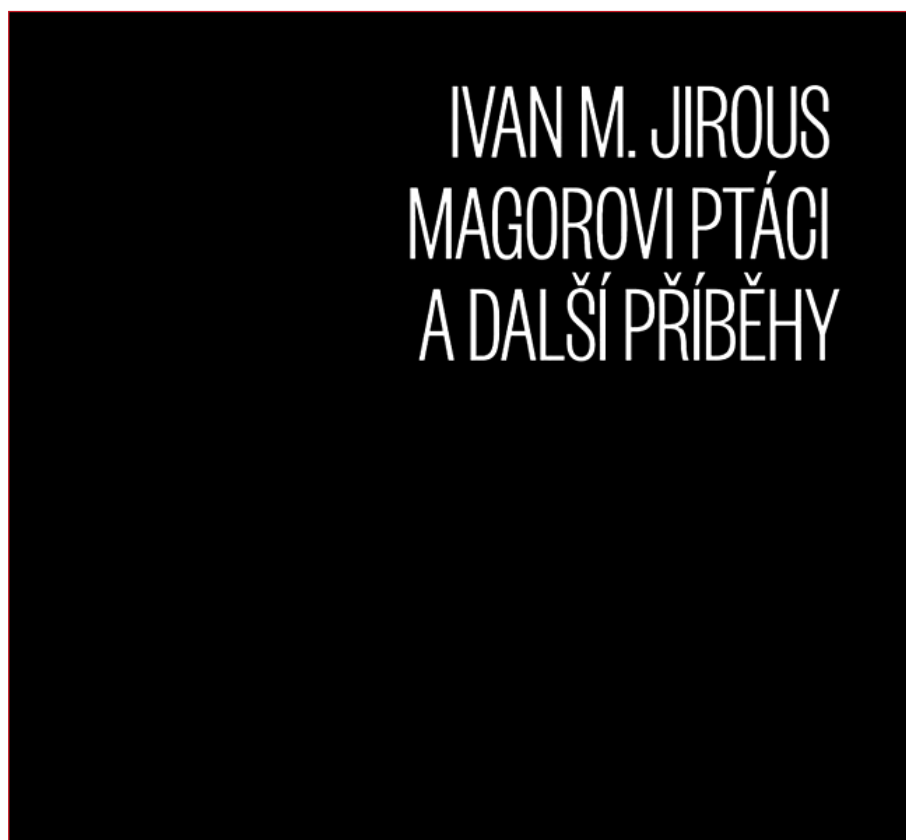
Později jsme se dohodli takto:

„Máš nějaký moje knížky?“

„Nemám nic, nic si mi nedal a knížky nekupuju.“

„Nekupuješ?“ podivil se Magor.

„Ne, prachy vrážím do jinejch věcí než do knih. Ostatně mám naštěstí dost přátel,

kteří mě zásobují svými knihami a překlady. Sotva to stíhám všechno číst.“

„Tak dobře, já ti dám všechno, co jsem napsal, ty si to přečti a vyber básně. Je tam víc básní třeba o čejkách, o skřivanech, o žábách, nechám na tobě, který vybereš, nemusej bejt namluvený všechny. Až to vybereš, tak mi zavolej, mrkneme na to spolu a provedeme definitivní výběr. Pak připravíš ukázký nahrávek, který bych si ještě taky poslechl.“

Magor mi však své knihy nedal hned, musel je nejdřív postupně získat od svého nakladatele a do každé mi napsal věnování i s datem; rozpětí je mezi 11. 1. 2008 a 4. 9. 2010. Tedy jen to obdarování trvalo skoro tři roky.

Měl jsem bohužel ale i spoustu jiných aktivit než se brodit jenom Summou, a tak se práce vlekla. Nevím přesně jak dlouho mi výběr básní trval, ale s určitostí vím, že kolem Vánoc 2010 jsem měl vše připravené. Magora jsem naposledy viděl někdy v únoru 2011 u Cibulky, jak říkáme literární kavárně v Řetězové. Byl dost zasmušilý, podal mi ruku a sedl si sice k nám, ale vyndal no-

viny a celou dobu luštil křížovky či co a s nikým se nebavil. Říkal jsem mu, že mám výběr hotovej a kdy že přijede? Prý se mi ozve. Už se však neozval. Krátce nato dostal žloutenku, pak mu ruply jícnové varixy a potom se to už s ním vezlo. Asi třikrát jsem mu v průběhu roku 2011 volal, Magor však hovor nikdy nepřijal. Později mi vyprávěla jeho dcera Františka, že ztratil mobil se všemi kontakty. Měl pak mobil nový a hovory neznámého čísla nebral. Mohlo mě něco podobného napadnout a mohl jsem mu poslat sms, tím by se možná vše vyřešilo a vybrané básně mohly být namluveny. Nestalo se tak.

Po Magorově smrti jsem tedy vyhledal Vládu „Lábuse“ Drápala, který byl o našich plánech sice průběžně informován, ale také nedokázal do studia Magora včas dovléci. A společně jsme tedy „spáchali“ toto CD. Chtěli jsme tak splnit Magorovo poslední přání. Snad se nám to, Magore, povedlo i podle tvých představ.

Vít Zavadil

16. 8. 2012

R

ám

Dementní ochlastové jižních krajin

Když jsem šel z kina, měli slzy v očích i někteří muži.

Režisérovi filmu *Divoká stvoření jižních krajin* nelze upřít, že jeho snímek je opravdu dojemný. A přes samé slzy nevidíme, že jde o ideologickou slátaninu, která ukazuje, že ten jediný správný život prožívají vymatlanci na okraji společnosti.

Kdybychom debut Benha Zeitlina posuzovali z čistě filmařského hlediska, asi by bylo na místě mluvit o mimořádném talentu či dokonce geniálním počínu. Na tom filmu prostě všechno funguje: hudba je opravdu výborná, herecké výkony (a to většina zúčastněných jsou neherci) skvělé, směšně působí jen mýtická zvířata (vietnamská prasátka s kly zobrazovaná jako síla přírody ničící vše, co jí přijde do cesty, bychom čekali spíše tak Pojarových PoJďte pane, budeme si hrát, nebo spíše v jeho loutkové Zahradě).

Hlavní hrdinkou je zhruba šestiletá Hushpuppy, malá černoška, která se svým otcem žije v komunitě úplně vypitých trosek kdesi na pobřeží v Jižní Louisianě. Vyrůstá zde jako dříví v lese, tatínek jí učí leda to, že jídlu se říká žrádlo a že nejlepší je jíst furt dokola kuře. Jednou jí otec zmizí, ale zase se objeví v nemocničním oblečení, zjevně utekl, protože nemoci se nejlépe léčí kořínkami a kořalkou. Pak začne pršet,

otec se jako obvykle ožere a střílí do nebe, protože se bouřky nebojí, i když je to hurikán Katrina.

A když je krajina celá pod vodou, Hushpuppy s otcem najdou zbytek přeživších ubožáků a snaží se žít dál jako předtím, tedy pít a trhat kraby rukama, protože když použijete nůž, tak nejste správné zvíře a tudíž ani nejste na straně těch opravdových hodnot. Naopak – když se civilizace snaží chránit před záplavami hrází, je třeba se snažit vyhodit ji do povětří. A když se vás lidé „z druhé strany“ snaží evakuovat ze zničené a solí otrávené krajiny, musíte jim utéct, neboť čistota, lékařská péče a jídlo na talíři smrtelně ohrožují vaši osobní integritu. Navíc tam mají prázdniny jen jednou za rok, zatímco v bažině na pobřeží jsou prázdniny stále, což – přiznejme si – je vrchol lidské touhy.

Hushpuppy stále filozofuje o tom, že svět je z různých součástí, které do sebe musí zapadnout a pak bude vše v pořádku, což

je trochu překvapující, protože něco podobného bychom čekali od postarší vyznavačky hnutí New Age (a přiznejme si, podobné povrchní plácání je přijatelnější z úst malé holčičky než od padesátileté ženy jurodivého vzhledu). Pozitivní je, že každý divák rozumí, co chce říci, takže se tak nějak bez námahy stane rovněž filozofem, čímž pádem se člověk může divit, k čemu nám kdy byli Sokrates nebo Kant, když nad jejich slovy musíme dlouze uvažovat a nakonec stejně čerta víme, co si vlastně mysleli. Proto je lepší filozofie v téhle instantní podobě, kdy i bába Dymáková může říct k tématu své a nevypadá jako blbka.

A protože film je takto jednoduchý, jsou filmoví kritici nadšení a hned dávají hraběcí rady třeba takovému Terrenci Malickovi, režisérovi slavné Tenké červené linie a loňského filozofického opusu Strom života. Kdyby Malick točil jako Zeiltin a nebyl děsně komplikovaný, bylo by to úžasné, mohli jste slyšet po premiéře filmu na festivalu v Karlových Varech. Jenže vtip je právě v tom, že kdyby režiséři s opravdu hlubokým vhladem na život, jako je právě Malick, točili filmy jako Zeitlin, učili by se budoucí filozofové na vysokých školách o knihách Paula Coelha.

Je také moc pěkné, že PR materiály filmu všem naservírovaly myšlenku, že jde o film magický, takže když Hushpuppy umře tatínek, nemusíme si myslet, že z nás režisér dojí slzy jako v nějakém obyčejném šestákovém příběhu, ale že je to všechno součástí jakési iniciace mladé hrdinky, která svou vnitřní silou navrátí světu ztracený řád. Protože my na druhé straně hráme – tam, se kde ryby jedí z igelitu, jak nám říká Hushpuppy – něčeho takového nejsme schopni. Asi proto, že nám připadá nesmyslné promarnit svůj život v nějaké bažině a dělat ze svých dětí loosery. A když dostaneme depresi, že náš život není to pravé ořechové, můžeme se vždycky dojmout nad nějakým uhozeným příběhem o malé holčičce, která všechno ví lépe než my.

Jaromír Trpký

*Ve zkrácené podobě vyšel tento text
v časopise Čilichili.*

Merida na pivu

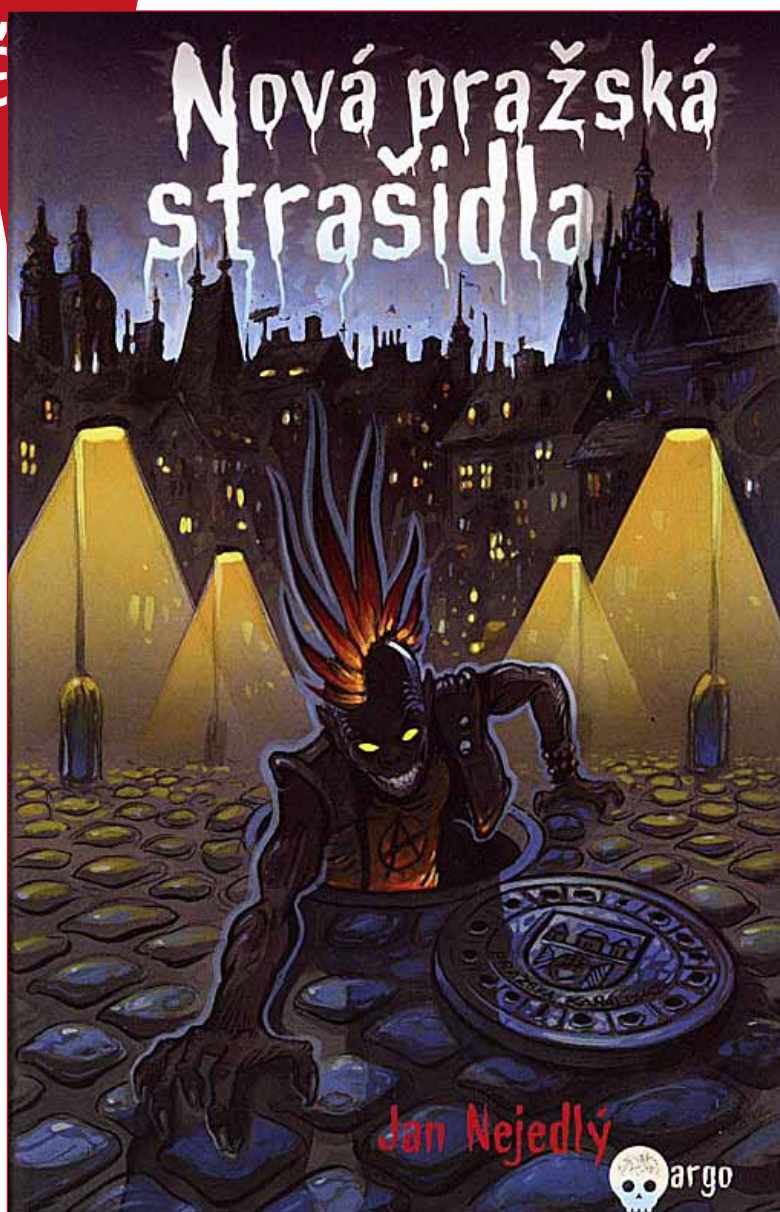
A když je krajina celá pod vodou, Hushpuppy s otcem najdou zbytek přeživších ubožáků a snaží se žít dál jako předtím, tedy pít a trhat kraby rukama, protože když použijete nůž, tak nejste správné zvíře a tudíž ani nejste na straně těch opravdových hodnot. Naopak – když se civilizace snaží chránit před záplavami hrází, je třeba se snažit vyhodit ji do povětří. A když se vás lidé „z druhé strany“ snaží evakuovat ze zničené a solí otrávené krajiny, musíte jim utéct, neboť čistota, lékařská péče a jídlo na talíři smrtelně ohrožují vaší osobní integritu. Navíc tam mají prázdniny jen jednou za rok, zatímco v bažině na pobřeží jsou prázdniny stále, což – přiznejme si – je vrchol lidské touhy.

R

Nová pražská strašidla

V nakladatelství Argo vyšla kniha Nová pražská strašidla. Její autor, Jan Nejedlý (* 1971), zabydlil metropoli stovkou nových přízraků a fantomů ze současnosti i z časů reálného socialismu. V proluce mezi městskou legendou a fantazií tu ožívá Stalinova

socha na Letné,
nuselský most
sebevrahů, provozovny
McDonald's,
vražedkyně
s nákladákem
Olga Hepnarová,
spartakiádní vrah,
zpěvák Jiří Schelinger
či koťátka z televizních
přestávek. Každé
strašidlo s sebou
přináší napínavý
příběh na pomezí
hororu a grotesky.

Jaké největší drzosti jste se v této knize dopustil?

Zařadil jsem mezi pražská strašidla tři skutečné zločince, při čemž od spáchání jejich ohavných činů ještě neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby skutečná bolest vyprchala a zůstal jen morytátový opar. Za to se pozůstalým omluvám, ale nemohl jsem jinak. Tito šílenci mě opravdu děsili už od dětství – a nikoli nějaký Golem nebo bezhlavý purkmistr.

Bojíte se vůbec strašidel?

Nebojím. Bojím se jen lidí. Proto také prohlašuji, že jména lidí jsou v této knížce vymyšlena. Jména strašidel pochopitelně souhlasí.

Vzhledem k desítkám postav a postavíček, které v příbězích vystupují, jsem byl nucen použít příjmení všech možných známých, spolužáků či žáků. Dokonce se tam dostal i editor knihy Pavelka, ten tu vystupuje coby překupník bílého masa, ilustrátor Jerie je úchylným vrahem žen a konečně postavu jménem Nejedlý sežere na Letné zrůdný prasopes.

V knize se objevuje hodně násilí páchaného na dětech. Souvisí to nějak s vaší profesí pedagoga?

Jan Nejedlý krčí rameny a odchází....

Trouba z Michle

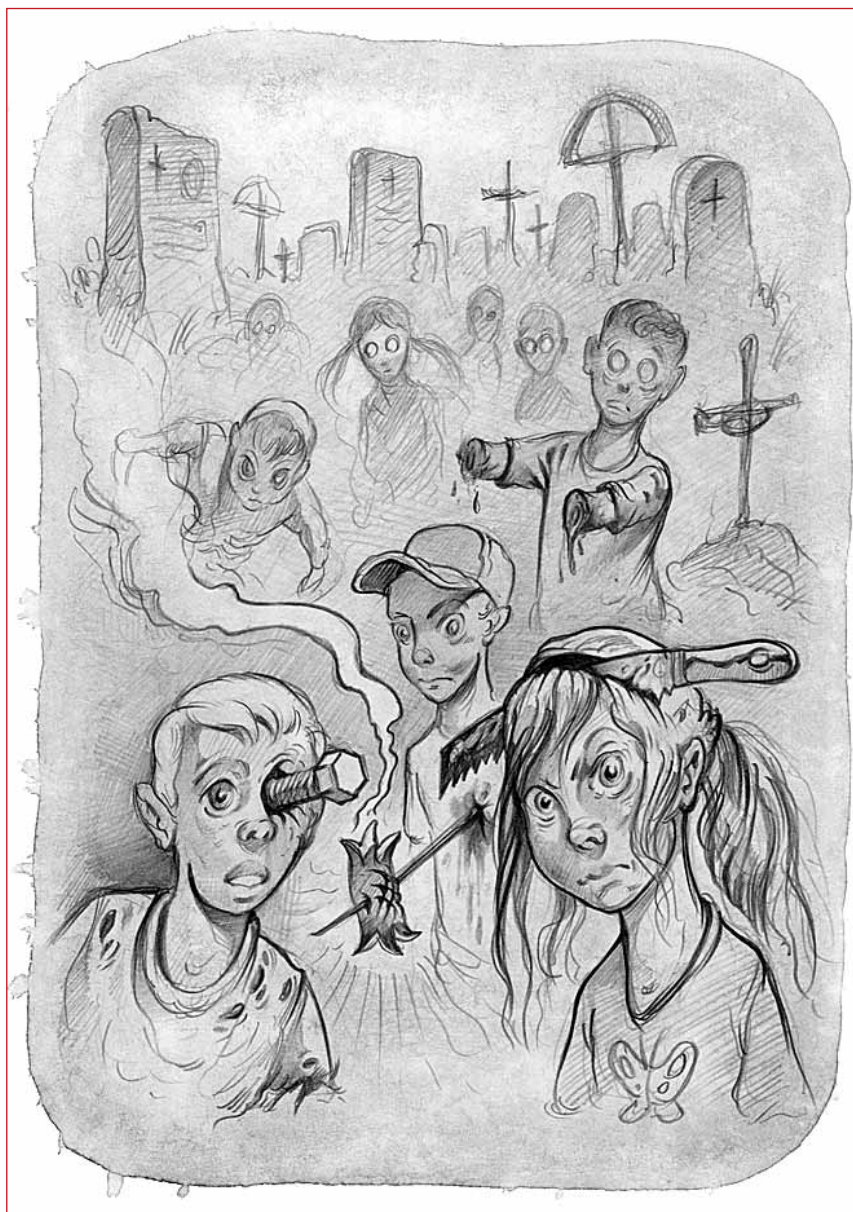
V Hadovité ulici v Michli bydlela rodina Cojocarových. Peněz měli málo, ale zato děti hodně. Rádi jedli, pili, kouřili, zpívali, ale neradi chodili do práce. Jejich největším majetkem byla veliká lednice uprostřed kuchyně posázená nezaplacenými složenkami a upomínkami.

Jednoho krásného dne u nich zazvonil soused z baráku, starý mládenec Igor Richtr. Koupil si na neděli kachnu, ale nevejde se mu do malého mrazáku, tak jestli by si ji mohl laskavě nechat do neděle u Cojocarových v ledničce.

I co by nemohl, jsme přece sousedi, ne?

Sotva za Igorem Richtrem zapadly dveře, starý Cojocar polkl slinu. Od včerejška neměl v žaludku pořádný žvanec a tohle bylo velké pokušení. „Šoupni jí tam, táto,“ sykla potichu Cojocarka stojíc u otevřené trouby. A tak kachýnka namísto k ledu putovala rovnou na pekáč. Hlava rodiny poslala děti k Bulánkům pro pivo na dluh a toho večera měli u Cojocarů mastnou hubu i jezevčík Rambo a potkan Arpád.

V sobotu odpoledne zazvonil Igor Richtr, že si jde pro kachnu. „Jakou kachnu, sousede? O ničem nevím,“ dušoval se starý Cojocar. Richtr ztuhl, pobledl a koktavě se poroučel. „To musí bejt nějaká mejlka, pán Richtr,“ chechtal se za ním lstivý Cojocar s plným teřichem.

Děti dostávají v Nejedlého nových pověstech pražských pořádně zabrat. Ilustrace Karel Jerie.

Za půl hodiny zazvonil Richtr znovu. „Skutečně jsem se zmýlil,“ povídá, „mohl bych si tedy tu kachnu u vás přeci jen do večera uložit na mrazák?“ No, co by nemohl, žejo.

„Teda, mámo, ten Richtr je ale trouba,“ vyprskl Cojocar a ukazoval manželce v ige-litu zabalenou kachnu, ještě větší než tu předchozí. Ovíněné Cojocarce se udělaly boule za ušima a už otvírala troubu. „Šup

tam s mackem,“ zahlaholila, vyklopila kachnu rovnou do trouby a zapla ohřev na plný výkon. Poté si řádně zavdala krabicového tramínku.

V troubě už to vesele syčelo a prskalo, když se Cojocarovic starší dcerka Darina vrátila z venku a ledabyle prohodila: „Kde je Honzík?“ Honzík byl nejmladší z dětí Cojocarových a většinu času trávil v kočárku pod okny bytu. Teď tam nebyl. Peřinka odhrnutá, kočárek prázdný.

Miminko se ztratilo.

Za okýnkem rozpálené trouby mohl mezitím bedlivý pozorovatel spatřit dvě temně zářící oči. Když vyděšený Cojocar otevřel dvířka trouby, všichni zkoprněli. Ze sálající páry se vynořil jejich šestiměsíční Honzíček. Rozpálený do ruda, ulepený od omastku a zelí, s dudlíkem přiškvařeným ke rtu. Vylezl po čtyřech z pekáče a otevřenými dveřmi vypochoďoval na ulici. Zmizel neznámo kam. Zůstal po něm jen tenhle příběh a malý pindík na dně pekáče.

Dozlatova opečený.

Pogující motyka

Za bohatýrských časů na samém sklonku dvacátého století oddávala se pražská mládež různým kratochvílím, k nimž patřily i pravidelné bitky mezi skinheady a punkáči.

Snad že byli hoši nevybouření z poklidného průběhu něžné revoluce, třískali do sebe zdatně každý víkend na asfaltovém prostranství před Výstavištěm, dříve zvaným Park kultury a oddechu. Na jedné straně holé lebky s baseballovými pálkami a boxery, na straně druhé natupírovaná číra s roztočenými řetězy. A už se to mydlilo, až chlupy lítaly.

Krom nějaké té zpřerážené hnáty či nakráplé spodiny lebeční však toto dovádění kupodivu nemívало tragické následky. Tedy až do doby, než zákeřný paťatý skin přezdívaný Krpatec vytlačil jednoho z nejstar-

ších pražských punkáčů, kterému se říkalo Zlatočír, na samý okraj bitevní plochy a pak ho proti všem dohodnutým pravidlům strčil do vozovky. Projíždějící wartburg uřízl Zlatočirovi obě chodidla nad kotníky a z obávaného bojovníka tak v jedné vteřině učinil nemohoucího mrzáka odkázaného na kriplkáru.

Celá punková Praha tehdy truchlila.

To byste museli Zlatočíra znát. Býval to čiperný chlapík s krysou na rameni, s rozdranými džínami, jež měly na jedné pálce zadku napsáno PR a na druhé DEL, a hlavně se zlatavě zbarveným půlmetrovým koutem na hlavě, skrze nějž přišel ke svému jménu. A jaký to býval panečku tanečník! Punkáčský tanec pogo, při němž se nohy vyhazují až nad hlavu a který poněkud připomíná středověký tanec smrti, vytácel Zlatočír nejdříve z celé Prahy.

Teď seděl na kolečkovém křesle u chatky svého dědy v zahrádkářské kolonii ve Stodůlkách, kam se schoval před světem. Pahýly zmrzačených nohou, na něž mu zdravotníci ještě nestačili vyrobit protézy, zakrývala deka. Zlatočír hleděl do plamenů táboráku, občas si zavdal rumu rovnou z lahve a v odlescích ohně vypadalo jeho číro skoro jako svatozář. Byl by se snad toho večera ze zoufalství vrhl střemhlav do plamenů, kdyby se ze sousedství neozvala povědomá muzika. Kazeták patřící nějakému pubertákovi od vedle spustil Visací zámek, Plexis a nakonec Sex Pistols.

To už Zlatočír nevydržel.

Silou paží se v invalidním vozíku nadzvedl a vrhl na zem. Jako Meresjev se doplazil k dědově kůlně s nářadím. Od dvou zahradnických motyček oderval dřevěné násady a kovové nástavce si navlékl skrz úchytná oka na pahýly nohou jako umělá chodidla. Hnán zběsilým hlomozem hudby zatnul zuby a napřímil se, načež rozkmital své tělo k tomu nejzběsilejšímu pogu svého života. Kovové motyky na jeho končetinách švihaly vzduchem jako roztočený větrný mlýn a při dopadu na zem hbitě rozrývaly

Unikátní
ilustrace
maďarského
malíře Attily
Gála k
povídce
Pogující
motyka.
Knihu
nakonec
ilustroval
Čech Karel
Jerie.

hlínu, až odletovala kolkolem. Zlatočírův dědeček se druhý den právem podívoval, kdo mu tak důkladně zryl záhony se šnytílkem.

Tento zázrak se opakoval ještě několikrát, dokud se do zahrádkářské kolonie ve Stodůlkách nevloupala banda nakrátko ostříhaných výrostků, kteří ubohého Zlatočíra kvůli pár korunám a flašce toluenu uškrtili ve spánku sparťanskou šálou.

Tím však příběh neskončil.

Dodnes se ve Stodůlkách v okolí ulice K Vidouli zahrádkáři diví, kterýpak krtek brtek jim přes noc tak zkypril skalku. Kdo však na vlastní oči spatřil pogující motyku, co se tu v hodině duchů zjevuje jako upomínka na zmarněný život punkového divouse, ten jistě přehodnotil své názory na zahrádkářské receptáře i na bytí.

To byste museli Zlatočíra znát. Býval to čiperný chlapík s krysou na rameni, s rozedranými džíny, jež měly na jedné pülce zadku napsáno PR a na druhé DEL, a hlavně se zlatavě zbarveným půlmetrovým kohoutem na hlavě, skrze nějž přišel ke svému jménu. A jaký to býval panečku tanečník! Punkáčský tanec pogo, při němž se nohy vyhazují až nad hlavu a který poněkud připomíná středověký tanec smrti, vytácel Zlatočír nejdivočeji z celé Prahy.

Bonus pro čtenáře Dobré adresy

Z konečné podoby knihy vypadla řada textů, například strašidla z časů protektorátu i strašidla umělecká, z nichž přinášíme bonusovou ukázkou.

Kynklák

Divadelní režisér, který zrežíroval i vlastní smrt. 12. 12. 1999 nalezl Petr Lébl na dveře své pracovny v Divadle Na zábradlí cedulku s nápisem „Jsem na jevišti“. Nikde ho však nemohli najít, a tak začali bez něj. Hrála se tehdy nějaká komedie. Lidi řvali smíchy a herci metali po scéně kozelce jak Chaplin. Až jeden charakterní komik zaklonil při tangu teatrálně hlavu a spatřil nahoře v provazišti kynklající se podrážky bot. Chvilí si myslel, že se mu to jen zdá, a tak navázal veselým monologem o pokaženém cedníku, který teče, a když se v něm zalepí díry, tak zase necedí, ale pak se podíval nahoru ještě jednou a omdlel.

Hra byla přerušena.

Když komika vzkřísili, ukázal chvějícím se prstem do vzduchu. Technik Boček rozhrnul druhou oponu a osvětlovač Tikovský zamířil reflektor ke stropu nad jevištěm. Diváci vykřikli zděšením. Na skobě nad scénou visel oběšený režisér Petr Lébl. „Byl zelený jak sedma,“ konstatoval přítomný lékař v publiku. Pražský lid zase kon-

statoval, že by se Divadlo Na zábradlí mělo po této tragédii přejmenovat na Divadlo Na provázku.

Od té doby straší Lébl špatné pražské herce ve špatných kusech. Všimněte si, že když hrají nějakou koninu, tak nejen diváci, ale už i někteří herci zvedají oči v sloup. Nenápadně totiž sledují, jestli „už se Lébl nekeje“, jak se říká v divadelní hantýrce.

Chmurník

Silvestrovská noc roku 1994. Nad městem bouchají rachejtle. Gejíry barev rozsvěcují oblohu. Opilci v papírových kloboučích tančí na ulicích mezi střepy lahví od šampaňského.

Všude vládne veselí a smích.

K Hostivařské nádrži se v tu dobu blíží zamlklá nahrbená postava. Spisovatel Václav Ryčl už nemůže vydržet ty „nože hrůzy“, které mu bodají do mozku. Vstupuje na

zamrzlou hladinu. Jde, pořád dál, zahloubán do sebe. Ohňo-
stroj v dálce nad Prahou nevnímá. Dojde až do míst, kde led za-
číná slábnout. Ještě krok a proboří se pod ním svět. Mizí v le-
dové hlubině. Navždy. Hrůzu života mění za hrůzu nicoty.

Václav Ryčl trpěl schizofrenií. Na střední škole mu prasklo
v hlavě nějaké brčko a začal bláznit. Psychózy, bludy, záchvaty,
deprese. O své nemoci ale dokázal psát a jeho psaní vyráželo
dech. Ale pro něj to nic neznamenalo. „Nejsem zrovna nadše-
ný z toho, že se Bůh rozhodl udělat si z méj duše boxovací py-
tel,“ říkal. Bylo mu osmadvacet, když v Hostivaři přešel na
druhý břeh, ačkoli se v půli cesty proboril. Vzpomeňte si na
něj, až budete slavit Silvestra.

Ryčl se podobně jako Lébl zjevuje špatným spisovatelům.
Ty, mrtvý, lež a nevstávej!

Text

Říká se, že existuje jen jedna možnost, jak přijít na tento svět.
Odejít z něj můžeme mnoha různými východy. U prokletého
básníka Karla Šebka jako by to však neplatilo. A přitom těch
dveří zkoušel opravdu dost.

Pužen psychotickou úzkostí věšel se Šebek na stromě, ale
utrhl se s ním větev. Kráčel proti lokomotivě, ale ta v posled-
ní chvíli zpomalila. Podřezával si krk, jenže tupým nožem.
Spolykal smrtelnou dávku barbiturátů, ale vypumpovali mu

žaludek. Na plovárně v Podolí se pokoušel utopit. Zrovna se
však čistily bazény a vody tam bylo po kolena.

Jako by smrt o básníka Šebka neměla zájem. Anebo se
z něj stal nesmrtelný fext?

Nejslavnějším se stal jeho skok v Lublaňské ulici na Vino-
hradech. Na večírku pražských surrealistů se rozběhl a vysko-
čil z otevřeného okna ve čtvrtém poschodí ven na ulici. Všich-
ni strnuli hrůzou. Když se po chvíli vyklonili z okna, spatřili na
druhé straně chodníku zdemolovaného trabanta. Za okamžik
už básník Šebek zvonil u dveří. Bez jediného škrábnutí a opět
již veselě myslí přicházel dopít si koňak.

Od dob Šemíka se to nikomu nepodařilo. Šebek a Šemík –
nejlepší skokanské duo Prahy.

Zda-li se smrt pro básníka nakonec přišla, není známo. Ten
samý rok, co se utopil Ryčl, notorický sebevrah Šebek zmizel.
Prostě se vypařil. Možná že se zjevuje špatným sebevrahům.

Paní pohádka

Štěpánka Haničincová byla televizní moderátorkou dětských
pořadů. Věčně milá, usměvavá, vzor slušného chování a ma-
minkovské moudrosti. Na obrazovce vystupovala s loutkou
čertíka Bertíka, medvídku Emánka, veverky Zrzečky a dalších
postaviček. Děti ji milovaly, rodiče dávali za příklad. Jenže sa-
ma moc šťastný život neměla.

**Divadelní režisér, který zrežíroval i vlastní smrt. 12. 12. 1999 nalepil
Petr Lébl na dveře své pracovny v Divadle Na zábradlí cedulku
s nápisem „Jsem na jevišti“. Nikde ho však nemohli najít, a tak
začali bez něj. Hrála se tehdy nějaká komedie. Lidi řvali smíchy
a herci metali po scéně kozelce jak Chaplin. Až jeden charakterní
komik zaklonil při tangu teatrálně hlavu a spatřil nahoře v provazišti
kynklající se podrážky bot. Chvíli si myslel, že se mu to jen zdá,
a tak navázal veselým monologem o pokaženém cedníku, který
teče, a když se v něm zalepí díry, tak zase necedí, ale pak se
podíval nahoru ještě jednou a omdlel**

A taky se hrozně bála stáří.

Chtěla být stále tou mladou maminkou, co holčičkám a chlapečkům vypravuje před spaním pohádky. Což nešlo donekonečna. Proto začala pít, ale nějak se jí to vymklo z rukou. Ten samý rok, co se režisér Lébl pověsil na oponu, ve svém bytě na Vinohradech jednoho rána zavravorala. Noha v pantoflíčku s růžovou bambulkou ji podklouzla. Upustila flašku becherovky, padla hlavou na ústřední topení a v bezvědomí se zadusila zvratky. „Odešla Paní pohádka,“ řekl ještě ten večer v televizních novinách její manžel Jan Přeučil.

A měl pravdu.

V té chvíli skončilo dětství generaci Husákových dětí. A když někdy tito nostalgici na svá dětská léta vzpomínají, objeví se v povětří spektrální fluidum Paní pohádky. Maminkovsky se usměje, škytne a pozvrací jim olysalé hlavy.

Tak to je.

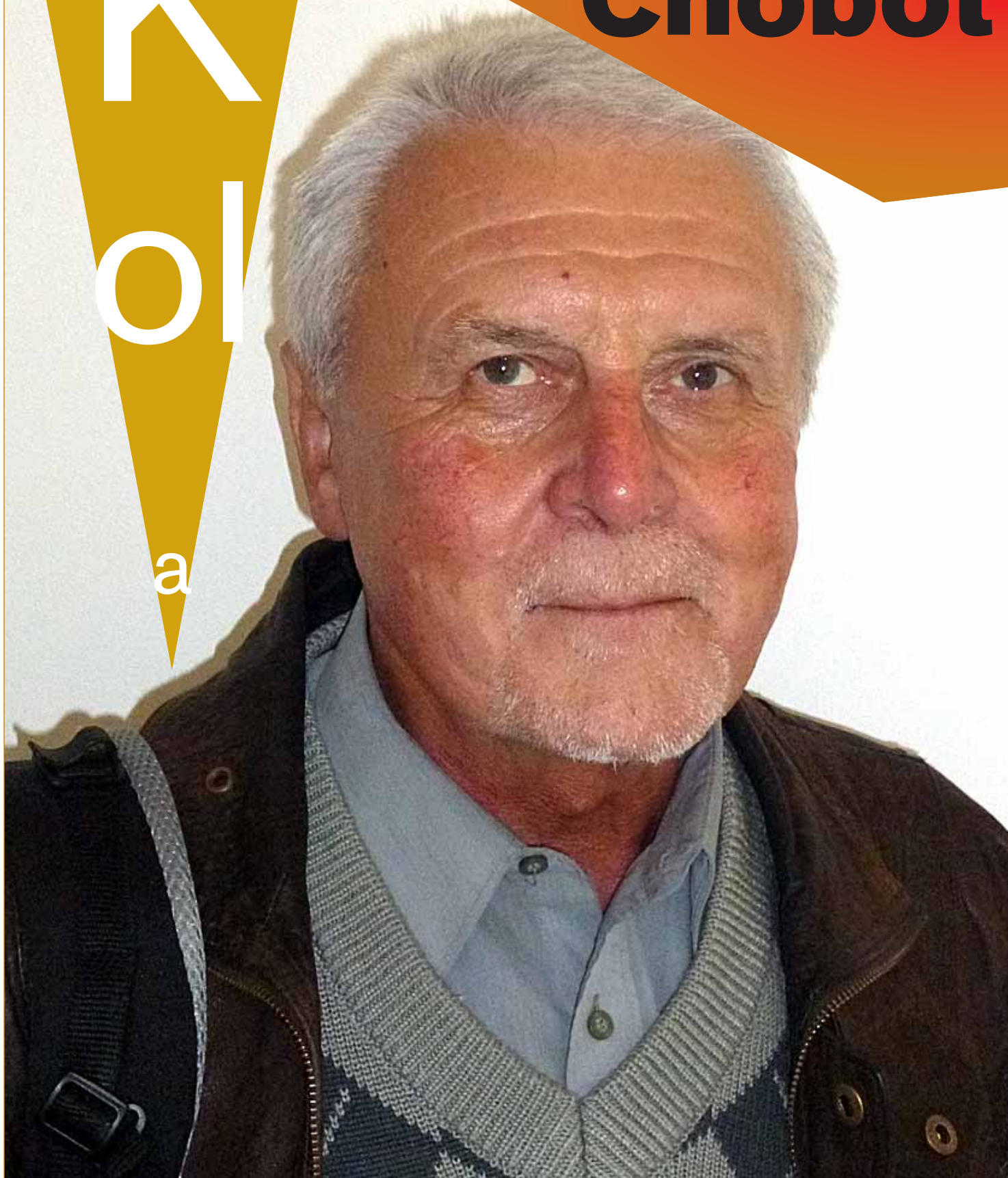
Puzen psychotickou úzkostí věšel se Šebek na stromě, ale utrhla se s ním větev. Kráčel proti lokomotivě, ale ta v poslední chvíli zpomalila. Podřezával si krk, jenže tupým nožem. Spolykal smrtelnou dávku barbiturátů, ale vypumpovali mu žaludek. Na plovárně v Podolí se pokoušel utopit. Zrovna se však čistily bazény a vody tam bylo po kolena.

Merida pod rentgenem

K
ol
a

**Jaroslav
Chobot**

Aya

Básník a výtvarník Jaroslav Chobot
(* 1941) strávil na počátku roku tři
měsíce v přírodních oblastech
Peru, zejména v Amazonii
a v Andách. Při svém veskrze
dobrodružném cestování okusil kde
co, včetně legendární ayahuascy.
Pro Dobrou adresu poskytl
exkluzivně několik obrazů,
ayahuascových vidění.

Co je ayahuasca si můžeme zjistit během sekundy na Wikipedii, ty jsi to ale okusil na vlastní kůži, takže povídej.

Ayahuascy se pije asi jedno deci a děje se tak při šamanském obřadu se zpěvem šamana – ten zpěv je podivuhodně podmanivý, více-významový a magicky neskutečný. Účinky se dostavují asi tak do dvaceti minut po požití. Ve vědomí, nejčastěji v ležové poloze, se ti počíná rozvířovat vnímaná realita nebo představa takové reality, počnou přicházet nenásilné vize mimoreality. Aya, jak se jí přezdívá, ti odhalí ty stupně vědomí a samozřejmě podvědomí, o kterých jsi zatím neuvažoval, že mohou existovat, zároveň tě uvede do odlišného souručenství etiky v tobě samém; počneš vnímat své, vlastně náhodné, společníky obřadu přijímání té zvláštní, elegantní přírodniny jako přátele, které nemůžeš v žádné situaci zklamat. Jsi s nimi čímsi spojený, přeješ si pro ně jen všechno neoptimálnější, dokonce i to, co jsi předtím u těchto známých považoval za nedostatky, se ti najednou jeví být čímsi jednoznačně přirozeným, čím si co má pro tebe značnou cenu – počínáš je nenásilně chápat, vážit si jich. Pocítíš k nim jakousi osobnostní a lidskou blízkost. Může to být samozřejmě i proto, že s nimi cestuješ tou fantastickou džunglí nebo jinými úseky tropické přírody, která tě proměňuje.

Kdy tě napadlo ayu zobrazovat?

Při prvním požití! Vzpomínám si na to dost přesně: jakoby mnou prorůstala komplikovaně rozrůzněná větev, téměř kýchové barevnosti, stříbřitá, zelenavě oranžová, růžová a v barvě, kterou neumím pojmenovat. Zatoužil jsem být částí té magické bytosti AYA, abych mohl

signifikantní psychickou vizualizaci, kterou ONA tvoří své textury nebo texty, vyjadřovat, vytvářet, dělat - za evropskou kulturu a vnímání současné estetiky a výtvarna, svým způsobem, aniž bych se provinil nepochopením, povrchností a opakováním už utvořeného.

Ayu jsi ovšem požil opakovaně.

Každé nové přijetí aya bylo pro mne těžší a těžší. Proud informací, které protékaly mou mozkovnou – mnou samým, byl koflík od koflíku intenzivnější, až po jakousi neúnosnost, ta se však po několika kerém požití stala proudem jinakosti, se kterou se bylo možné ztožnit...

Určitě směřuješ k onomu výroku Arthura Rimbauda „Já, je někdo jiný“. Tedy vlastně k výroku vyjadřujícímu možné překročení sebe sama, své konformity a bytostné vtělení se do skutečného sebe samého. Moc rád bych ti dal za pravdu, ale tak docela nemohu. Přijímání aya je čímsi jednoznačně optimálním, alespoň pro mě bylo. A zřejmě ne jenom pro mě, na letišti v Tarapotu jsem viděl velký

poutač se šamanem, který podává ayu chlapcům ve škole. Něčím jsem se pozměnil, asi podobou té intenzivní zkušenosti s tokem informací odjinud - tedy také z té džungle.

A co ty obrazy?

Vznikají pro tokijskou galeristku Miko; seznámil jsem se s ní už před tou cestou do Peru a v Peru jsem se s ní setkal také, dokonce na Cumpanamá, u posvátného kamene s in-

diánskými vrypy starými asi sedm tisíc let. Obrazy jsou na papíře ve formátu A2. Pracuji kombinovanou technikou, vodou ředitelnými barvami a speciálně upravenými tušemi. Ze začátku jsem využíval k zobrazení tušeného strukturu geometrizujícího rastru, později jsem přecházel k jakémusi spojení s veristickým navozením možných věkovitých mozaik, jakýchsi možných indiánských kultur. Také jsem zachycoval znakovým ztvárněním onu energie

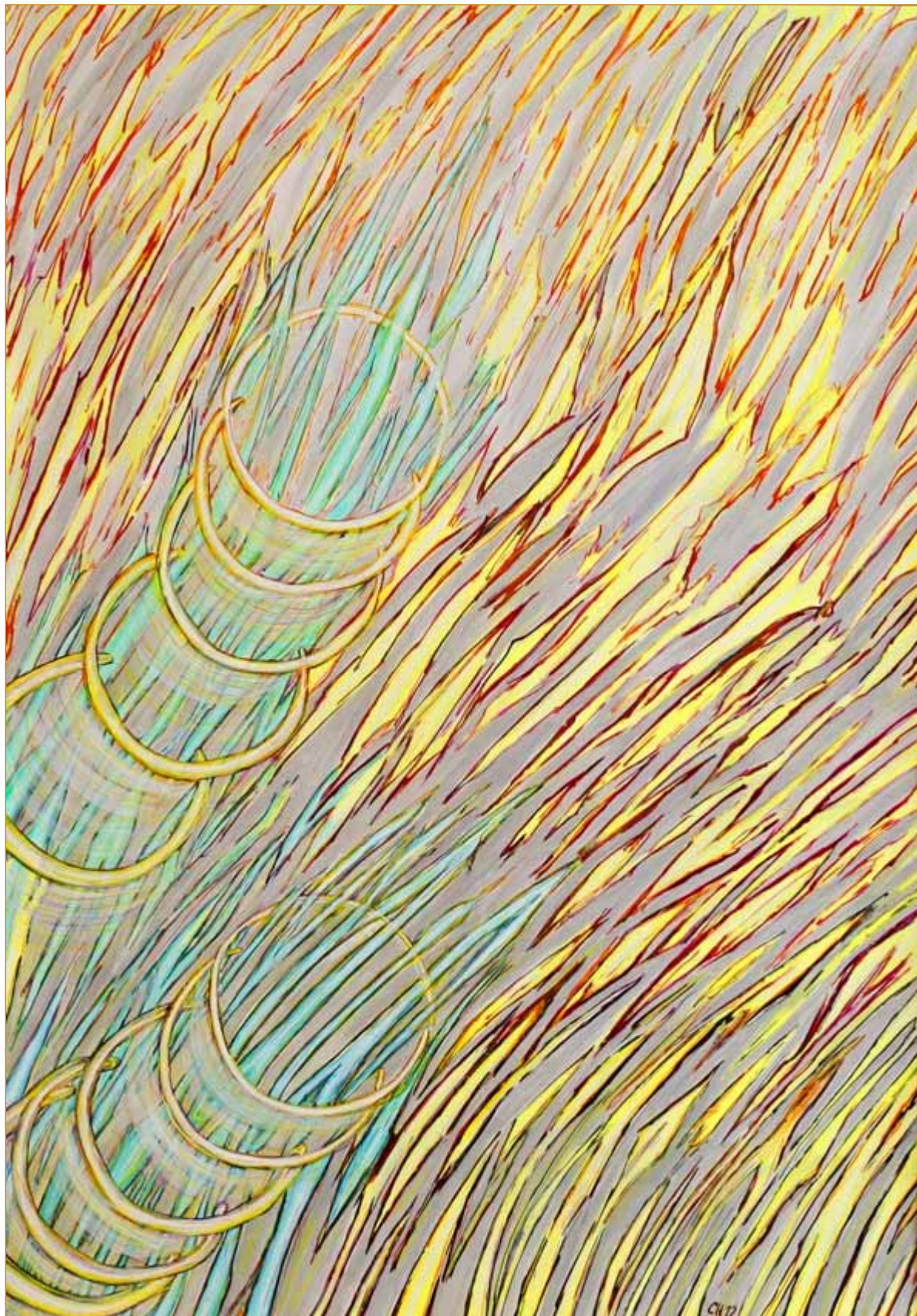

tickou informací při průtoku mozkem jako děj pronikání oné energie, abstraktně hmotným způsobem, do kadlubu jedince či jedinců. Teď právě se věnuji utváření toho, co nazývám živé spirály s kosmickou hadí

silou. Pracuji vlastně v intencích současné evropské vizuální stylovosti abstraktním způsobem – to jsou texture, které vytvářím za bytost aya, tak jak jsem si je v Peru vymýšlel.

P. S. Ve čtvrtek 15. 11. 2012 odletí Jaroslav Chobot letem BA 0853 do Londýna, odsud do Limy a dále do Tarapota a Yurimagvas.

Michal Šanda

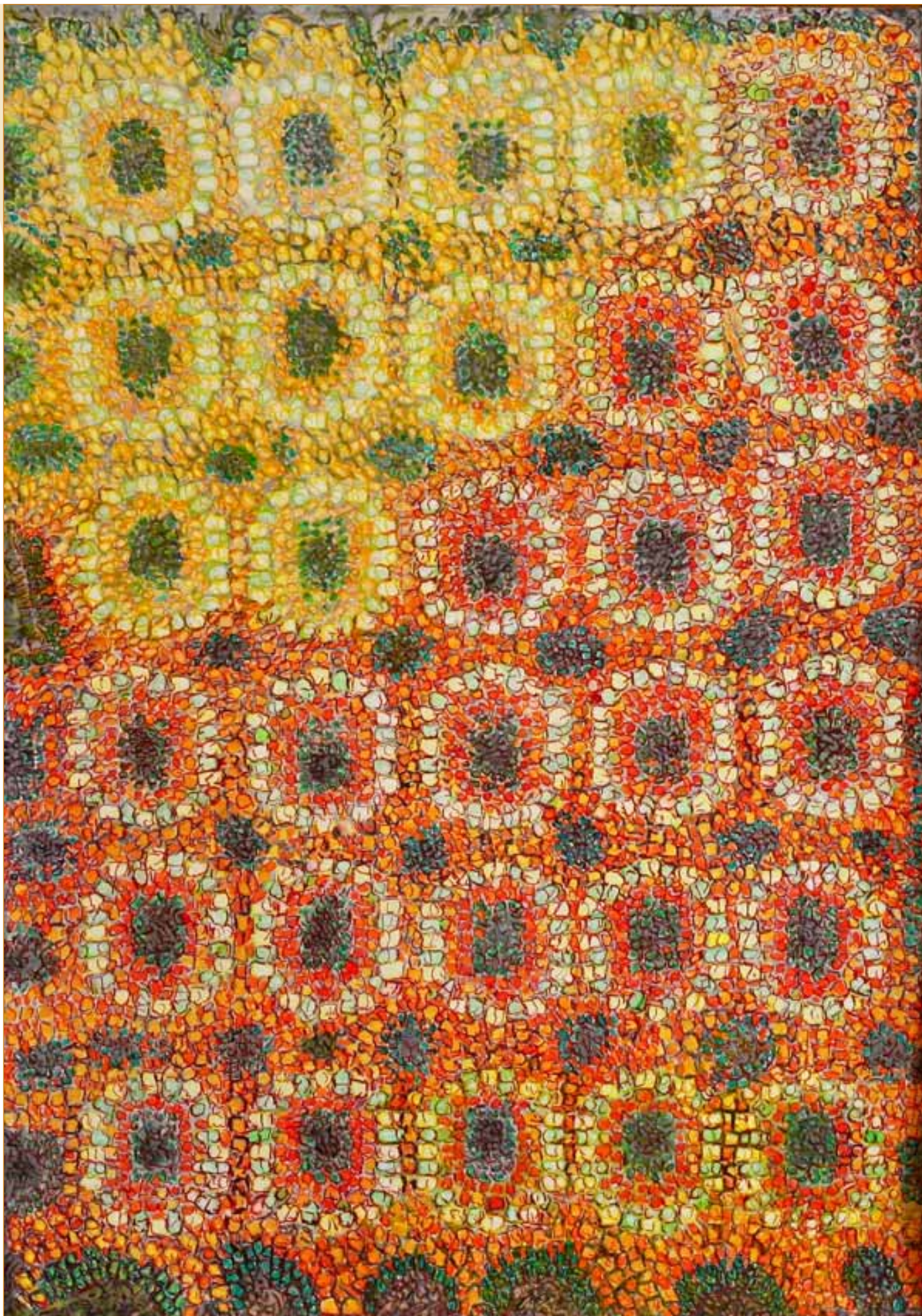

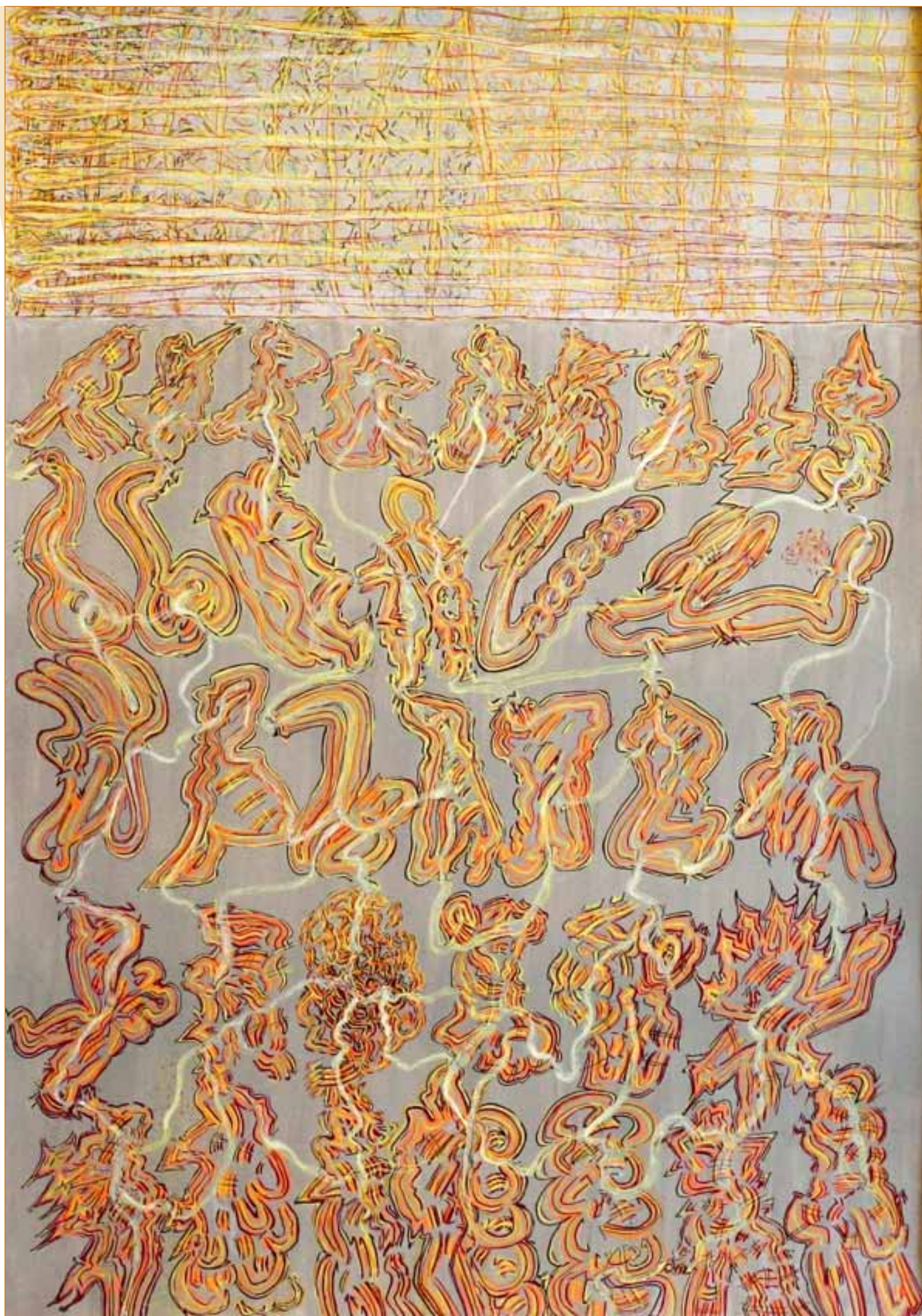

Najdi pět rozdílů

Čtenářský dotazník

Pohlaví:

Věk:

Hmotnost:

Výška:

Šíře kolem pasu (v centimetrech):

Barva vlasů:

Barva očí:

Prodělané choroby:

Průkaz zdravotního pojištění (uvedte pojišťovnu a číslo pojištěnce):

Vzdělání:

Rodinný stav:

Rodné číslo:

Číslo občanského průkazu:

Řidičský průkaz: ano ne * nehodící se škrtněte

Zbrojní průkaz: ano ne * nehodící se škrtněte

Zaměstnavatel:

Váš měsíční příjem (v korunách):

Stranická příslušnost:

Náboženské vyznání:

Adresa vašeho trvalého bydliště:

Třídíte odpad: ano ne * nehodící se škrtněte

Značka vašeho kola:

Počet kilometrů ujetých v roce 2012:

Petr Štengl (* 1960) je pražský básník a prozaik. V rozmezí let 2006–2011 byl vydavatelem časopisu *Psí víno*, v současnosti je majitelem, tiskařem a distributorem v Nakladatelství Petr Štengl. Je autorem knih: *Co říkal Zouplna*, *3 + 1* a *Spam*.

Staněk

Staněk byl dobytek, prase, homosexuál, úchylák, totální závislák a voprz prvního řádu. O čemž jsem ovšem před tím, než

jsem se s ním ocitl v těsném kamrlíku pro dva, neměl ani páru.

Hned první noc mi vyznal lásku. Peřinu těsně až pod bradou, byl jsem odhodlán bránit svoji počestnost do posledního de-

Hned první noc mi vyznal lásku.
 Peřinu těsně až pod bradou, byl
 jsem odhodlán bránit svoji
 počestnost do posledního dechu.
 Dvě lůžka v maličké místnůstce dělil
 od sebe jen dřevěný stolek. Svě
 vyznání prokládal Staněk mocným
 prděním. Byl to vážně dobytek.
 Původně účinkoval v jednom
 z okresních divadel, herectví v něm
 bylo, to bylo znát. Vykládal mi, jak ho
 kvůli chlastu vykopli z divadla. To už
 vyfasoval jen roli Kašpárka
 v odpoledním představení pro děti.
 Role Kašpárka byla poslední štací
 před vyhazovem. Staněk se ožral
 a coby Kašpárek usnul
 v princeznině postýlce jak dřevo.
 Jeho mocné chrápání a prdění
 ohromilo dětské publikum.
 „Kašpárku, Kašpárku, kdopak to
 spinká v mé postýlce?“ cloumala
 zoufalá princezna vytuhlým
 Kašparem.

chu. Dvě lůžka v maličké místnůstce dělil od sebe jen dřevěný stolek. Svě vyznání prokládal Staněk mocným prděním. Byl to vážně dobytek. Původně účinkoval v jednom z okresních divadel, herectví v něm bylo, to bylo znát. Vykládal mi, jak ho kvůli chlastu vykopli z divadla. To už vyfasoval jen roli Kašpárka v odpoledním představení pro děti. Role Kašpárka byla poslední štací před vyhazovem. Staněk se ožral a coby Kašpárek usnul v princeznině postýlce jak dřevo. Jeho mocné chrápání a prdění ohromilo dětské publikum.

„Kašpárku, Kašpárku, kdopak to spinká v mé postýlce?“ cloumala zoufalá princezna vytuhlým Kašparem.

„Kurva co je, do píči?“ probral se Kašpárek z alkoholických mrákot a nechápavě civěl kolem sebe. Vše doprovodil burácivým řihnutím. Dětské obecenstvo řičelo nadšením.

Objektem Staňkových erotických tužeb byli zejména mladí efébové. Po vyhazovu z divadla pracoval v mnoha zaměstnáních a jednou zakotvil jako vychovatel v jakémsi učilišti. Připadal si jako v ráji. Svoji mladistvou oběť nejprve pečlivě opil a pomocí jakýchsi medikamentů uvedl do mátožného stavu. Pak si ji taxíkem odvekl do svého doupěte. Vlastně žádné své doupě neměl, kde by na to vzal, když všechno prokalil, bydlel u své matky, kterou mimo jiné trýznil i tím, že jí kradl peníze a rozprodával rodinné šperky.

V příbalovém letáčku si nepřečetl, že omamné medikamenty se mohou projevovat i vedlejšími účinky. Bezvládný mladičký eféb se Staňkovi posral jak Amina a přilepil se ke kožené sedačce. Když byla situace v nejlepším, vstoupila do pokoje Staňkova matka.

Pobyt v léčebně neskýtal příliš radostných chvil. Však to taky nebyla žádná ozdravovna. Staněk byl věčně švorc. Během týdne utratil Staněk všechny peníze, které mu matka pravidelně posílala, za cukrlata pro mladého fetišáckého hezounka s andělskou tvářičkou. Staněk ustavičně somroval o prachy a sotva z někoho něco vytáhl, už mazal do kantýny pro čokoládu. Jednou po výplatě, se z vycházky místo tatranek a čokolády z igelitky vyhrnulo všelijaké pyrotechnické haraburdí od Vietnamců. Stůl byl plný různých rachejtlí, prskavek a petard.

„Co s tím budeš sakra dělat?“ nechápal jsem.

Pobyt v léčebně dokázal s lidmi všelijak zacloumat.

„Uděláme ohňostroj.“

A taky že ano. Staněk všechno vybavil s vedením léčebny a jednou po večeri uspořádal na zahradě velkolepou ohnivou šou. Banda ožralů stála a s otevřenými hubami a zakloněnými hlavami okouzleně hleděla na barevné kejkle, které se míhaly oblohou. Větší pakárnu byste v pakárně těžko pohledali. Prskla a dočadila poslední petarda. Ožralové sklapli huby a pomalu se začali trousit zpět do svých pokojů.

„Jak se vám to líbilo?“ obrátil jsem se nadšeně na faráře Krause. Faráře Krause poslal na léčení sám biskup poté, co na mol ožralý Kraus přepadl z kazatelny dolů mezi své ovečky.

„Kvůli takový pitomosti jsme nestihli televizní noviny,“ ušklíbl se Kraus a zmizel ve tmě.

Soudce z lidu

Někteří lidé fungují jako juke-box. Stačí vhodit minci a vybrat písničku.

Pan Závitovský měl pech.

„Tak víte co?“ praštil klíčem o stůl, „tak já se vám tu na to můžu vysrat!“ a odešel se převléknout. Coby prdouch si skutečně mohl dovolit z minuty na minutu se na to vysrat. Což já nemohl. Mohl jsem mu jen tiše závidět.

Počkal na mě na rohu v hospodě. Podle účtu měl už třetí kousek.

„Blbec jeden,“ ulevoval si „blbec jeden buzerantskej!“ To myslel jako vedoucího, kvůli kterému s tím sekl.

„Vykašlete se na něj,“ mávl jsem rukou. Byl jsem unavený a nechtělo se mi poštět se do řeči. Vytáhl jsem minci, vhodil do jukeboxu a pan Závitovský spustil:

Jo, pane, já byl soudce z lidu! Celá ulice mě zdravila. To víte; jeden nikdy neví. On to nikdo nechtěl dělat. Vždycky zavolali, ať jdu, tak jsem šel. A jaký to, pane, bylo nákyho toho šmejda dostat. Víte, já už je poznal jen podle toho ksichtu. Ale svědomí jsem měl čistý. Hrál jsem poctivou hru. Důkazy musely sedět.

Ale to víte, stará na mě kašle. Kdo by taky stál o starýho mrzutýho dědka. Ale z vnuků mám radost. Koupil jsem jim Mustangy, kluci jezdějí jako závodníci. Jenom na chalupě, eště jim neni patnáct, ale už to uměj rozpálit. Jezdět jen po polních cestách nebo v lese. A víte, že jim někdo natáh přes cestu drát? Naštěstí to nebyl vodnáč. To by bylo po klukovi. Zlomil si klíční kost, snacha nadávala, to jsou dědku ty tvý nápady, museli jsme kluka odvézt do nemocnice.

No jak říkám, stará mě má na háku. Potom co jsem se přiotrávil výparama kyseliny sírové v podzemí tiskárny. Stará tam uklízela, já jí pomáhal. Demižon s kyselinou se roz-

bil, nechtěl jsem, aby to vlítlo do kabelů, to by byl průser jak noha. Ale zachránil jsem to. Na poslední chvíli. Tejden v bezvědomí. Já jsem to ještě nikdy nikomu nevykládal, až teď vám, když se na to ptáte. Vznášel jsem se nad těma felčarama jak nějakej motýlek, slyšel jsem každý slovo, který si říkali. Ty se divili, když jsem se po tejdnou probral, co všechno vim! Normálně jsem prolítával zdma z pokoje do pokoje a viděl jsem všechno, seshora. Uhnízdil jsem se na skříň a sledoval, jak mě operujou. Před starou jsem ani necek. Bez tak mě chtěli zavřít do blázince. Nikoho jsem nepoznával. Ale nedal jsem se. Soudce z lidu.

V naší osadě jsem dělal šerifa. Každý podzim jsem zavíral vodu pro celou osadu, a vždycky na jaře jsem jí otvíral. Nadávali mi vždycky, proč tu vodu nepustíš, podívej, jaký je teplo, jenže v noci kolikrát ještě přišel mráz. Kdepak, počkal jsem. A jednou jsem v díře s vodoměrem zavřel toho chlapa, co odečítá vodoměr. Von mi cucák jeden nadával, když jsem se ho zeptal, co tam v tý díře dělá, co je ti po tom, dědku posranej, buch, už se nad nim zabouchlo to těžký litinový víko. Jéžiš, jak ten řval! Navečer jsem si vzal s sebou zeťáka, to víte, přes metrák živý váhy, dva metry, vodnáře jsme vypustili. Ten byl panečku zkrotlej. Jenom říkal, že mě zabije, ale bál se zeťáka. I když jinak je zeťák vůl. Holka si špatně vybrala. Ale co člověk nadělá? Život si každý posere sám jak umí.

Mám přítelkyni, fešandu. Stará má taky šamstra. Jsme spolu už jen tak nějak ze setrvačnosti. A pak, to víte, soudce z lidu. Tehdáž si mě všichni předcházeli, teď už je to jiný. Majitel zvyšuje nájemný ale přitom na chodbě je bordel, nikdo v baráku neuklízí. Minulej tejden svolal schůzi, ale já na ní nešel. Musel pěkně přijít von za mnou sám. Ale já mu všechno řek. Ještě teď mám u soudu známý. A u milic jsem byl taky. Tehdy byla jiná doba.

Kluka jsem vyhnal z domu. Už přes dvacet let jsme se neviděli. Jednou jsem si uvědomil, že žiju jak zvíře. Jen do práce z práce do zblbnutí. Chtěli po mně, abych soudil dál, to víte, nemaj lidi, ale já se na ně vykaš-

Nadávali mi vždycky,
proč tu vodu nepustíš,
podívej, jaký je teplo,
jenže v noci kolikrát
ještě přišel mráz.
Kdepak, počkal jsem.
A jednou jsem v díře
s vodoměrem zavřel
toho chlapa, co
odečítá vodoměr. Von
mi cucák jeden
nadával, když jsem se
ho zeptal, co tam v tý
díře dělá, co je ti po
tom, dědku posranej,
buch, už se nad nim
zabouchlo to těžký
litinový víko. Jéžiš, jak
ten řval! Navečer jsem
si vzal s sebou zeťáka,
to víte, přes metrák
živý váhy, dva metry,
vodnáře jsme
vypustili.

Viš, vodka, ta je jako lidskej úděl,
 samotná podstata metafyziky
 a grády tomu dodává démon bílej
 stroh, ten s tebou zatočí a srazí tě
 na kolena nebo tě přivede do tý
 největší nirvány, jakou si ani
 nedovedeš představit. A všechno
 pěkně rovným dílem, na třetiny, jako
 božská trojice.

„A proč tam ten pán sedí? A proč si
 nemůžu jít sednout k němu?“

Cha cha! Cvrček jeden asertivní.
 Systém přeskakující deska, co?
 Maminka nám zdá se, začíná bejt
 pěkně vytočená. Doma ji čeká
 vaření, praní, uklízení, její starej
 určitě není doma, ale kde by byl?,
 v hospodě přeci, s kumpánama, jen
 ať viděj, jak ji má obtočenou kolem
 prstu, vycvičenou, poslušnou, idiot
 jeden. Taková pěkná ženská
 a takovej šikovnej cvrček. Jenže teď
 už jí hrajou nervy, poněvadž ta
 mizerná tramvaj nejede a ona...

lal. Teď už to nemám zapotřebí. Tehdáž jsem to dělal kvůli dětem, holka chtěla na školu, znáte, jak to u soudu chodí.

Jó, to my jsme za mlada kolikrát pili až do rána a pak se táhlo z vinárny rovnou do práce, bába hlídala, mašina jela jak dráha, ustlal jsem si v hadrech za řezačkou. To byly časy! V osmatřiceti mi sebrali půlku žaludku. Málem jsem natáh brka. Zhubnul jsem vo dvacet kilo, ale pivečko jó, pivečko, to si dám.

„Zajdu, stavim, určitě se stavim,“ sliboval jsem, když jsme si před hospodou třásli rukama. Každý jsme to měli domů jiným směrem. Oběma nám to ale bylo jasné.

Roští

„A proč tam ten pán sedí?“

„Asi ho bolejí nožičky, broučku.“

Ale kdepak nožičky, broučku. Duše mě bolí, jako nějakýho posranýho Rusáka. Viš, co to je duše, broučku? Viš hovno. Jsi ještě malinkej. Tebe to teprve čeká. Já tu, broučku, sedim schovanej před světem, viš?

„Mě taky bolejí nožičky. Já si tam chci taky sednout.“

„To nemůžeš, zlatíčko.“

„A proč?“

„Protože tam se neseď. Sedí se na lavičce.“

„A kde je ta lavička?“

„Teď tu zrovna žádná není.“

„A proč?“

„Protože ji sem ještě nedali.“

„A co to ten pán má?“

„To má limonádu, broučku.“

Pche, limonádu. Kdyby sis, broučku, jen přičichl, tak je s tebou ámen. A mám toho dva půllitry. Tu krásnou barvu, tu dělá bitter, hořkej jak sám život. Základ je ovšem vodka, broučku. Viš, vodka, ta je jako lidskej úděl, samotná podstata metafyziky a grády tomu dodává démon bílej stroh, ten s tebou zatočí a srazí tě na kolena nebo tě přivede do tý největší nirvány, jakou si ani nedovedeš představit. A všechno pěkně rovným dílem, na třetiny, jako božská trojice.

„A proč tam ten pán sedí? A proč si nemůžu jít sednout k němu?“

Cha cha! Cvrček jeden asertivní. Systém přeskakující deska, co? Maminka nám zdá se, začíná bejt pěkně vytočená. Doma ji čeká vaření, praní, uklízení, její starej určitě není doma, ale kde by byl?, v hospodě přeci, s kumpánama, jen ať viděj, jak ji má obtočenou kolem prstu, vycvičenou, poslušnou, idiot jeden. Taková pěkná ženská a takovej šikovnej cvrček. Jenže teď už jí hrajou nervy, poněvadž ta mizerná tramvaj nejede a ona musí vysvětlovat tomu svému zlatíčkovi, proč nějaký ožrala dřepí v roští u zastávky s nějakým chlastem. Asi si ten debil myslí, že je neviditelný.

Myslel jsem si, že jsem neviditelný. To je normální, když pijete, stává se to často. Pravda, to roští nebylo tak hustý, jak se na první pohled zdálo. No a co? Tak si tu dřepím, jako v nějakém hnízdě, a pozoruju cvrkot. Dobře vnímám ty jejich pohoršené pohledy. Lidi z podniku. Úřadové. Upjatí, sešňerovaní, spořádaní občané.

„Já mám žízeň. Já chci taky limonádu.“

Tak jen pojď, cvrndo, a vezmi s sebou tu tvoji maminku. Nemusíte se bát. Nejsem agresivní. Jen bych si chtěl povídat o životě a tak. Pozorovat a povídat. Bejt alespoň na chvíli svobodnej. Vidíte tamhle toho? Toho malinkýho? Ten bydlí o dva vchody vedle nás. Chodí do kanclu o půl hodiny dřív. Zřejmě si blbec myslí, že ho za snaživost povýšej. Vždycky takhle nažehlenej, vypulírovanej, přesnej jako hodinky. A vidíte tu jeho malinkou taštičku? Tak v tý si nosí malinkou svačičku, nějakou zdravou, má tam určitě tu mrňavou flaštičku s milióny mléčných sraček. A pak tam má taky pečlivě složené kapsníček, to kdyby se mu chtělo psíkankovat, třeba v tramvaji, nebo rýmička, kdyby se náhle spustila. Nebo ublinknout kdyby se chtělo nad ožralou v roští. Toho bych sem zatáhl, do svýho brlohu ve křoví a nalil bych do něj celej půllitr. Pak byste viděli, co v něm dřímá!

„A proč si nemůžu jít k tomu pánovi sednout?“

„Protože nám už pojede tramvaj.“

Jenže tramvaj nejela, protože na Strašnický byla hromadná nehoda, sanitky kvílely, policejní sirény kvílely, zkrátka takové všeobecné kvílení, lidi na zastávce nervózně přešlapovali a tramvaj marně vyhlíželi. Cháchá, vy troublebové, to se načekáte. Mě doma čeká moje úžasná žena. Možná, že až přijdu domů, tak už bude spát, já si lehnu v kuchyni na lavici, abych na ni nedýchal alkoholové výpary, takže možná, až přijdu domů, bude na mě místo ženy čekat jen papírek se vzkazem: Už mě nebaví pořád na tebe čekat.

K refýži dorazila tramvaj. Vystresovaní cestující se do ní narvali. Začalo drobně mrholit.

* * *

U nás se dělá
velké umění malých rozměrů
jsme malý národ
a máme holé legoručičky

* * *

Ferda Mravenec přišel do mraveniště
mravenci se na něj vrhli
a okamžitě ho zlikvidovali
dnes už děti neví
kdo byl Ferda Mravenec
ale mají mlhavé tušení
o tom kdo byl Ježíš

* * *

Ježíš přišel do mraveniště
mravenci se na něj vrhli
a okamžitě ho zlikvidovali
dnes už děti neví
kdo byl Ježíš
zato ale mají mlhavé tušení
o tom kdo byl Ferda Mravenec

* * *

Mravenci mají systém
který spolehlivě funguje
už tisíce let
mravenci nemají mozek
jsou to boží tvorové
neexistuje-li bůh
nemůže to mravencům fungovat

* * *

Je podzim
na lampách visí zohavená těla
s cedulkami na prsou
v kuchyňském dřezu leží mrtví mravenci

smyslem jejich života je práce pro společnost

tihle tvorečkové za něj položili život
dělám si kafe
a zabívám další

* * *

Přemohli jsme ochranku banky
a vnikli dovnitř
ředitel prosil o slitování
říkal, že má rodinu
jedno zmáčknutí spouště
připravilo rodinu o tatů
200 lidí má teď střechu nad hlavou

* * *

V USA je téměř nemožné
spáchat atentát na prezidenta
u nás je brnkačka zastřelit prezidenta
zato je téměř nemožné
najít prezidentského kandidáta

* * *

Lidé se taky střelí
koně už ne
není k tomu důvod

* * *

Poetičtí dogmatici tvrdí
že ironie do poezie nepatří

Milan Kozelka
avedl svoji další sbírku Pohřebiště zmrdlů
za doprovodu Jarka Nohavici
knotrem sbírky se stal Miroslav Kalousek

Člověk nakonec zapomene na to špatný
a vzpomíná jen na to dobrý
no ne?

Řet

ě
z

Zedníci
J. H. Kalif

J. H. Kalif, vlastním jménem Jan Kalivoda (* 1977) je rodákem z Děčína. Absolvoval střední elektrotechnickou školu a VOŠ stavební – obor železniční stavitelství. V současnosti zaměstnán jako mistr na stavbě. V roce 1998 založil s F. Řezníčkem a D. Ruppem Literární spolek Houby s woctem. Spolu s F. Řezníčkem je vydavatelem soukromých tisků v nakladatelství Vesele mrtvý domeček. Publikoval v Psím víně, Welesu, Pandoře, Dobré adrese, H_aluzi a almanaších Pět let a Město D. Knižně vydal sbírku Norkova (Městská knihovna Děčín v edici Nomisterion, 2005).

Mirek: Ještě musím vrátit kladivo Lubošovi.

Luboš: To není moje kladivo.

Mirek: Teda Liborovi.

Jirka: Myslíš, že ve folcvágnu bylo tohle kladivo?

Mirek: Teda tomu, to, jak se jmenuje?

Luboš: Jestli to není Ludvik.

Mirek: No, Ludkovi!

Jirka: Já vám to chlapi říkám furt, že má blbý jméno.

.....

Mirek: A co to bylo za strom, jak jsme porazili tam u domečku?

Jirka: To byla lípa.

Mirek: Lípa?

Jirka: Srdčitá.

Luboš: Z té se dělají párátka.

Mirek: A police, ne?

Jirka: Z lípy se řezou sochy.

Luboš: A kánoe.

Mirek: To měli indiáni.

Jirka: Indiáni? Leda z Větrova, pánové!

.....

Jirka: Podle mě je západ támhle.

Mirek: Hmm.

Luboš: No to já nevím, že by?

Jirka: No kde je Plzeň?

Luboš: Plzeň? Tak asi támhle.

Jirka: Tak tam musí být západ.

Mirek: Hm.

Luboš: Jó? No já ti nevím.

Jirka: No mě teda ve škole učili, že Plzeň je na západě!

.....

Jirka: A máme nějaký kolíky?

Luboš: No já nevím.

Jirka: No pánové, my nemáme ani kolíky!

Luboš: Co tady se děje?

Mirek: No.

Jirka: Tak by jsme si mohli nějaký vypěstovat. Zasadíš větvičku a vyroste ti kolík.

Mirek: Jo, jak ten no, ten jak má ty koně.

Luboš: Jo ten, ten má celou vohradu přece takhle.

Jirka: Kdyby tu rostl bambus, stačilo by jen mačetou nasekat.

Luboš: Z toho dělají i lešení.

Mirek: Hmm.

Jirka: No pánové, tam já bych nevlez. Dejte pokoj s bambusem.

.....

Luboš: To je nějaký klášter...

Mirek: Hmm.

Luboš: ...a tam se vám ty mniši točej v takový veliký haleně třeba dvě hodiny...

Mirek: I dýl.

Luboš: Jo i tři třeba, se točej takhle to... dokola a koukaj nahoru.

Jírka: To jako fakt?

Mírek: Jo, já to viděl.

Luboš: No, a pak se dostanou do toho, no, do toho tran...trans...

Jírka: Do Transita! A poblejou nám sedačky! Já to říkám furt, dejte pokoj s mnichama.

Mírek: A kde je ten ukrajinec? To je von támhle?

Luboš: No to já nevím, já špatně vidím na tu dálku.

Jírka: To bude von.

Luboš: Jo, asi jo a támhle má přilbu položenou.

Jírka: Dyť přilbu má tady.

Luboš: Jo to je igeliťák. Já na tu dálku moc nevidím.

Mírek: Hmm.

Jírka: Že by sme místo blembáků nosili igeliťáky?

Luboš: No jo, stavbyvedoucí budou mít zelený igeliťáky, mistři modrý a my bílý.

Mírek: Třeba z Tesca.

Luboš: No i z Penny můžeš tadyhle...

Jírka: No hoši nechte být: pude bezpečák, sáhneš do kapsy, rozbalíš igeliťák a šup ho na hlavu. To by nebylo špatný.

Jírka: No hoši! Jsem se v noci probudil v jednu hodinu a taková zima mi byla, že jsem musel zavřít větračku!

Luboš: Já se probudil ve čtvrt na dvě a bylo mi takový vedro, že jsem musel otevřít okno!

Mírek: Ech!Ech! A já jsem z toho teď nastydlej!

Luboš: Z čeho si nastydlej?!

Mírek: No že na mě pořád otvíráš okno!

Luboš: Dyť se v tom vedru nedalo spát!

Mírek: Kvůli tobě abych si furt dělal čaj s citronem a medem.

Luboš: Ty bys musel být nastydlej pořád. Každý ráno nás budíš tou no... lžičkou vo hrníček jak děláš...

Jírka: No tak hoši, nehádejte se!

Jírka: No hoši, to je divná kráva. Co je tohle za plemeno?

Luboš: Tak to já nevím. Není to nějaká ta belgická?

Jírka: No alpská kráva to není...

Luboš: No to né.

Jírka: Tu poznáš, ta má dvě nohy kratší, aby se mohla pást na těch kopcích.

Luboš: No, právě. To jak povídal ten slovak, co s náma dělal. Že

když v Tatrách utíkáš před medvědem, musíš běžet po tej... no jak je takhle dokola...

Jírka: Myslíš vrstevnici?

Luboš: No, vrstevnici. Po vrstevnici musíš a ten medvěd, jak neumí běžet nakloněnej, tak spadne.

Mírek: Bůůů!

Jírka: Myslíš, že přijde?

Mírek: Hele těch pijavic.

Jírka: To sou krávy, pánové.

Luboš: Tam když dáš nohu, tak ti ožerou starou kůži.

Mírek: No jo, ty...hihi.

Luboš: Vážně, na to sou ty pijavicový lázně. Tam dáš nohu třeba a oni ti ožerou starou kůži a tu živou nechaj.

Jírka: To záleží na věku.

Luboš: Jak na věku.

Jírka: No tadydle Mirka by sežraly celýho.

Mírek: Hihi.

Luboš: To je hloubka.

Mírek: Hmm.

Jírka: Tam by Jarda dvakrát hrábnul a byl by v tý Číně.

Luboš: V Číně?

Jírka: Jako u těch protinožců.

Luboš: No jo, ale v Číně?

Mírek: Tam maj tu zeď, čínskou.

Jírka: Jo hoši to vám povím, to bych nechtěl stavět.

Luboš: No to ne!

Jírka: To stavíš pět let a nedohlídneš, kde si začal ani kde je konec.

Luboš: To znamená, že ještě pět let budeš dělat to samý.

Jírka: Minimálně!

Mírek: Austrálie!

Jírka: Co Austrálie?

Luboš: No ty protinožci, a ty furt Čína.

Luboš: Tohle? To přece není severka, dyť sever je támhle.

Jírka: Já to taky říkám.

Luboš: Tam je západ.

Jírka: Že by to byla západka?

Mírek: Ta není, ty...

Luboš: Nebo je to ta vesmírná stanice.

J.H.KALIF 2010

ZEDNÍCI KLADIVO

JEŠTĚ MUSÍM VRÁTIT
KLADIVO LUBOŠOVI

TOHLE NENI MOJE
KLADIVO

TEDA LIBOROVI

MYSLÍŠ, ŽE VE FOLCVÁGNU
BYLO TOHLE KLADIVO?

TEDA TOMU...
NO, JAK SE JMENUJE?

JESTLI TO NENI LUDVIK.

NO, LUŽKOVI!

JÁ VÁM TO CHLAPI
ŘÍKÁM FURT, ŽE MÁ
BLBÝ JMÉNO!

Jirka: Že by takhle svítila? No proč ne.

Luboš: Třeba maj moc tý energie, jak jsou blíž slunci, tak jí vysvě-
cujou.

Míra: Nebo snídaj a svítěj si.

Jirka: No! Nebo si čistěj zuby. Pozor pánové! To není jen tak, to ne-
můžeš jen tak vyplivnout.

Luboš: To bys měl hned masku, jak maj ženský na obličej.

Jirka: Pleťovou. Já to říkám furt, buďme rádi, že jsme tady dole!

.....

Luboš: Já to dřevo ani nechci.

Jirka: Já si chtěl vzít pár polen na uzení, ale když vidím, jak se kvů-
li tomu hádaj, tak už ho taky nechci.

Luboš: Ale né to, to by mi bylo jedno tohle, ale ještě tam bude ten
kůrovec a natáhnu si ho domu.

Mírek: A dyť tam není.

Luboš: Nech bejt. Já mam doma obloženou kuchyň a střechu, tyh-
lety podhledy a vůbec, dejte pokoj.

Jirka: A dyť jo. Pak se jednou vrátíš ze stavby a barák nikde a mís-
to něj tam leží přežraný kůrovec, že nemůže dechat.

.....

Luboš: Jsem poslouchal v rádiu, že ten Milan Drobnej má naroze-
niny dneska a že je to jednatřicátý ročník.

Jirka: Vážně? To má jednavosumdesát.

Luboš: No, to je skoro starší jak moje bába, skoro.

Jirka: Nebo jak Míra tady.

Mírek: Hihi.

Jirka: No pozor, von není mladej.

Luboš: No, vypadá dobře, ale takovej, jako zachovalej.

Míra: Hmm.

Luboš: Taky nic nedělal, celý život. Dyť co dělal? To ne to, jak ty.

Jirka: Von jen krákal a bába vokopávala zahrádku.

Mírek: Ale hele, já si pamatuju...

Luboš: No jo, krákal a ještě blbě.

Jirka: Já ho pánové nikdy neměl rád, proč s ním vůbec začínáte.

.....

Luboš: Takhle mi tu nohu dáš a já nemůžu projít.

Mírek: To je malá postel.

Luboš: Ale malá postel, nikdo jinej takhle nespí. S nohou z poste-
le.

Jirka: Má pravdu, takhle máš nohu.

Mírek: A co mam dělat ty, když je malá postel.

Luboš: Jdu v noci na záchod, spadnu a vidím, tvoje noha.

Jirka: Jako fotbalisti.

Mírek: Ale to je malá postel!

Luboš: Tak ji skrč!

Mírek: Když ji skrčím, tak jí ráno nenarovnám.

Jirka: Tak si kup Proenzi.

Luboš: No a budeš jak Holeček, jak zvedá tu nohu v reklamě.

.....

Luboš: Pozemek na prodej, no vážně, koukej!

Mírek: Já vidím.

Luboš: To si můžeš koupit a něco postavit.

Jirka: Dráhu, ten zkušební okruh, nó jak maj ve Velimi.

Mírek: To je malý.

Jirka: Víš, co říkal Pavel: Menší oblouk, menší rychlost.

Luboš: No a v půlkách by bylo to, nádraží.

Jirka: A mohli by jsme stavět ve výlukách a objednat náhradní au-
tobusovou dopravu.

Luboš: A ten, no jak umí německy, Ludvík, by moh hlásit odjezdy.

Jirka: Já bych ho nechal dělat průvodčího v écéčku. Si to představ!
Vleze do kupíčka: Gútn tágl! a tam Míra a míchá čaj.

Merida houbarka

R
et

nč

Odtienky

Lucia Bizarretová (* 1989) debutovala začátkem letošního roku sbírkou Izba s ocelovými roletami. Publikuje rovněž v časopisech, mj. Psí víno, Odra, Divoké víno, Dotyky a v internetových periodikách Britské listy, Pozitivní noviny. Studuje žurnalistiku na Filozofickej fakulte Univerzity Konštantína Filozofa v Nitre.

Lucia Bizarretová

Ženské mi berú kamošov

Nezadaní kamaráti sú super,
čistia zakrvavené lebky, píšú si s vami,
namáčajú jazyk, chodia na výlety.
Možno dúfajú, že spoločne pokosíte trávnik,
zoriete pole a do spálne nakreslíte zebry.
A potom prídu ženské
vychľastané do naha,
modelky s nohami
na sever a na juh,
ktoré sa chcú zabávať
a zrazu je všetko na nič...

Veľký piatok v Piešťanoch

Most ogrcaný slnečným lúčom
a na ňom Arabi s orientálnymi
vôňami, ktoré cievkujú zmysly.
Ich ženy natiahnuté v čiernych burkách
a hlasná reč skrížených jazykov.
Tesne za mostom kresťanský kostol,
z ktorého vychádzajú ľudia, babky,
čo opatrne vyplávajú: „Te-ro-ris-ti!“

Dva brehy rozdelené vyschnutou riekou

I.
Paničky s vytrblietanými kučerami,
v značkových out-fit-och, sedia v salóne krásy.
Ich deti, páchnuce cigaretovým dymom,
rozbíjajú výklady, chcú najnovšiu elektroniku
a vyššie vreckové.

II.
Černošky s ovisnutými prsiami,
ktoré majú nafarbené čiernou,
a tak sú ešte tmavšie, sedia okolo pahreby.
Ich deti, voňajúce africkou zemou,
stláčajú PET fľašu
a všetci sú šťastní.

Skafander na tele

Kráčali sme na zastávku,
objímala ma a vravela,
že chce deti,
že preto dala prednosť chlapovi,
ale nevie či s ním bude šťastná.
Na svojom tele som cítila skafander.
A potom bola so mnou druhá,
tiež ma objímala a pre zmenu vravela,
že ona deti nechce,
lebo by sa o ne nevedela postarať,
ale aj tak dá prednosť chlapovi,
aby zapadla do výkopu.
Na svojom tele som cítila skafander,
bol však úplne iný.

Odtienky

Obedujem brokolicu a k nej popíjam jahodový džús,
presvedčila som sa, že život sú iba
odtienky,
odtienky
odtienky...

Skús upáliť
pred španielskym veľvyslanectvom
vlajku poskladanú z červenej a žltej,
prísť na pohreb v bielom,
ale skús to aj v Japonsku,
alebo sa skús spovedať ortodoxnému farárovi
s három, ktoré má zelenú farbu.
Svet sú len
odtienky,
odtienky,
odtienky...

Prechádzaš po trhovisku,
od Vietnamcov zásadne nič nekupuješ,
po ceste domov vidíš ako mlátiť chlapca,
okoloidúcim rozprávaš: „Je to hrozné!“
Pred panelákom tlačíš ďalšieho chlapca,
má tmavú pleť, sklopíš zrak, je ti to jedno.

Merida sochařka

Svoje predsudky utopte v orosenej flaši piva

Chodím do krčmy,
kde nemusím vysvetľovať okolosediacim,
že aj keď pijem sama,
nie som kurva a nehľadám tu chlapov.
Chladnička, v ktorej dostáva fľaškové pivo
zamatový nádych, príjemne vrčí.
Chodia sem ženy s vyholenou hlavou,
drsným pohľadom,
ktoré sa nemaľujú a
vážia nad sedemdesiat kilo.
Muži v ružovom tričku
a nohaviciach, čo sú obtiahnuté na zadku,
ktorí hovoria tenkým hlasom
s ľahkým afektom, tak trochu prepúdrovaní.
Ale v tejto krčme nie sú
žiadni homosexuálni ľudia,
až na jednu...

Snívať o chlapoch

Snívať o chlapoch s veľkým
egom
ako stoja pri fontáne,
z ktorej pijú vrany
a iba tak sa rozprávajú o ženách.
Snívať dlho ako stojíš pri nich
a oni ti vyťahujú z úst
povraz so slovami.
Všade naokolo je plyn, veľa plynu,
ktorý rozleptáva pľúca.
Snívať o chlapoch s jemnou kožou,
čo pripomína kožu na bubnoch,
ako ti hladia prsia
a ty sa pri tom intenzívne dusíš.

Pre modelky

Čelom opreté o seba
stáli na benzínovej pumpe.
Prvá s kabelkou z čínskeho výpredaju
obhrýzala lak na nechtoch.
Druhá oblečená v hadej koži
rozstrihávala svoj výstrih až po pupok.
Tretia celá z umeliny
zapletala vrkoče do blondavého príčesku.
Všetky tri chceli pripáliť cigaretu.
Pumpa vzplanula, im sa nič nestalo,
len staršia pani schytala ohnivú facku.
Ony sa prizerali,
tvár im rozťahovalo do úsmevu.

Martýrka

Rozprávala o razantnom prieniku
a slabom objatí,
o jatkách kdesi v priekope,
o nebi na pokrčenej tvári,
o tom, že každé slovo,
ktoré má niečo spoločné s láskou
je ako suka, štekajúca na primrzajúcu lunu.
A hoc v tom príbehu, čo sa odlepoval pomalšie
než zrnká piesku v presýpacích hodinách,
nebola vôňa pomaranča, štipka hodvábu
ani súzvuk, ona sa pokorne
priplazila spať k mužovi.

Řet

zč

Jan Stanislav

Český angažovaný čtenář Ferlinghettiho poezie v roce 2012

Jan Stanislav (* 1987) se narodil v Pardubicích, maturoval na tamním Gymnáziu Dašická a v současné době studuje na Pedagogické fakultě v Hradci Králové. Básně, povídky a recenze publikoval v periodikách *Psí víno*, *H_aluze*, *Weles*, *Divoké víno*, *Protimluv*, *PSA*, *hlaVCI*, *Nanovo*, *Tvar* a *Britské listy* nebo na serveru *totem.cz*.

Proměny jedné zdi

Vzpomínám na tapetu v obýváku,
jak z ní trčely mohutné palmy
vzpínající se k výšinám.

Jako malý capart jsem se trochu zlobně ptal:
„Kde jsou kokosy?
Těm palmám chybějí kokosy!“

Do horké písčiny
narážely divoké vlny,
které na skromné pláži
zanechávaly svá pěnová klubka.

Zhruba uprostřed tapety nad vodní hladinu
vytryskl deštník miniaturních kapiček.
„Právě tady na někoho zaútočil žralok!“
vřeštěl jsem.

Kolik lidí asi tak žilo na tom
zobrazeném ostrovu?
A byl to vůbec ostrov,
když jsem viděl pouze jeho část?

Později byla tapeta stržena
a zůstala tam
jenom chudá bílá zeď,
smutná a osamělá
jako čerstvá vdova.

Dneska na té zdi
dominuje Gustav Klimt
v několika drobných exemplářích.
Už nemaluje,
jen chytá prach.

Český angažovaný čtenář Ferlinghettiho poezie v roce 2012

svět je báječné místo k zahazení
pakliže zrovna nesedíte v parlamentu
nepatříte k mafiánským špičkám
nemáte poctivě nakradeno
nedisponujete poslaneckou imunitou
a vůbec nepožíváte oněch „výsad českých elit“

ó svět je báječné místo k zahazení
což si velmi dobře uvědomuje každý
kdo zrovna sedí v parlamentu
patří k mafiánským špičkám
má poctivě nakradeno
disponuje poslaneckou imunitou
a vůbec požívá oněch „výsad českých elit“

pro takové „elity“
zrovna když jsou v nejlepším
si nepřijde ani ten
usměvavý funebrák

Informace

Informace zběsile krouží kolem zuboženého člověka.

Informace se vkrádají do ztrouchnivělých mozkových závitů.

Informace pozorně číhají a vyčkávají; ve vhodné chvíli na vás skočí a jste v rejži.

Informace jsou nesmírně důležité, sdělují nám uměle vytvořené autority.

Informace určují, kdy se máme smát, až se za břicho popadáme, a kdy jsme povinni ronit slzy a hlasitě troubit do kapesníků.

Dost bylo informací! Už žádné informace! S informacemi je amen!

Televize letí z okna. Uhlazený moderátor pravidelné zpravodajské relace

není proti a se strojeným úsměvem na rtech vesele žvaní dál.

Rádio je nešťastnou náhodou sestřeleno tenisovým míčkem letícím

rychlostí dvě stě dvacet kilometrů za hodinu. Inu, mám obstojný servis.

Síťový kabel pro připojení k internetu omylem pocítuje ostří kuchyňského nože.

Když si dokázal poradit s pořádně prorostlou krkovicí,

neměl by mít problém s pitomým drátem.

Noviny jsou roztrhány na tisíce kousíčků. Odjakživa jsem věřil,

že pouze dadaisté vědí, jak se mají číst tiskoviny.

Bulvární magazíny najednou mizejí z obchodních regálů

a krásně plápolají na poli za městem.

Bůh s vámi, drahé informace!

Informace nerovná se vědomost,

pravil Konrad Paul Liessmann,

čímž elegantně našťaval srdceryvné obhájce

naší mediální generace.

Otřesné odpoledne

zběsilé dešťové provazce

nemilosrdně provrtávají popraskané chodníky

za pečlivě zajištěnými okny

probíhá ostrá kanonáda sršících blesků

do rytmu jejich šplouchavých cákanců

hlasitě bubnují dunivé hromy

vyděšené kotě z posledních sil prchá ke dveřím

skryje se v rozervaných sandálech a zavře oči

vnitřní prostory městských budov

jsou proměněny v zatuchlé černé kobky

temná kazajka samoty

přidává na svém pevném stisku

burácivým lomozem škaredých nebes

prostupují zoufalé ptačí zpěvy

v průběhu suverénně nejšílenějšího počasí tohoto roku

nezbývá než zalézt do kouta a psát básně

Balada o neznámém mladém zvědavém veršotepci

neznámý mladý zvědavý veršotepce
chtěl znát situaci na současné literární scéně
a tak popadl štos příslušných periodik
a začal číst

neznámý mladý zvědavý veršotepce
byl okouzlen nevídanou erudicí literárních kritiků
a v jejich medailonech uváděným počtem absolvovaných vysokých škol

neznámého mladého zvědavého veršotepce
položil na lopatky obrovský počet literárněvědných pojmů
až se mu z toho zamotala hlava

Za oknem vlaku

Ubíhající čmouhy z borovic
odměřují dobu příjezdu.

Malý chlapec
sedící naproti mně
nadšeně tleská ručičkami
a směje se.

Dynamický obraz borového lesa
v něm vyvolává radost.

Po příjezdu na nádraží
přestává neznámý malíř dovádět s čmouhami
a vrhne se na nehybné a syrové znázornění
těžkopádných budov s ostrými konturami.

Chlapec pociťuje zklamání.
Začne brečet.

Jakmile je matkou odvečen
k prvnímu nástupišti,
zaslechne slova: „Neřvi,
přijdou horší časy.“

Přijdou mnohem horší časy.“

jakmile neznámý mladý zvědavý veršotepce
doklopýtal na samotný konec jednoho delšího pojednání
už na něho vykoukl další esejistický kousek

když neznámý mladý zvědavý veršotepce
přečetl další esejistický kousek
vyrojila se na následující stránce ostrá polemika dvou velkých literárních vědců
která údajně trvala jenom nějakých osm týdnů

hned poté co neznámý mladý zvědavý veršotepce
proletěl ostrou polemiku dvou velkých literárních vědců
vybafla na něj dvoustránkové literárně kritické okénko

„to už je trochu moc,“ řekl si neznámý mladý zvědavý veršotepce
„raději se půjdu opít, ať z toho nemám tak zamotanou hlavu“

neznámý mladý zvědavý veršotepce
tedy vyrazil do místní nálevny
a kopl do sebe osm piv a čtyři prcky

příští den bylo neznámému mladému zvědavému veršotepci špatně
a tak raději zůstal celý den ležet v posteli

když se ho během dalšího dne kdosi zeptal na situaci na současné literární scéně
odpověděl: „človče, to bys nevěřil, jak strašně se tam pije“

Stříhali dohola malého chlapečka

První strofu této notoricky
známé básně Josefa Kainara
jsme pomocí překladáče nechali
přeložit nejprve do angličtiny,
z angličtiny do francouzštiny,
z francouzštiny do španělštiny atd.
a nakonec jsme z maďarštiny báseň
přeložili zpátky do češtiny. Poznáte,
které básně jsou další tři?

**Stříhali dohola malého chlapečka
kadeře padaly k zemi a zmíraly
kadeře padaly jak růže do hrobu
Železná židle se otáčela**

angl.

Sheared bald little boy
curls fell to the ground and was dying
curls fell as rose into the grave
Iron chairs revolved

franc.

Rasé gar?on peu chauve
boucles tomba sur le sol et se mourait
boucles diminué en rose dans la tombe
Chaises en fer tourné

špan.

Afeitado ni?o calvo
rizos cayó al suelo y murió
rizos rosa cayó en la fosa
Sillas de hierro resultó

něm.

Rasiert kahler Junge
Locken fiel und starb
rosa Locken fielen in die Grube
Eisenstühle eingeschaltet

portug.

Depilada rapaz careca
Cachos caiu e morreu
cachos rosa caiu no po?o
Cadeiras de ferro ligado

latin.

Calvitium guy
Cincinnis cecidit et mortuus est
rosea, cincinnis Incidit in foveam,
Cathedra ligatus ferrum

turec.

Kel adam

Kilitleyin ve öldü

pembe bukleler ?ukura dü?tü ile

Sandalye ba?lanmayan demir

ital.

uomo calvo

Lock e morti

con riccioli rosa ? caduto nella fossa

Chair-bound ferro

maďar.

kopasz férfi

Lock és halott

rózsaszín fürtök belesett a gödörbe

Elnök kötött vas

plešatý muž**Lock a mrtvý****růžové kadeře spadl do jámy****prezident vázané železo**

Tři hádanky

1

Ale to je moudrost;

Jak hlučné zmatek války,

Noční sny žen v přechodu

a trochu dluhu,

V tobě jsem na konci roku

Tento strach pochází z

Můžete rychle vyplnit svůj život

nepoužívejte nic.

2

Lions překonat Bary

Jati dva lvi klece.

Rádi bychom spálit

Urbanizované nás zde na zemi.

Co Hvězda Hlas impulsů

Můj syn je blíž, ať

výrazně hrdobci

Výše vázaných nohou.

Dorazili jsme! Odpusť mi, matko,

Malý svět

Jsme mrkat spřáháme Myšlenky

Canter par.

Pohybuje se, jsme

Svět, ve kterém žijeme dost dlouho

Víceúčelové lvi

a zlomenina.

3

Prvky této doby,

Pravý čas k návratu.

Pokud rada:

To nefunguje v polovině zla.

Pokaždé, když jsem vytáhl všechny druhy
divné

Ochladí šumařiti sami na světě.

Kromě toho, naváže ztraceny.

Žádná jiskra, žádný cizinec. Něco mezi.

Získejte pomocnou ruku. Jakmile se.

Zastřelte nás ještě dnes. Kromě toho, led
zítra.

Důvod, proč méně řekl ten den, a zítra.

Byl jsem mezi mrtvé věci, nežijí užívat slun-
ce.**Michal Šanda***Rozluštění:*

3 Viktor Dyk: Smutná píseň vesnického šprýmaře

2 Jan Neruda: Jak lvové bijem o mříže

1 František Gellner: To je teď celá moudrost moje

Řetěz

Kde je parník

Dalibor Podaný

Dalibor Podaný (* 1980) pochází z Orlové. Studia na gymnáziu započal v Bohumíně a dokončil v Týně nad Vltavou. Následovala jazyková škola J. A. Komenského v Českých Budějovicích. V současnosti žije v Praze a je zaměstnán ve společnosti Hornbach.

Odešel pryč. Už tam nebylo co. Ani s kým a proč. Takže šel po tom chodníku, který pod světly vymlácených pouličních lamp vypadal, že každým krokem mění barvu.

Jistěže tam byla ona, ona tam zůstala a on teď jde domů. Připadalo mu, jako kdyby se měl nějak zachovat. Něco udělat, vrátit se a bouchnout do stolu a tomu chlapíkovi, co ji balil, zkopat zadek. Ale stejně mu připadalo, že je to zbytečné. Stejně, jako bylo zbytečné psát jí tu blbou báseň, ve které hlavní hrdina kouří u okna, zatímco venku prší a všechno je jako v černobílém filmu.

Cynicky se pro sebe ušklíbnul a zapudil nutkání se otočit. Tyhle sterilní zábavné večery na tomhle páchnoucím vepřovém statku. Vždycky se najde důvod se napít, to je jasné, a ani na tom není nic špatného, hlavně když je sranda. Ale ti pseudointelektuální chlapečci, co se otírají o holky svými uměleckými aktivitami v amatérském divadelním spolku a návštěvou Ameriky o prázdninách. Oni mají opravdu úspěch. Takže by si vlastně mohl připadat nedoceněný.

Ty ženské jsou blbé, prostě nevidí do jeho kvalitní básnické duše, do jeho modrých očí plných nebe atd. Jenže to nic neřeší. Jestli je ale vůbec možné něco řešit.

Procházel okolo kasáren a naproti v pozadí slyšel noční hádky z asociální ubytovny.

Kdyby tak bylo možné mít ten samý mozek a to samé srdce jako v dětství. Překračoval kaluž s napadaným podzimním

listím a vzpomněl si, jak takovéhle výjevy dokázaly vtáhnout jeho mysl k něčemu, kde on sám skoro ani nebyl. Výjev krásy byl zkrátka silnější než jeho vlastní dětská mysl.

Kolem něj projelo auto a troubením na pozdrav ho vytrhlo ze snění. Pro jistotu zamával, i když nevěděl, o koho se jedná, a vydal se směrem k nádražní restauraci, kde by ještě s trochou štěstí mohl dostat pivo.

„Chápeš, že jsou všichni proti tobě, vole?“ rozčiloval se u hospodského stolu stařešina na zarudlého, zrzavého mladíka.

„Ano,“ přisadil si další, „kolo po chodníku fakt jezdit nesmí. Když tak ho musíš vést.“

Bubin, potěšen, že po delší cestě ze sedlácké zábavy dostane napít, přistoupil k výčepu se vztyčeným palcem a nepatrným úsměvem.

„Nazdar, Bubine! Takhle se chodí do hospody?“ zprudila ho cvičně výčepní Radana a pak mu podala pivo.

„Tys tam šel mezi ty intouše, jo? Hele, dyť oni ani neuměj chlastat! Vždycky tady cestou domů poblíží schody! A ta holka prostě není pro tebe!“

Debata u vedlejšího stolu se dostávala do varu. Třetí účastník vytácel číslo svého bratra, městského policajta, aby jim potvrdil, že kolo na chodník nepatří.

Radana pohazovala za výčepem svými červenými vlasy a sem tam vykřikla na chlapy: „Volume, vole! Volume!“

Bubin koukal před sebe a představoval si, jaké by to bylo, kdyby jí nebylo padesát a neměla tři děti. „Seš hodná Radano, ale

nemusíš o mě mít starost, já už na ni kašlu.“

„Jo jasně, já jsem úplně klidná. Jako jsem byla klidná, když ti přijela z tý brigády v Chorvatsku, ještě celá říčná z toho, jak si tam dobře pošukávala, zatímco tys tady ni čekal a pak jsi tady bulil jak želva a my jsme do tebe lili vodku, abys aspoň trochu dechal, dyť já jsem úplně klidná.“

Bubin si vzpomněl na svou kamarádku, která ráda experimentovala s „duchovnem“ a která říkala: „Já věkem zraje, já moudřím“.

Byla to hodná holka, ale touhle dobou už bude nejspíš přezralá.

„Tak mi jednu vodku prosím tě dej, Radano,“ usmál se v reakci na tu ženskou, co by mohla s těmi červenými vlasy z fleku nastoupit do hospody na Mars, jak jí občas rád říkal.

„Někdy mi připadá, že seš naivní, Bubine. Myslíš, že nevím, jak se okolo ní pořád motáš? A myslíš, že ona ví, jaký krásný modrý oči máš?“

Bubin dopil, pokusil se o úsměv a vydal se domů na podnájem.

A s ním finišovala i cyklodebata opodál; zrzavý mladík u vedlejšího stolu se ohradil: „Vole, nemáte pravdu! Normálně jezdím na kole po chodníku a normálně je to v pohodě!“

Bytná byla doma. A protože byla půlnoc, vyvařovala. Na plotně se škvařilo zelí, kterému Bubin típnul plyn a na zakydané nádobě črčela voda. Zřejmě už dlouho, při pohledu na důlek v rozmočeném knedlíku. Maso se naprázdno točilo v mikrovlnce.

Ti chlapi tam prostě byli divní. Půl roku se těšili, že bude pouť a pak druhou část roku mluvili o tom, že byla pouť. Ještě aby ne. Když se posledně opili, zbili Vietnamce a ukradli jim bundy. Policie v práci je přece jenom zpestřením robotického stereotypu.

Zapnul si telefon a přečetl očekávanou zprávu od ní: Proč jsi odešel? Bylo to od tebe velmi dětinské! Nesnáším když někdo takhle žárlí!

A zase vypnul.

Zapálil si a chvíli pozoroval z okna doznívající „barbecue“ ruskojazyčných sousedů. „Nás mnoho!“ komentoval si tiše, „na ja, klar.“

Bytná vyšla ze svého pokoje a rozezněla zvonkohru špatně vyskládaných, prázdných láhví od piva vedle dveří.

Zítra je sobota. Nebude muset vstávat v půl čtvrté a jet na kole do práce do vesnické cihelny. Alespoň pár hodin ho ještě dělí před tou šílenou linkou a ještě šílenějšími lidmi. Ti chlapi tam prostě byli divní. Půl roku se těšili, že bude pouť a pak druhou část roku mluvili o tom, že byla pouť. Ještě aby ne. Když se posledně opili, zbili Vietnamce a ukradli jim bundy. Policie v práci je přece jenom zpestřením robotického stereotypu.

Zapnul si telefon a přečetl očekávanou zprávu od ní: Proč jsi odešel? Bylo to od tebe velmi dětinské! Nesnáším když někdo takhle žárlí!

A zase vypnul.

Zapálil si a chvíli pozoroval z okna doznávající „barbecue“ ruskojazyčných sousedů. „Nás mnoho!“ komentoval si tiše, „na ja, klar.“

Bytná vyšla ze svého pokoje a rozezněla zvonkohru špatně vyskládaných, prázdných láhví od piva vedle dveří.

„Do prdele, proč to sem furt dávám!“

Zalehl a myslel na lepší svět, plný střízlivých a uvědomělých mimozemšťanů.

Zítra je sobota.

Usínal.

Kontyš se proplntával ránem. Včera to bylo opravdu velkolepé. Nevzpomínal si úplně přesně, jestli spal nebo ne, věděl ale jistě, že vlezlá, podzimní mlha ho probouzí naprosto dostatečně.

Na benzínce na něj obsluha zírala dost divně, což přikládal svému včerejškem opuchlému obličejí. První pivo ho ale rychle odsunulo od skeptických úvah a to druhé našláplo k cestě za Bubinem. V osm ráno už by měl být snad vzhůru.

Cestou přes most si všiml policajtů, ohledávajících převrácené dopravní značky na té straně mostu, která se opravovala. „Jardo, je jich jenom sedm, ty vole.“

Mlha se pomalu rozptylovala, ne však lidé na malém náměstí. V takřka velkoměstském tempu se sbíhali okolo stánků s luxusním, pančovaným zbožím všech tvarů a vlastností.

Pokynul na pozdrav známé a sehrané, nepřizpůsobivé skupince před kostelem, naproti kterému stála hospoda, a zahlédl, jak se dáme toho ansámblu v těžkém podzimním světle na levém oku lesknou monokl.

Do cesty mu vstoupil retardovaný, obézní Boroček. „Kam jedeš Kontyš, do Prahy?“

„Ne, jdu nahoru,“ ukázal směrem k sídlišti.

„Kde je parník, Kontyš?“

„Nahoře, Boročku,“ vztyčil ukazováček směrem k nebi, které hutnilo zvlněné mraky do střech domů. Boroček zůstal stát v zamýšlení.

Ještě ten krpál nahoru, pomyslel si, snad bude Bubín doma. Telefon nebere a včera zmizel doslova po anglicku. No jo, byla tam ta

jeho. Vlastně bývalá jeho, nebo jak to teď maj.

Každopádně je asi dobře, že odešel. Družila se tam s nějakým hospodským kariéristou, s kterým pak taky zmizela.

Jak Kontyš stoupal, kličkoval na chodníku mezi zbytky včerejšího veselí, které postihne snad každé místo ve vesmíru, když se druhý den nemusí do práce.

Rány do okna probouzely Bubina z polosu, ve kterém se ještě stále setrvačností na červené obloze vlnilo několik stříbřitých disků. Vůně ohřívajícího se, spáleného masa ho probudila nadobro. Bylo ráno a bytná dovařovala. Další rána ho přiměla přiskočit k oknu, pod kterým uviděl Kontyše s pívem v ruce.

„Magore! Chceš mi rozbít okno?“

„Bubin, pojď ven! Áftrpárty!“

„Jdu zítra do práce, Kontyš.“

„Já ne. Jen se tak projdeme.“

Zavřel okno a pomalu sbíral na zemi poházené šaty.

Scházel společně směrem k řece. Poněkud zamlklí, protože včera v euforii řekli více než všechno. Neznámá babka na pěšince před nimi kráčela zvolna, nahnutá na stranu plné nákupní tašky. Šla z trhu a v šedivém kabátku vypadala spíše jak romantický duch smysluplné minulosti. Po chvíli se zastavila, vytáhla krabičku cigaret a zapálila si.

Bubin se dojatě pousmál.

„Včera to bylo velkolepé, zítra nám bude lépe,“ zavtipkoval bez intonace Kontyš a Bubin na něj zajiskřil očima skrze vrstvu starého přátelství: „Ty houbičky si neměl žrát, vole. Kouřili jsme venku a vy jste pak najednou s chechotem vltli do lesa. Pak jsem šel nějak domů.“

Kontyš si prohrábnul vlasy a v dlani mu zůstaly dary lesa: aha, ty pohledy na benzínce.

„No jo, to je fakt.“

K řece došli spolu s hlášením městského rozhlasu.

(„...ztratil se pes Míša, slyší na jméno...“)

Fifinka je fakt dobrá. Ale stále u plotny. Co na to moderní ženy? přemítal Bubin nad Čtyřlístkem, který někdo nechal na baru. Přesunuli se tam po nečekaně prodloužené návštěvě Boročka, kterého do baru nepustí, u řeky, loudícího neochvějně lokaci parníku.

„Koupili ti vaši někdy čtyřlístek?“ obrátila se na Bubina slečna, sedící vedle. Slečna, na jejíž miniaturní nožce se jako víčko boudil nepatrný kotník.

Bubin zaostřil a usmál se modrýma očima: „Já nevím. Asi jo.“

„Hm, mě naši nikdy nekoupili ani jeden.“

Nečekal takovou odpověď a tak se rozesmál. Slečna však stále setrvala v trpělivém očekávání následujícího rozhovoru a tak to shrnul: „Já jsem taky nikdy nedostal lego. Ale s tím čtyřlístkem, to je blbý.“

Kontyš za jejich zády divoce gestikuloval. Nemusel druhý den do práce, stejně jako ostatní zkrachovali vysokoškoláci u stolu.

Kontyšovy kuřácké kari prsty doprovázely věrně jeho verbální projev, v rámci něhož přizval Bubina a slečnu ke stolu, protože dva z přísedících odešli, neboť nezvládli kombinaci piva a marihuany. Usedli mlčky, téměř nepovšimnutí.

„Pánové, chybí nám tři dopravní značky,“ vzal si slovo přestárlý pseudohippie, navlečený do inhadrů, aby byl mladým blíž. Vedl ten amatérský, divadelní kroužek.

„Dvě se dnes dopoledne našly doma u těch dvou přátel, kteří právě odešli blít.“

Jedna je ceceá za patnáct litrů a jedna ještě chybí. Pánové, to je průser.“

Slečna evidentně stále dumala nad křivdou z dětství a tak se Bubin vložil do debaty: „Svět je nespravedlivější!“

„Samozřejmě,“ pokračoval vedoucí amatérských, divadelních ohňů, „tobě je to možná k smíchu, Bubin, ale uvědom si, že

Bubin zaostřil
a usmál se modrýma
očima: „Já nevím. Asi
jo.“
„Hm, mě naši nikdy
nekoupili ani jeden.“
Nečekal takovou
odpověď a tak se
rozesmál. Slečna
však stále setrvala
v trpělivém očekávání
následujícího
rozhovoru a tak to
shrnul: „Já jsem taky
nikdy nedostal lego.
Ale s tím čtyřlístkem,
to je blbý.“
Kontyš za jejich zády
divoce gestikuloval.
Nemusel druhý den
do práce, stejně jako
ostatní zkrachovali
vysokoškoláci
u stolu.

Bytná už snad
dovařila, napadlo
ho, když na hlavní
třídě míjel
Boročka,
vykloněného
ostentativně
z okna svého bytu
s kuřecím
stehnem: „Bubin,
chceš kuře?
Chceš zelí?
Chceš
bramborovej
knedlík?“
„Už je snad po
večeři, Boročku,
ne?“
„Ještě nám zbylo,
ale ty nechceš.
Kde je parník?“
„Je na řece
kousek od tvého
baráku.“

první za kým šli dneska cajti, jsem byl já. Já! Protože oni ví, že jsem byl včera s váma na tý párce na tom statku! Pověřili mě, aby se poslední, zbývající značka dostala na místo původního určení! Hoši, neserte mě!“

Do lokálu se suverénně vkolíbal Boroček a opřel se o bar.

„Za kolik máš nakládanej hermelín? Můj táta ho kupuje v tesku za patnáct korun!“

Čas večere dávno pominul. Slečna s motýlím kotníkem se v baru začala plazit po Kontyšovi, a časoprostor nezaznamenal žádné mimozemské, spravedlivé změny, které by ochránily Bubina před nadcházejícím pracovním dnem. Motal se pomalu domů.

Bytná už snad dovařila, napadlo ho, když na hlavní třídě míjel Boročka, vykloněného ostentativně z okna svého bytu s kuřecím stehnem: „Bubin, chceš kuře? Chceš zelí? Chceš bramborovej knedlík?“

„Už je snad po večeři, Boročku, ne?“

„Ještě nám zbylo, ale ty nechceš. Kde je parník?“

„Je na řece kousek od tvého baráku. Každě už ti to říkal stokrát.“

„Tam není. Dneska jsem to zkontroloval.“

„Tak asi odplul,“ odploval s mávnutím Bubin.

Sedm piv a tři jointy, to by mi snad nemělo zabránit ve vstávání, přemýšlel natolik intenzivně, nakolik to bylo možné. Hlavně se dostat domů, neusnout opřený o domovní zvonky. Vyspat se a vstát do těch hvězdných válek ve fabrice na cihly a stropní překlady!

Pomalů svítalo. Kontyš vedl slečnu s kotníkem k sobě domů. V baru se to protáhlo. Pevně ji držel za ruku, která jej hrála, stejně jako vědomí, že nemusí nikam do práce a doma je sám, protože matka je kdesi na stáži.

„Mám doma čtyřlístků dva stohy, holka, všechny jsou tvoje. Ale abys mi věřila, pojď se přesvědčit sama,“ zakolísal vahou té poloviny svého těla, podél níž vlála jeho ruka, uchopující marně jen prázdný prostor.

„Mě stačí jeden, Kontyš. Protože mě naši nekoupili nikdy ani jeden.“

„Mě naši taky nikdy nekoupili horáka! Jezdil jsem za kámošema přes výmoly na favoritce, jako debil. Ale s tím čtyřlístkem – to je blbý.“

„Dva stohy čtyřlístků jsem v životě neviděla!“

Kolem nich prosvítl na kole Bubin. Mihnul se jako předchozí večer.

„Asi zaspal do práce,“ komentoval Kontyš.

„On teď jede do práce?“

„No jo, je ráno, holka. Včera odešel, když tam přišla ta jeho. Neznáš ji náhodou?“

„Oni jsou zase spolu? Ne, vid? Je to sestřenka můj nejlepší kamarádky. Víš, to není holka pro něj. Víš, ona je taková jednoduchá.“

Konečně byli u Kontyšova domu. Prošli brankou a Kontyš přede dveřmi v nepatrném mžiku stisknul slečnu kolem pasu a políbil ji letmo na krk. Překvapeně ucukla a Kontyš se uchechtnul. Otevřel dveře a vešel. A vrazil do dopravní značky.

V té kantýně ve fabrice si zjišťoval Bubinův kolega podrobnosti o komsi, kdo se ucházel o to, aby také mohl s nimi pracovně sedět v té kantýně. To znamená, sháněl práci v té fabrice, co měla tu kantýnu.

„A co je zač ten kluk?“ sondoval onen kolega, poplatný v práci jako kapacita, detaily o uchazeči na pozici dělník od svého souseda u stolu, který byl z té samé vesnice.

„Já nevím. Já tam bydlím teprve půl roku.“

Načež následovala krátká chvíle ticha, přerušovaná jen polykáním pařížského salátu, sekané a párku z hořčicí, z které se vybořila další zvědavá otázka: „A jak se takhle chová po vsi?“

Na to Bubin v šoku vdechnul kus salátu a odběhl pryč.

Po pauze se linka zase rozburácela. Všechno se roztočilo a roztrásl se chlapi začali kydat beton do překladů a zasazovat do nich železné pruty. Hotové se posouvaly a prázdné vyjžděly, tak nějak se to komíhalo a Bubin se trásl strachy, co se mu v rámci manipulace s malým jeřábem zase stane. Netrvalo dlouho a chapadla jeřábu se mu,

jako snad pokaždé, zasekla a automaticky se tak zastavil i celý pás linky. Bubin marně mačkal na ovládání cosi jako restart, nervózní tím víc, čím hlasitější byly nadávky chlapů od linky: „Debile, dělej, vole! Zase nás zdržuje tenhle pomatenej sráč!“

Často měl pocit, že je ten hmyzí, výrobní mechanismus určitým konspirativním způsobem proti němu zaujatý. V panice podlehl jeřáb a zalomcoval zaseknutým chapadlem. Jeden překlad se uvolnil a spadnul mu na nohu.

Když ho odvážela sanitka, projížděla mu opuchlým nártem tupá a těžká bolest, a vyděšenou myslí komentáře ostatních: „Odvezte ho radši pryč, ať můžeme zase dělat.“

Kontyš přišel hned druhý den. Bytná ho pustila dovnitř, protože povolila Bubinovi návštěvy, dokud bude takto nemohoucí. Kontyš mu přinesl cigarety a rum, který už byl částečně načutý.

„Hele, Bubin, tak jsem dostal litr pocku,“ přihnul si Kontyš a podal láhev Bubiinovi.

„A za co?“

„Našel jsem tu třetí dopravní značku u sebe doma. Tak mě nenapadlo nic lepšího, než se ji v noci potají pokusit dostat znovu na most. Nechápu, jak jsem ji mohl dotáhnout domů, je těžká jako svině. Jenže cajti zrovna projeli kolem. No a prej co to tam jako nacvičuju.“

„Aha. A cos jim řekl?“

„Že jsem ji našel dole u řeky a jako zodpovědný občan jsem ji chtěl vrátit na místo určení. Samozřejmě mi to nevěřili. Ale říkali, že za litr to mám ještě dobrý.“

„To asi jo, Kontyš. No, a měl jsi ten litr? Víš co, aby se to nedozvěděla tvoje máti.“

„Jo, v pohodě. Půjčil jsem si a pak jim to tam dones. No a co ty? Jak to de?“

„Ale no tak bolí to jako svině. Jsem ve zkušebce, tak nevím, co se mnou udělají, až se vrátím. Všichni nadávali, že jsem jim zase zesral výrobu.“

„Hele, Bubin, vždyť v tý vesnici, co je ta cihelna, jsou bez tak všichni příbuzný. Tak co bys od nich chtěl čekat? Prostě, až se uzdravíš, jdi do práce a uvidíš.“

Dveře do pokoje otevřela bez zaklepání bytná: „Pane Bubiin, máte tady další návštěvu. Doufám, že vás sem vaši kamarádi nepřišli podpořit nějakým večírkem.“

Kontyš se trapně pokoušel zakrýt vlastním tělem láhev rumu na nočním stolku a usmál se na bytnou: „Já tam dojdu.“

Bubin při pohledu na odcházejícího Kontyše nechápal, kdo jiný by ho mohl ještě navštívit. Zdálo se mu, že na okno dopadl kamínek... ale kdo by... když Kontyš je tady.

Do pokoje vešla ona. Za ní Kontyš s podivnou mimikou. „Ahoj Bubčo, tak jsem tady, zlatíčko,“ sedla si mu k posteli a vytáhla z kabelky dva banány, pomeranč a miniaturní sekt.

„Přinesla jsem ti vitamíny. Co tady dělá ten rum?“

„Ten je můj,“ sáhl Kontyš po láhvi a měl se k odchodu.

„Kontyš, dík za návštěvu,“ zamával unaveně Bubin a křehovitě se usmál na ni.

Dala si nohu přes nohu a chytla ho za ruku. Na krku měla zvláštní, červený flek.

„Já vím, Bubiin, že to mezi náma poslední dobou nebylo ideální. Ale to neznamena, že se nepostarám o svýho miláčka, když je zraněnej. Budu sem za tebou chodit každý úterý, dokud se neuzdravíš!“

Bubin mlčel a nevěděl, co říct. Ona otevřela malou láhev, nalila mu do hrnečku, přitukla o něj a napila se.

„Ten tvůj kamarád je pěkně debil. Víš, že chtěl vošukat kamarádku mé sestřenky? Je jí teprv šestnáct! Je taková malinká, vypadá jak dítě.“

„Aha.“

Další kamínek dopadl na okno.

„Kde tady máš záchod, zlatíčko?“

„Na chodbě vpravo.“

Vstala a vzala si sebou svůj telefon, položený na Bubiinově nočním stolku.

Na okno zase dopadl kamínek a tak se Bubin přiměl vstát a doskákat po jedné noze k oknu.

Dole uviděl Boročka. Držel hrnec a igelitku a usmíval se nahoru na něj.

„Boročku, co tady děláš?“

„Ahoj Bubin. Kontyš mi řek, žeš měl úraz. Chceš rizoto? Chceš okurku? Chceš na to sejra?“

„Ne, děkuju Boročku. Seš hodnej, ale nech si to navečer k televizi.“

„Ještě nám zbylo, ale ty nechceš. Bubin, kde je parník?“

Zdálo se mu,
že na okno
dopadl
kamínek...
ale kdo by...
když Kontyš
je tady.
Do pokoje
vešla ona.
Za ní Kontyš
s podivnou
mimikou.
„Ahoj
Bubčo, tak
jsem tady,
zlatíčko,“
sedla si mu
k posteli
a vytáhla
z kabelky
dva banány,
pomeranč
a miniaturní
sekt.

Místo výtvarné přílohy

B
rzc

y

Jitka
Kopejtková

Rozervané plakáty

Při čekání na Jakuba Šofara v kavárně Krásný ztráty jsem se začal prohrabovat v časopisech odložených pod pultem. Lhostejně, bez zájmu, jak se na kavárenského štamgasta patří, když mi pohled ustrnul na obrázku – počkat! Hrklo ve mně, ten je můj! Nebyl. Jeho autorkou byla fotografka Jitka Kopejtková. Přiznám se, že až do minulého úterka jsem o jejím jménu neměl ponětí, přeci jen se pohybuji většinou v literárním světě a ne výtvarném. Tato dáma dostala shodou okolností stejný nápad, a sice fotografovat zajímavým způsobem protrhané plakátovací plochy. Dokonce i metodologii má stejnou, nic neu-

pravovat, nepřidávat, fotit jen co vytvořila náhoda a pouliční vandalové.

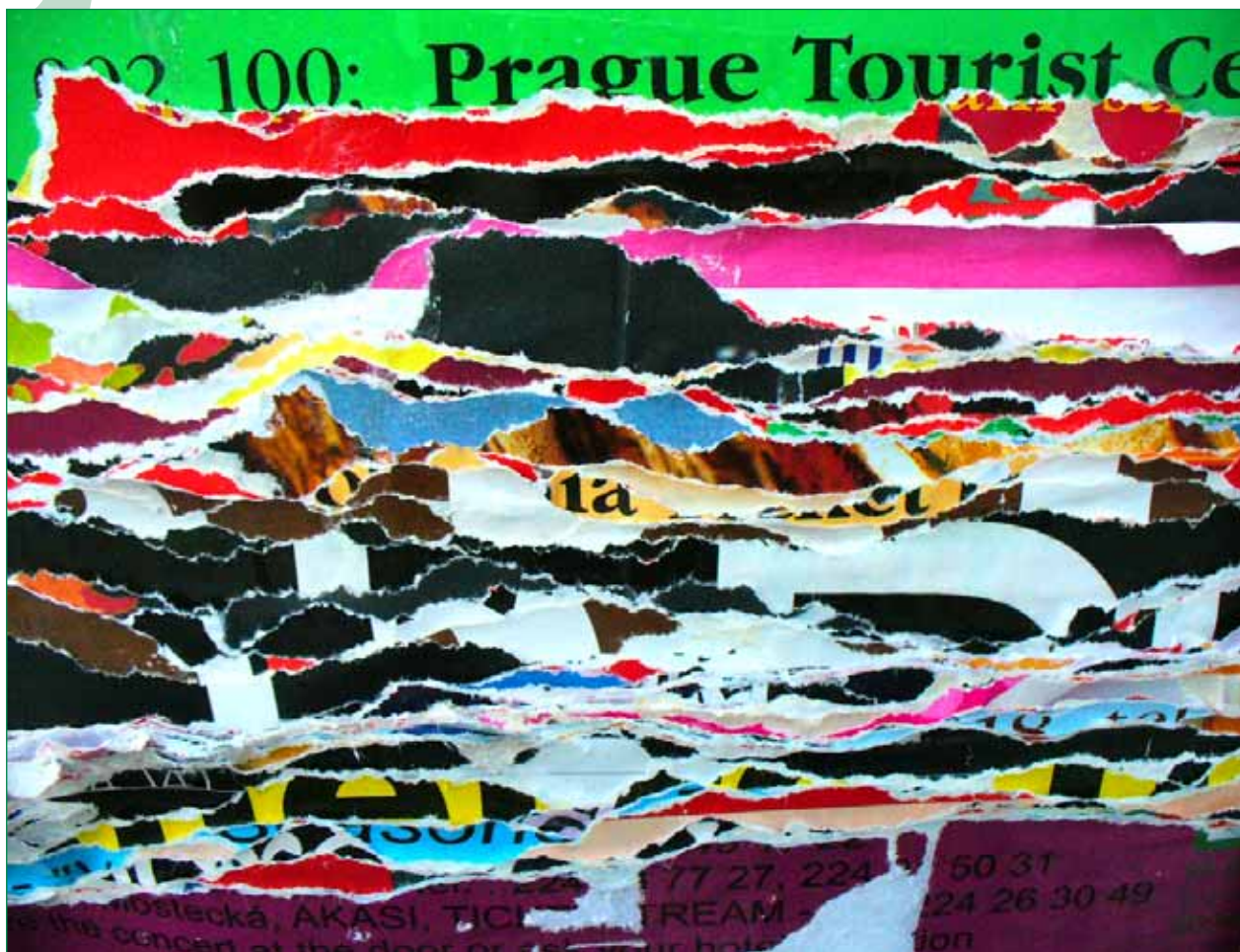
Svůj první plakát jsem vyfotil 4.9.2007 v 19:13. Že to bylo na Palmovce na zastávce autobusů už mezi digitálními údaji není. Jitka Kopejtková začala fotit o několik let dřív a dotáhla to profesionálně do dokonalosti, za což sklídila aplaus na vernisážích v prestižních galeriích.

Zatleskám jí rovněž, hned co si přestanu dlaní plácet do čela, což je obřadný rituál na uvítanou do klubu objevitelů Ameriky.

(mš)

Michal Šanda

Merida v depresi

V příštím čísle (vychází 10. prosince 2012)

rozhodně nenajdete:

město
ve městě dům
v domě pokoj
v pokoji skříň
ve skříni raglán
v raglánu kapsu
v kapse pětikorunu

a zase nebude pupendo

Na shledanou příště!
Ne za pomeňte!